

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Chronicles of Anna Monroe

MAD

Journal

BEST SELLING AUTHOR ALASKA ANGELINI
WRITING AS

A.A. Dark

Deli Kız
Anna Monroe'nun
Günlükleri
En Çok Satan Yazar
Alaska Angelini
A. A. Dark

Deli Kız

Anna Monroe'nun

Günlükleri

En Çok Satan Yazar
Alaska Angelini olarak
yazıyorum

A. A. Dark

Copyright © 2016 by A. A. Dark

ISBN:

Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitaptaki tüm karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın yayıncının izni olmadan internet veya başka bir yolla taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yasadışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen sadece izin verilen elektronik baskıları satın alın ve elektronik korsanlığa katılmayın veya teşvik etmeyin.

telif hakkıyla korunan materyaller. Yazarların haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Önsöz

Anna

Annem bir keresinde bana büyüdüğümde ne istersem olabileceğimi söylemişti. Eğer doğru bir tutum sergilersem dünyayı fethedebileceğimi söylemişti. Hiçbir şey bedava değildi ve her şeyin bir bedeli vardı. Ama insanın gerçek mutluluğuyla sonuçlanacaksa para ya da biraz kan neydi ki? Ve hayat da bundan ibaretti, değil mi? Seni mutlu eden şeyi yapmak?

Annem deliydi. Beni evlat edinen ailem beni dokuz yaşındayken evlerine aldıklarında bana böyle söylemişlerdi. Onlara göre annem klinik olarak deliydi. Onların fikirleri üzerinde çok fazla durmama izin vermediler. Tanrı önce gelirdi. Akrabalarımız, isteklerimiz ya da hayallerimiz değil, Tanrı. Ve eğer yeterince af dilersem, bana yardım ederdi. Beni günahlarımdan arındırır ve yaptığım tüm yanlışları unutturur, sonra da beni kutsamayı düşünürdü.

Evet. Monroe'lar umutsuzca ruhumu kurtarmak istiyorlardı.

Günlerimizi tövbe ederek ve daha iyi Hristiyanlar olmak için dua ederek geçirdik. Yıllarca iyi bir kız oldum. Onların kurallarına uydum ve dualarımı ettim. Yine de içimdeki ihtiyacı silmedi. Bir keresinde evlatlık annem Lucille'e şeytanlarım hakkında açıkça konuşmaya çalıştım, ama o içimin derinliklerinde sakladığım arzularımı dinlemedi. *"Tövbe et, Anna. Dua et, Anna."*

Annemin tepkisi bu olmazdı. Muhtemelen sadece kendi ihtiyacını değil, benim ihtiyacımı da karşılayacak başka bir beden bulurdu.

"Kırmızı tonu pembeden daha çok seviyorsun. Gel de ruju sür Annalise. Gel de annenin onu güzelleştirmesine yardım et. O çok güzel, değil mi?"

Evet, öyleydi. Annemin tüm kurbanları öyleydi. Ve o da başka türlüünü istemezdi. Annem, Rebecca Anne Fowler, Madison Ridge Katiliydi. On iki kadını öldürdü ve ben de ona yardım ettim. O zamanlar, hepsinin babamın ben doğduktan aylar sonra onu terk ettiği kadına benzediğini bilmiyordum - o kadar küçük yaşta bunun önemini anlayamazdım.

Ben kan ve işkenceyle büyüdüm. Onların boyalı yüzlerini ve mükemmel vücutlarını doğramak, annemin bağırıp onları anlamadığım şeylerle suçlarken döktüğü gözyaşları ve hıçkırıkları yanında çok da yanlış görünmüyordu. Bana göre kötü olanlar onlardı. Şimdi bile hâlâ öyleler.

"Anna, tatlım, bıçağı bana ver. Göğüsleri çok dik. Bunu alamayız... Ralph eskiden benimkileri severdi," diye mırıldanırdı. "Eskiden..."

Fısıldaşmalar her zaman yaygındı. Geriye dönüp baktığımda, keşke söylediklerine daha fazla dikkat etseydim diyorum. Yine de dikkat etmedim. O anlarda sadece tek bir şey gördüm: derinin yarılması, annemin kurbanlarından çıkarabilmek için eliyle göğüslerin altından ve üstünden ilerlerken açtığı kesikten sızan kan. Sonunda başardığında açığa çıkan doku ve kemiğin rengi beni büyüleyordu.

"Daha iyi. Sence de öyle değil mi Annalise?" Durakladı ve kadının vücudunu gözden geçirdi. *"Karnı benimki gibi şiş değil. Bizi bu yüzden terk etti, bebeğim. Onu istiyordu. Mükemmel fahişesini istiyordu. Gel, taburenin üzerine çık ve onun gibi bir pislik yolumuza çıktığında ne olacağını ona gösterelim. Kimse bize bulaşamaz. Bunu ona ben söyledim. Babana bunun olacağını söylemiştim. Dinlemek istemedi... Ben dinlettim."*

Sesi her zaman kadınlar en yüksek sesle çığlık atmadan hemen önce derinleşirdi. *Çılgıllar.*

Çığlıklar.

Geriyeye dönüp düşündüğümde, onların çaresiz çığlıklarını hala duyabiliyorum. Onun eli her zaman benimkini sarar, sanatımızın gidişatını yönlendirirdi. Sıcak yapışkanlık ellerimizi yıkardı ve o baskıyı artırdıkça onunki bazen benimkine doğru kayardı. Daha fazla kas katmanını kırardık ve o mırıldanırdı. O mutluydu, yine... Ben mutluydum.

"Mmm-mmph! Mmmm!"

Kavga eden ve kaçmaya çalışan kadınlar onu hiç korkutmuyor gibiydi. Bazen bunu hiç fark etmediğini düşünürdüm.

"Bir gün Annalise, bir erkekle tanışacaksın. Ve kalbini kıracağı bir gün gelebilir."

Kavrayışımızı aşağıya doğru itti, kadının kalçalarının iç kısmını keserek karnına doğru ilerledi. Yine kızgın olduğunu biliyordum. Üzgün olması beni üzüyordu. *"Hayır, anne. Asla yapmayacağım. Yapmayacağım."*

Gözyaşı dolu yeşil gözleri çok net bir şekilde bana bakıyordu. Sarı saçları omzuna döküldü ve dolgun dudakları yanağıma değdi.

"Her zaman bir şans vardır. Eğer o gün gelirse, kendinizi ve diğer herkesi koruyun. Kalbini sök, bir kutuya koy ve kilitle. Kalbi olmayan bir adam başka birini sevemez. Daha da iyisi, sonsuza dek senin olması. Kimse onu senden alamaz." "Eğer erkekler kötüyse, belki bir kadını severim."

Annemin kaşları cevabımı anladığında içeri çekildi. *"Herkes kötü olabilir. Bir kadını ya da bir erkeği sevmen hiç fark etmez. Kalp kimi seçerse ona aşık olur. Bu olduğunda, tehlikeli bir şeydir. Aşk her zaman sürmez. Öldüğünde, bir parçamız da ölür. Senin için bir dileğim olsaydı, gerçek aşkı hiç bulamaman için dua ederdim. Bu şekilde incinmek istemezsin.*

Delirmek istemezsin, Annalise. Ya da..." Durakladı, benimle boşa kalan elimle siyah saçlarını umarsızca okşadığım baygın kadının arasına baktı. Hızla göz kırpması ya da başını sallaması gözümünden kaçmadı. Elini benimkinin etrafından çekti ve bıçak aniden benim elimde kaldı.

"Deli... belki de ikimiz de zaten öyleyiz."

Bölüm 1

Dedektif Casey

"Sarı saçlı, yirmili yaşların üstünden otuzlu yaşların ortasına kadar. Yanağında bile aynı işaretler var. Siktir," diye homurdandı Diego. "Bunu söylemek istemiyorum."

"Yapacağım. Seri katil."

Kel kafasını sallamadan önce kahverengi gözlerini bana çevirdi. İsteddiği kadar inkar etsin, ikimiz de gerçeği biliyorduk.

"İki hafta içinde bu üçüncü. Diğer ikisinin-"

"Tesadüf mü?" Nefesimin altında iç çektim. "Olay yerine ikinci kurbanımız olan Jane Doe'ya ulaştığımızda, size her şeyin bitmediğini söylemiştim. Neredeyse aynıydılar. Sarışın, cenin pozisyonunda kıvrılmış. Neredeyse bacaklarına sarılıyorlardı... Bu sahnelenmişti. Hiç kimse boğulduktan sonra kıvrılıp ölmez." Eğildim ve kulağının birkaç santim altındaki derin kesikleri işaret ettim. "Boynuna bak. Aynı izler, tıpkı diğerleri gibi. Görünüşe bakılırsa, önceki cinayetlerde olduğu gibi ince bir telle başlamış. Bu sefer, saldırı sırasında başka bir şeye dönüşmüş gibi görünüyor." Durakladım, parçalanmış boğazının sütununu görmeye çalışmak için dönerken gözlerimi kıstım. "Ette büyük yırtıklar var... jiletli tel mi?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum."

Ben etrafı tararken Diego kıpırdandı, koşu yolundan kıvrılmış bedeninin Rock River'ın birkaç santim ötesinde durduğu yere baktım. Toprakta herhangi bir bozulma yoktu. Boğuşma izi yoktu. Ve eğer hazırlıksız yakalansaydı kesinlikle mücadele ederdi.

"Olay burada olmadı. Onu başka bir yerde öldürdü ve cesedini bulunması için nehir kıyısına attı. Soru şu ki, neden burası? Sonuncusu raylar üzerindeydi, ilki de kurbanın evinin önündeydi. Gittikçe daha cesur oluyor."

Son nefesi verdim, ayağa kalktım ve Diego'nun cesede bakarken omuz silkmesini izledim. "Eğer izler olmasaydı, bariz olanı sorguluyor olurum. Yanağındakinin ne olduğunu düşünüyorsun? Bir çeşit çiçek ya da... güneşe benziyor?"

"Beni yakaladın. Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Merkezden uzanan çizgilerden biri diğerlerinden yaklaşık çeyrek inç daha uzun. Neredeyse tırtıklı gibi göründüğünü görüyor musunuz? Diğerleri pürüzsüz, neşter pürüzsüzlüğünde. Sanki adam bir şeyle başlamış da kadın başını sallamış gibi. Sanırım adam bunu yapmaya başladığında kadın hayattaydı." Zihnim kiminle karşı karşıya olduğumuza dair farklı olasılıkları hesaplarken başım hızla sallandı.

"Dedektif Casey?" Yaklaşan koyu tenli kadın çaylağa bakarak döndüm. "Şurada bir şey görmüş olabileceğini söyleyen bir adam var. Sizinle şahsen konuşmak istiyor."

"Şahsen mi?"

Gözlerim memurun işaret ettiği yere doğru kaydı ve başımı sallarken derin bir iç çektim.

"Teşekkür ederim

sen."

Diego ile birlikte olay yerini koruyan sarı şeride doğru ilerliyordum.

Bana bir bakış fırlatırken küfrederek yanıma geldi. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Elimizde olası

bir seri katil var.

ve yuce haber muhabiri Davis Knight, söz konusu cinayetin tanığı mı oluyor? İhtimaller nedir?"

"Oranlar?" Cebimden not defterimi çıkardım. "Her ne iseler, bize göre değiller.

iyilik."

Yaklaştığım her adımda nabzım hızlanıyordu. Davis'le aramızın pek iyi olmadığı bir sır değildi.

birlikte. Diego olmasaydı, son cinayetin ilk soruşturması sırasında muhtemelen onun kışına tekmeyle basardım. Ağzı iyi laf yapıyordu ve benim onun alaycı, saçma sapan yorumlarıyla uğraşacak sinirim yoktu.

"Bu tarafa."

Şeridin altından geçip onu her geçen dakika artan kalabalıktan uzaklaştırırken başka bir şey söylemedim. Ancak plakasız arabama geldiğimde durdum ve piç kurusuyla yüzleşmek için döndüm.

"Bir şey görmüş olabileceğini söylemiştin?"

Ela gözlerinin yuvarlanması çenemi sıkıkmama neden oldu. Koşu pantolonu ve üzerine oturan beyaz bir tişört giymişti. Uzun boyluydu, benim iki metrelik boyumdan biraz daha kısaydı. Aslında boyumuz bir yana, neredeyse her konuda birbirimize zıttık. Kişilik. Görünüş. O koyu renk saçlı ve bronz tenliken, ben sarı-kahverengi saçlarımla neredeyse soluk tenliydim. Çoğu kişi onu son derece çekici ve gösterişli bulurdu. Hatta bir centilmen. Bense kaba, sert ve sessizdim. Ben iş dışında sosyalleşmezdim, o ise başını çevirdiğin her yerdeydi, lanet olası televizyonda bile.

"Koşu yapıyordum. Belli ki," dedi elini göğsünde aşağı doğru sallayarak. "Bunu her sabah işe gitmeden önce yaparım. Her neyse, kendi işime bakarak koşuyordum ki aptalın biri yolumu kesti ve kasıtlı olarak önüme ufalanmış bir kağıt parçası attı. İlk başta serserinin çöp attığını düşündüm. Bu kadar bariz olması beni çok kızdırdı."

"Bariz mi? Yani bu adam çöp attığını açıkça belli mi etti?"

"Evet. Tam önüme attı. Geldiğimi gördüğünü biliyorum."

"Mm-hmm. Peki bu kişi neye benziyordu?"

Tereddüt. "Bilmiyorum. Koyu renk kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giyyordu. Bana hiç bakmadı, o yüzden yüzünü göremedim. Yoldan geçmeden önce bana baktıysa da dikkat etmemiştim."

"Doğru. Bu gazeteyi aldınız mı?" "O

zaman almadım."

"O zaman mı?" Davis'e döndüğümde gözlerimi kısarak Diego'ya baktım. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, durup onu almadım. Koşmaya devam ettim, bir buçuk kilometrelik dönüş noktama kadar gittim. Oraya vardım, geri dönmek için arkamı döndüm ve işte o zaman kırmızı ve mavi ışıkları gördüm. Küçük bir grup insan öldürülen bir kadın hakkında konuşuyordu. Oraya doğru koştum. Kadını görmedim ama adamı gördüm."

"Kişi. Erkek olup olmadığı hakkında hiçbir fikrimiz yok," diye karşılık verdim. "Devam edin."

Davis ellerini ceplerine soktu. "Boyuna ve cüssesine bakarak bir erkek olduğunu söyleyebileceğim kişiyi hatırladığımda, gazeteye bakmak için geri döndüm."

Sessizleşti ve ben de beklerken kaşlarımla kaldırmaktan kendimi alamadım.

"Ve...?" "Rockford'da serbest dolaşan bir seri katilimiz var."

"Neden böyle söyledin?"

Ses tonumun ne kadar derin olduğunu fark etmemiştim. Bu haberin eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum ama Davis'in bu işe zaten olduğundan daha fazla bulaşmasını istemediğimden emindim.

"Kağıdın içine kan bulaşmıştı. Bir tarihten bahsediyordu. Bir şekilde birleştirdim.

Birlikte. Bu şehirde olan her şeyi biliyorum, hatırladın mı? Ayrıca bunun son iki hafta içinde bir kadının korkunç bir şekilde öldürüldüğü üçüncü cinayet olduğunu da biliyorum."

"Korkunç olduğunu kim söyledi? Onu görmediğinizi söylemişsiniz."

"Ben yapmadım," diye tersledi. "Etrafa sordum. Onu bulan adamla konuştum. Neredeyse başının kesileceğini söyledi."

"Detaylar hakkında endişelenmeyin. Bunu bize bırak. Ben gazeteyi istiyorum. Nerede o?"

Davis ellerini ceplerinden çıkararak işaret etti. "Ne olduğunu anladıktan sonra onu bulduğum yere geri koydum. Bir memur-"

Kırk metre ötedeki polis memurunu gördüğüm için sözünü bitirmesini beklemedim. Hızlı adımlarla yürümeye başladım ve beton yol boyunca ilerledim. Etraftaki çimenleri tararken gözlerim her şeyi görüyordu. Kahretsin, bu hiç hoşuma gitmedi. Diğer iki kurban hakkında öğrendiklerimize göre, katil herkesin peşine düşebilirdi. İlk kurban Jessica Rolland ikinci sınıf öğretmeni idi. Bekardı ve çok normal bir hayat yaşıyordu. Sırları varsa bile, onları bulamamıştık. Kimliğini tespit edemediğimiz ikinci kadın, ilkinden tamamen farklı giyinmişti. Hiçbir şekilde muhafazakâr değildi. Kısa, parlak mavi mini eteği siyah tangasını zar zor örtüyordu ve tahmin etmem gerekirse onu bir fahişe sanırdım. Belki de yanıliyordum, ama tipik bir üniversite öğrencisinden daha büyüktü ve kimse onu tanıımıyordu ya da henüz kayıp olduğunu bildirmemişti. Adli tıp bir eşleşme yapana kadar isimsiz kalmaya devam edecekti. Bu da bizim için daha az ipucu demekti.

"Ona dokundun mu?"

Her nasılsa, memurun önünde durup mektubu incelerken ses tonumdan öfkeyi uzak tutmayı başardım.

"Hayır, Dedektif Casey."

Başımı salladım, eldivenlerimi giydim ve kağıdı düzeltmek için çömeldim. Parmak uçlarımı kâğıdın en uzak kenarında tuttum, zaten olduğundan daha fazla dokunma riskini almak istemiyordum. Yazının altına, yanaklarındaki sembolle açıkça eşleşen bir çiçek çizilmişti.

*Yapraklar
ölür. Güller
soluyor.
Güzellik
donda.
Zerre kadar suçluluk
duymadan. Mevsimler
geçer.
Günler geçiyor.
Zihnimin gözünde
tatlı tatlı dans
ediyor.
- 5
gündür
kimse
yok.*

Bölüm 2

Anna

"Affedersiniz. Affedersiniz. Affedersiniz.

Pardon." "*Dikkat et.*"

Kalabalığın arasından sıyrılıp küçük bir kahve dükkanına girmeye çalışırken özür dileyerek yüzümü buruşturdum. İki elim de taşıyıcılarla meşgul olduğu ve gözlüklerim burnumun köprüsünden aşağı kaydığı için nereye gittiğimi görmekte zorlanıyordum.

"Lütfen. Eski-" Kapıdan ite kaka girmeye çalışan yaşlı bir adamın çarpmasıyla homurdandım. Gevşek kapaklardan birinden elime sıcak sıvı sıçrayınca otomatik bir küfür savurdum. Bir an için öfke beni hala sarsıyordu. Adam göz göze geldiğimizde donup kaldı. "Affedersiniz," diye bağırdım. "Kahve hiçbir yere gitmiyor, biliyorsun."

Cep telefonuyla konuşan bir kadının önünü keserek ilerlediğimde sessizlik bana derin bir nefes aldırdı. O kadar erken olmasına rağmen mekân tıklım tıklımdı. Ama her zaman öyleydi. Bu, sabah kahvesine koşmamın emredildiği ilk sefer değildi. Gilbert'in geçen hafta kovulmasıyla birlikte patronum Wynona'nın yeni yardımcısı ben olmuştum. Gazetemizin fatura bölümünü yönetiyordu. Rockford Times'ta neredeyse dört yıldır çalışıyordum ama muhtemelen bunu bilmiyordu. Doğrusu, beni kabul etmesine bile şaşırmıştım.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Kahveyi bırakacak bir yer arayarak döndüm. Eğer Wynona'ysa, onu kaçıramazdım. İsteyeceğim son şey Gilbert gibi onun kötü tarafına düşmektir.

"Hayır, hayır. *Kahretsin.*"

Daha aşağıda bir fırının önünde bir bank vardı ve ben de birkaç kişinin etrafından dolanarak oraya doğru koştum.

Soğuk hava yanaklarımı ısırdı ama duman pufları hızımla zar zor görülebiliyordu.

"Hanımefendi! Hey, bayan!"

Arkamdan gelen sesle döndüm ve bir anda tuğladan bir duvara çarpmış gibi hissettim. Ateş göğsümü ve midemi sardı ve buz gibi soğuk hava, içime çektiğim derin nefesle ciğerlerimi yaktı.

"Kahretsin, kahretsin, bu çok ateşli. Dur, ben..."

İri gözlerim yavaşça önümdeki uzun adama dikildi ve her zamanki gibi dudaklarımdan özürler döküldü. "Çok özür dilerim. Sizi görmedim. Ve sonra..." Ceketimin üstünden taşan sıcak kahvenin verdiği şiddetli acıyla yüzümü buruşturdum ve dönerek cüzdanımı bana doğru uzatan görevliye elimle işaret ettim.

"Özür dileme," dedi uzun boylu adam, yarım trençkotunu ve takım elbise ceketini silerken. "Üzgün olan benim. Ben de bakmıyordum."

Birdenbire kalınlaşan aksanı kaşlarımdan çatılmasına neden oldu. Adam bitkin görünüyordu. Hafif karmaşık yanaklarını kaplayan büyüme, dolgun dudaklarını gölgeliyordu. Burnu sanki çok

fazla kavgaya karışmış gibi hafifçe çarpıktı ama gerginliğini azaltan gözleri oldu. Yeşildiler ve normal bir yeşil değillerdi, o kadar açıktılar ki gözüme çarptılar. Yüzümü incelerken nazik ama yorgun görünüyorlardı.

"Bu tamamen benim hatam. Eğer sorun olmazsa..." Durakladım, hızla koşarak uzaklaşan kasiyerden cüzdanımı alırken zorlukla yutkundum. "Size bir kahve ısmarlamak istiyorum. Özür dilemenin bir yolu olarak tabii ki. Ve eminim peçeteleri de vardır..."

Gerginliğim geri dönmüştü. Telefonum yine çalıyordu ve kendimi çantama uzanıp onu çıkarmaktan alıkoyamadım.

"Özür dilerim. Patronum arıyor. Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ben de korktuğum konuşmaya cesaret ederek boş strafor bardakları almak için telaşla aşağıya uzandım.

"Alo?"

"Kahvem nerede? Otuz dakika önce çıktın. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Wynona'nın sesiyle adama özür dileyen bir ifade takınırken kafeye doğru başımı salladım. Bir parçam onun da beni takip etmesini umuyordu ama korkum ne yaptığımı bile sorgulamama neden oluyordu. Ben kimseyle çıkmadım. Ya da bu seçeneği açık bırakmazdım. Ve benim yaptığım da buydu, değil mi? Bu adamı çekici buldum. Sadece bu bile şaşırtıcıydı. Yirmi dokuz yaşında bir bakire olmama rağmen, son zamanlarda beni sürekli rahatsız eden tuhaf isyan kaşıntısını inkâr edemiyordum.

"Özür dilerim. Dönüş yolundaydım ve bir kaza geçirdim. Daha fazla almam gerekecek. Acele etmeye çalışacağım."

"Bir kaza mı? Seni göndermemem gerektiğini bilmeliydim."

Hat kesilince mırıldanmalar tutarsızlaştı. Elim düştü ve son bir saat içinde belki de yüzüncü kez iç çektim.

"Görünüşe göre ikimiz de güne kötü bir başlangıç yapıyoruz. Ben Braden Casey." "Anna Monroe," dedim elini sıkarak.

İçimden bir kahkaha yükseldi ve o kafenin kapısını açarken telefonumu çantama tıktırdım. "Patronum. O..."

"Baş belası mı?"

Yine güldüm ve başımı salladım. "Olabilir."

"Bence hepsi yapabilir. Kahveyi benim almama ne dersin?"

Boş bardakların içine düşmesine izin vermeden önce çöp kutusunun hemen üzerinde durakladım. Bir avuç peçete aldığım da, Braden adındaki adamın her hareketimi izlediğini fark ettim. Sıra neredeyse kapıya kadar gelmişti ve birkaç adım geri dönüp onun yanına giderken birden buna sevindim. "Çok tatlısın ama bunu yapmana izin veremezdim. Bu benim hatamdı. Ayrıca, sekiz kahveye ihtiyacım var. Al bakalım. Berbat durumdasın."

Islak giysilerimizi ıslatmaya çalışırken o da benim hareketlerimi taklit ederek birkaç peçete aldı. Göğsüm yanıyordu ama ona bakmaya devam ettiğim için bunun bir önemi yoktu. Yaptığım hiçbir şey onun gözlerine bakmak için duyduğum garip çekimi durduramıyordu.

"Ben gerçekten tatlı değilim. Görüyorsun, kahve almak için gizli sebeplerim var. Eğer sana sekiz tane alırsam, bana borcunu ödemek için epey uğraşman gerekecek. Nereye varmaya çalıştığımı anlıyor musun Anna Monroe?"

Sonunda aksanı kalınlaştı ve sesi neredeyse boğuk çıkmaya başladı. Peki ya ben? Bir adım daha yaklaştım. "Sebeplerini sevdim... Braden Casey." Gülümsedim, elimi uzatıp hızlıca başımı salladım ve

nemli peçeteleri almayı teklif etti. Yanaklarım yanıyor, kalbim hızla peçeteleri atmaya giderken çarpıyordu. Bu duygular neredeyse hiç yaşanmazdı. En azından erkeklere karşı. Bu yeniydi ve ani isyan dalgasının içinde büyürken bile, dindar tarafım günaha girdiğim için kendimi azarlamaya

başlamıştı bile.

Dudaklarımı yaladım ve yine onun yanında durdum. Cüssesine bakarak bir bakış attım. Çoğu erkek benim 1.80'lik boyumun yanında uzun kalırdı ama bu adam benden daha iriydi. Bu his hoşuma gitmişti.

Beni alt edebileceğini düşündüm ki bu da yeni bir şeydi. Kontrol ihtiyacım olan bir şeydi. "Sanırım buralarda çalışıyorsun. Ne iş yapıyorsun, Anna?"

"Rockford Times'da çalışıyorum."

Gülümsemesi azaldı ve yerini başka tarafa bakarken ağzının bükülmesine bıraktı.

"Anlıyorum. Dur tahmin edeyim, muhabir misin?"

"Hayır," dedim, cevabı uzatarak. "Bunu asla yapamam. Faturalama bölümünde çalışıyorum. Hesapların tutulmasına yardımcı oluyorum. Şu anda çoğunlukla reklamlarla ilgileniyorum ama bazen tahsilatlara da yardım ediyorum. Sıkıcıyım."

Yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi. "Sıkıcı olmakta yanlış bir şey yok.

Sıkıcı şeyleri severim." "O zaman piyangoyu kazandın. Ne iş yapıyorsun?"

Tereddüt etti. "Çok sıkıcı şeyler değil."

Ayrıntı vermediğinde, kapatamadığım bir yanım aşırı hızda çalışmaya başladı.

Üzerindeki her şey: takım elbisesi, trençkotu, sarı-kahverengi saçlarının kısa stili, hatta gözlerini çevreleyen hafif kırışıklıklar bile dikkatimi çekti. Boyunun her santimetresinde duruyordu. Dik, omuzları geride, benim kendime izin verdiğim gibi kolay lokma gibi görünmüyordu. Etrafında bir güç vardı. Bir amaç aurası. Ve her şeye dikkat ediyordu. Bana bakarken bile gözleri rastgele anlarda odanın içinde geziniyordu.

"İyi bir gizemi severim."

"Şimdi seviyor musun?"

Gülümsedi.

"Okuyorum. Haftada yaklaşık üç kitap okuyorum. Annemi geç saatlere kadar çalıştığıma ikna edebilirsem dört.

Yine de bunun için kendimi çok kötü hissediyorum," diye mırıldandım nefesimin altında. "Ona yalan söylememeliydim. Sanırım bazen sadece nefes almaya ihtiyacım oluyor."

Güldü, derin sesi ve görünüşündeki değişiklik beni mest etti. "Buraya çok geliyor olmalı."

"Neredeyse her gün. Babam birkaç ay önce öldüğünden beri çok kötü. O çok yalnız. Ben sadece... Bencillik ediyorum. Onu bir yük gibi gösteriyorum ama sadece çok acı çekiyor. Hafifleyecektir. O zaman muhtemelen onu eskisi gibi sadece kilisede ve hafta sonları göreceğim."

Dudağımı ısırdım, tüylerimin diken diken olmasından nefret ediyordum. Sözcükler rutin bir şekilde dökülüyordu - yetiştirildiğim Hristiyan'ın beklentisiyle, ama onları tam olarak hissetmiyordum. Asıl gerçek karşısında çelişki ve öfke hissediyordum. Evet, evlat edinen annem iki günde bir gelirdi. Ama geldiğinde de hayatta yaptığım seçimlerle ilgili olarak söyleniyor ve öfke nöbetlerine giriyordu. Sonra sinirini attığında dua ettik. Ve biraz daha dua ettik. Evlenmemi istiyordu. Yuva kurmamı ve çocuk sahibi olmamı. Ya da çalışmayı seçtiysem, diplomamı kullanmam ve kendimi olduğumdan daha iyi hale getirmem gerekiyordu.

Hiçbir şey yeterince iyi değildi.

"Babanızın vefatı ve annenizin geçirdiği zor zamanlar için üzgünüm. Ona yardım ettiğin için iyi ve şefkatli bir insana benziyorsun."

Sözlerine göz kırpıp başımı kaldırdım. "Teşekkür ederim. Olmaya çalışıyorum."

"Hayır, insanları okumakta iyiyimdir. Sen *farklısın*. Çok tatlı ve yumuşak sözlüsün. Bugünlerde insanlarda bunu bulmak zor."

Farklıydı. Evet, öyleydin. Bu *polisin* hiçbir fikri yoktu.

Bölüm 3

Dedektif Casey

"İşte. Güvenli ve emniyetli. Sanırım tüm bunlara rağmen içeri girmeyi başarabilirsin?"

Anna'nın elleri kahve tutacaklarını taşımakla meşguldü ve ben neredeyse kendimi, cömert göğüslerine hâlâ hafifçe yapışan beyaz lekeli bluzuna bakmaktan alıkoyamıyordum. Biraz temizlemeyi başarmıştı ama olan olmuştu - biraz saygın olmaya çalışmasaydım hafızama kazımayı çok istediğim bir hasar. Ondan hoşlanmıştım. Farklı olduğunu söylediğimde ciddiye aldım. Daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Mütevazı görünüşü gibi utangaçlığı da ferahlatıcıydı. Gerçi... karşılaşmamız sayesinde mütevazı bir yanı yoktu. Açık ceketinin gizlediği ipek kumaşın arasından görünen sütyenin beyaz dantelini hâlâ görebiliyordum.

"Sanırım iyiyim. Bunun için teşekkür ederim. Sana bir borcum var." "Aslında bana yedi tane borçlusun. Ve bunu unutmayacağım."

Güldü ve bana o mükemmel gülümsemesini gösterdi. Bu kadar güzel birine göre, bunu saklamak için çok uğraşmıştı. Siyah çerçeveli gözlükleri yuvarlak yüzü için fazla büyüktü ama iri, açık kahverengi gözlerini gizleyemiyordu. Uzun siyah kirpiklerinin dikkatimi çekmesine engel olamadılar. Ve yanaklarını renklendiren pembe ton... Tanrım, hâlâ bakıyor muydum? Bakıyordum ve duramıyordum.

"Benimle buluşmak istersen yarın sabah orada olacağım."

Onunla tanışmak mı? O kahveyi elinden alıp ona kızarması için gerçek bir sebep vermekten daha çok istediğim bir şey olamaz.

"Bu bir randevu. Saat kaçta?"

Tereddüt etti ve yüzünde tam olarak okuyamadığım bir şey parladı.

"Muhtemelen çok erken olur. Bundan sonra beni kahve almaya göndereceklerini sanmam. Sekizden önce burada olmalıyım, yani... yedi buçuk?"

Ağzım açıldı ama sonra kapandı. "Kahretsin. Yapamam." Gerçek dilimin ucundaydı ama ona ne yaptığımı ya da sabah ilk iş mahkemeye hazırlanmam gerektiğini söylemeye hazır değildim. Nasıl unutmuştum? Düşüncelerimi hiçbir kadının karıştırmadığı kadar karıştırıyordu.

"Sorun değil. Belki başka bir zaman."

Bir adım geri çekildi ve bana hayal kırıklığına uğramış bir sırıtış fırlatarak arkasını dönmeye başladı. "Akşam yemeği ne olacak, Anna?"

Birbirimize bakarken aramızda sessizlik hüküm sürüyordu. Çok gergindim. Ben kimseyle çıkmadım. Hiç çıkmadım. Bu yolu biliyordum. Buraya daha önce de gelmişim ve işim açısından tam bir felaketti. Kaç saat çalıştığımı görmeye gelecekti ama içimde kabaran umuda engel olamıyordum.

"Bu gece mi?"

"Ya da yarın. Ne zaman müsait olursan. Annenin ziyarete geldiğini söylemiştin, ne zaman vaktin olursa."

Girişteki çift camlı kapıya doğru geri geri adımlar atarken duyguları titriyordu. Aramızdaki

mesafeyi kapatmaya başladığımda beni daha da içine çeken endişesi açıktı.

"Bu gece gelip gelmeyeceğinden emin değilim. Ya da yarın. Her zaman aramaz.

Size numaramı verebilir miyim?"

O daha sözünü bitirmeden ben not defterimi çıkarmıştım bile. Okurken yay şeklindeki dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle başını eğmişti. Ve o bitirene kadar bir kez bile karaladıklarına bakmadım. Onu güzel mi bulmuştum? Gördüğümünden çok daha fazlasıydı. Atkuyruğundan kurtulup yüzünün yanlarını çerçeveleyen sarı saçları, bahse girerim ki, aşağıya doğru inip etrafında serbest kalsaydı, nefesimi keserdi.

Sarışın.

"Başımı daha fazla belaya sokmadan gitmeliyim."

"Doğru. Anna?" Kapıya doğru bir adım daha attı ama bana sırtını dönmedi. "Eminim duymuşsundur, burada çalışıyorsun ama dikkatli ol. Serbest dolaşan bir seri katil var. Şu anda güvenli değil."

"Bir seri katil mi?"

Kafasının karışıklığı beni ona daha da aşık etti. Nerede çalıştığı konusundaki endişelerimi biraz da olsa hafifletti. "Duymadın mı? Dünden beri tüm haberlerde. Bahse girerim senin gazetenin baş sayfasında bile vardır."

"Ben televizyon izlemem ya da..." durakladı, zorlukla yutkundu. "Reklamlar... Ben onlarla çalışıyorum. Hikayeleri okumuyorum."

Ancak o zaman dönüp kapıya doğru koşmaya başladı ama dönüp gitmeden önce yüzündeki rengin nasıl akıp gittiğini kaçırmamıştım. İfşaattan dolayı üzgün olduğu belliydi. *Televizyon izlemedi mi? Çalıştığı gazeteyi okumuyor muydu?* Kimdi bu kadın? Gizem kitapları okuduğundan ve perişan haldeki annesiyle aşırı zaman geçirdiğinden bahsediyordu. Onda beni bırakmayan bir masumiyet vardı. Kolluk kuvvetlerinde görev yaptığım süre boyunca gördüğüm her şeyden sonra, bir parçam modern toplumun yozlaşmışlığından ve açgözlülüğünden arınmış biriyle arkadaşlık etmeyi arzuluyordu ve o kesinlikle öyleydi.

Kaşlarımı çattım ve dönüp arabama doğru ilerledim. Boşta kalan elimle avuç içimi gömleğimin neminde gezdirdim. Kahvemi yudumlarırken zihnim hızla çalışıyordu. *Anna Monroe. Sadık kız. Kilise müdavimi.* Dindar bir adam değildim ama kiliseye gitmekten bahsettiği anda bir şey bana çekici gelmişti. Belki de bir felaket olduğum ve bunu bildiğim içindi. Kahretsin, şimdi bile evimden çıkmadan önce içtiğim içkinin etkilerini hissedebiliyordum.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Geç kaldım, biliyorum."

Diego derin bir iç geçirdi. "Piç kurusu bir gün erken davrandı. Olay yerine gitmek üzereyim Şimdi."

"Ne biliyoruz ki?"

"Bu sabah küçük bir çocuktan dokuz-bir-bir araması geldi. Anne ve babasını yataklarında ölü bulmuş. Anne ve babası

babanın boğazı kesildi. Hedef anneydi." "Siktir," diye homurdandım. "O olduğunu nereden bileceğiz?"

"Duvara bizim için bir mesaj bırakmış. Aynı çiçek şekli kadınların yanak."

Plakasız arabanın kapısını açtım, anahtarlarımı çıkardım ve koltuğa kaydım. "Ver bana Birkaç dakika sonra gelip seni alacağım. İstasyondan çok uzakta

değilim." "Burada olacağım."

Telefonu kapattım, motoru çevirip trafiğe çıkarken tekrar tekrar küfrettim. Birkaç blok ötedeki istasyona varmam ve park etmem uzun sürmedi. Bagaja doğru yürüdüm ve kapıyı açıp

yedek gömleğimi ve kravatımı aldım. İçeri girerken adımlarım hızlıydı. Bana doğru birkaç bakış fırlatıldı ve ben de varlığını kabul etme cesaretini gösterenlere mırıldanarak selam verdim.

"Sana ne oldu böyle?"

Trençkotum omuzlarımdan omuz silkerek düştü ve sandalyemin arkasına yasladım.

"Olanlar Anna Monroe'ya oldu. Bana bir dakika ver de üstümü değiştireyim."

Soyunma odasına gidip kirlenmiş gömleğimi ve kravatımı çıkarırken Diego'nun şaşkın bakışları üzerinde düşünmedim. Takım elbisemin ceketı hâlâ nemliydi ama şimdi bunun için endişelenemezdim.

"Anna Monroe?"

Omzumun üzerinden baktım, açık mavi kumaşın alt kısmını içeri soktum.

"Dayanamadın, değil mi?"

Diego başını salladı. "Adını söylediğinde gülümsedin. Kim o?"

Duraksamam kaşlarından birinin kalkmasına neden oldu.

"Rockford Times'da çalışıyor. Fatura departmanında. Sevimli bir şey. Kahve almaya giderken bana çarptı. Onu yemeğe davet ettim."

"Akşam yemeği mi?" şaşkınlık Diego'nun yuvarlak yüzünü aydınlattı. "Ve o da evet mi dedi?"

Güldüm, kravatımı bağladım. "Sayılır. Onu bugün daha sonra arayacağım. O... *farklı*." "Nasıl farklı?"

Yüzü zihnimde canlanırken gülümsemem düştü. "Jess'ten olabildiğince uzak.

Bu da bir artı olmalı."

"Yani çok bakımlı değil ya da unvanınızı seviyor ama asıl işinizden nefret mi ediyor?" Duraksadım, son kısmı geçiştirdim. "Tatlı biri. Kiliseye gidiyor."

"Ve seninle yemeğe çıkmak mı istiyor? Onda bir sorun olmalı."

Başımı eğerek ceketimi aldım. "Sanmıyorum ama bunu zaman gösterecek. O *çok* çekici. Gerçi bunu saklıyor ama bu beni hiç de rahatsız etmiyor." "Ne iş yaptığınızı bilmiyor, değil mi?"

Kollarım kolları delip geçti ve tüm eğlencem kaçtı. "Hayır. Gidelim." "Jess gibi olmadığınızı söylemiştin. Belki de senin gitmene pek aldırmaz."

Ona bir bakış fırlattım ve paltomu almaya giderken sessiz kaldım. Yürüyüşümüz ve olay yerine gidişimiz de aynı şekilde sessizdi. Diego beni ne zaman zorlamaması gerektiğini biliyordu ve şimdi kesinlikle zamanı değildi. Aklımda olması gereken şey Anna değildi -özellikle de bu katili yakalayacaksak. Zaman tükeniyordu. Yakında bir mola vermezsek, bunun ne kadar kötüye gidebileceğini hayal etmek bile istemiyordum.

Bölüm 4

Anna

"Dört yıldır orada çalışıyorsun ve bu seni nereye getirdi? Yüksek lisansın var, Anna. Seni onca yıl okula küçük bir gazetede çalışasın diye mi gönderdik sanıyorsun?"

Ses tonumdan öfkeyi uzak tutmaya çalışarak, "Burası küçük bir yer değil ve ben orayı seviyorum," dedim. "Sana bunu söyleyip duruyorum."

"Sana sürekli söylüyorum, departmanının çalıştığı o bodrum katında saklanarak hiçbir yere varamazsın."

Dudaklarım inançsızlıkla aralandı. "Ben üçüncü kattayım."

Elini sallayınca derin bir nefes aldım ve içkime uzandım. Lucille öfkeyle çiğniyordu, gözlerini dikmiş baktığı yemek tabağından ayırmıyordu. *Akşam yemeği*. Saatlerce Braden'ın aramasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Durumu yanlış mı okumuştum? Öyle olmalıydı.

"Bu sabah Judy ile konuştum. Senden istediğim gibi torununu aramaya fırsat bulabildin mi?"

"Hayır. Sana tipim olmadığını söylemiştim. Ayrıca, bizden yüz mil uzakta yaşıyor."

"Anna, insanlar uyumluysa hareket edebilirler. Paul iyi bir adam. Dış görünüşe önem vermemen gerektiğini kaç kez vurguladım? Onlar her şey değildir. Bir koca seçerken Tanrı'dan korkan bir adam ararsınız. Önemli olan budur."

Tek yapabildiğim şaşkınlıkla önüme bakmaktı. Tanrı korkusu mu? Ben Tanrı'dan korkmuyordum. Kendimden korkuyordum. Neler yapabileceğimi çok iyi biliyordum.

"Beni dinliyor musun ki?" "Evet, anne."

"Peki, onu arayacak mısın?"

Yanıtım telefonumun çalmasıyla kesildi. Sandalyeden fırladım, mutfığa koşarken özür bile dilemedim.

"Merhaba?"

Nefesimi tutmaya çalışırken telefon neredeyse elimden kayıyordu.

"Anna? Orada mısın?"

"Evet, evet, buradayım."

"Ben Braden. Özür dilerim, bu kadar geç saatte aramamalıydım ama işte uzun bir gün geçirdim ve bu ilk molamdı."

Sesine ya da şüphelerimin büyük ölçüde doğrulandığı gerçeğine gülümsememi engelleyemedim.

"Sorun yok. Burada annemle oturuyorum. Çok geç değil."

"Seni gerçekten yemeğe götürmek istiyordum." Sesindeki boğukluk beni omzumun üzerinden Lucille'in şaşkın bakışlarına baktırdı. Ses tonundaki bir şey içimde bir vahşilik uyandırdı. Sesimi alçaltarak mutfığa doğru ilerledim.

"Ne zaman çıkmayı düşünüyorsun?"

Bir duraklama oldu ve arka planda hafif bir ses uğultusu duyuldu. Gözlerimi kısıtım, beklerken her sesi içime çektim.

"Belki bir saat. O zaman boş olacak mısın? Bir şeyler içebiliriz ya da-" "Ben içki içmem."

"Elbette," diye nefes verdi. "Şehir merkezinde bir gezintiye ne dersin? Ya da geç saatte bir sinemaya? Özür dilerim, uzun zamandır kimseyle çıkmadım. Eğer anlayamıyorsan biraz kayboldum. Sanırım bir yerlerde dondurmacı var."

Güldüm, annemin aniden sertleşen bakışlarına tekrar baktım. "Dondurma severim."

"Harika. Hazır olduğunda beni ara ve gelip seni alayım. Sadece eve gidip duş almam için bana biraz zaman ver."

"Kulağa hoş geliyor. Hoşça kal

Braden." "Güle güle, Anna."

Kapattım ve telefonun yanıma düşmesine izin verdim. "Kimdi o? Bir yere mi gidiyorsun?"

Alt dudakımı ısıırıp Lucille'le yüzleşmek için döndüğümde acı alt dudakıma doğru yayıldı.

"Hayır. Sadece işten bir arkadaşımı. Yakında kız kıza bir film gecesi planlayacağız."

Yalan midemi bulandırdı ama esniyormuş gibi yapıp masaya geri dönerken huzursuzluğumu bastırdım. Dondurma yemeye gittiğim ya da bunu zorba annemden sakladığım için neden kendimi suçlu hissedeyim ki?

Neden mi? Çünkü niyetim iyi değildi. Şehvet ve yaramazlıkla doluydu. "Yorgun görünüyorsun. Kabuslar nasıl? Geri mi geldiler?"

Çatalımı elime aldım, başımı sallarken bir kez daha yalan söyledim. "Kabus görmüyorum. Sadece uzun bir

hafta."

"Olanları sadece hayal edebiliyorum." "Olanları mı?"

Şüpheli gözler beni içine çekti. "Duymamış gibi davranma. Bir seri katil var gevşek. Sana çok benzeyen kadınları hedef alıyorlar. Gerçek annen gibi. Anna... İtiraf edeceğin bir şey var mı?"

"Ne? Bana ne soruyorsun?"

"Bir keresinde bana kötü düşüncelerin olduğunu söylemiştin. Rebecca'nın eskiden sahip olduğu gibi düşünceler. Ona karşı duyduğun öfke seni dürtülerine göre hareket etmeye mi itti?"

"*Pardon?* Ona karşı öfke duymuyorum. Her zaman affetmesi için dua ediyorum. Sence bunu ben mi yapıyorum?"

Lucille omuz silkti. Hiç korku yoktu. İnsanlara zarar verdiğime gerçekten inanıyorsa, olması gereken yerde ihtiyat yoktu. Gizlemek için çok uğraştığım öfkem alevlendi.

"Tek söylediğim, sizi doğuran kadının ikizi olabilecek kadınların öldürülmesini geçmişinizle ilgili olarak çok tesadüfi bulduğum. Hepsi bu kadar. Eğer bu işe herhangi bir şekilde bulaştıysanız, sadece günahlarınızı itiraf edip tövbe ederseniz Tanrı'nın sizi affedeceğini bilmenizi isterim."

"Tövbe edecek bir şeyim yok," diye mırıldandım.

"Eminim Tanrı'yla konuşacak çok şeyiniz vardır. Şu anda bile aklından geçen kötü düşünceleri görebiliyorum. Tam olarak ne düşünüyorsun, Anna? Telefonda gerçekten kim vardı?"

"Özür dilerim, beni mazur görmelisin anne. Birden iştahım kaçtı. Bu gecelik benden bu kadar. Bence gitmelisin."

"Üzölmek için bir sebep yok. Her şefkatli anne gibi ben de sadece endişeliyim. Yapabilirsin

bana bir şey söyleme. Umarım bunu biliyorsundur."

Ayağa kalkıp bana katılmasını beklerken dudaklarımı birbirine bastırdım. O acele etmezken saniyeler geçti. Yanıma geldi, çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

"Pazar günü kilisede olacak mısın?"

"Hiç bir günü kaçırmadım. Şimdi de başlamayı düşünmüyorum."

Başını salladı ve içeri girerken arkasına bakmadı. Kapıyı arkasından kilitlemekte tereddüt etmedim. Gecemiz normaldi ve dürüst olmak gerekirse zaman geçtikçe daha da hararetleniyordu. Ama onun suçlaması... ben, seri katil? Anneme benzeyen kadınları öldürmekle mi? Hasta olmasına rağmen annemi seviyordum. Asla sevmezdim. Sarışınlar benim tipim bile değildi. Ama koyu renk saçlılar... Evet, beni çağıranlar hep o kadınlardı. Asla erkekler değil. Braden'a kadar.

Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi ovuşturarak Lucille'le yaptığım konuşmayı aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Haberleri ya da neler olup bittiğini düşünmeyecektim. Düşünemezdim. Sadece kadın ya da kan görüntüleri bile yıkıcı bir şey yapma ihtiyacını tetiklemeye yetiyordu; dönüştüğüm kişiye yakışmayan bir şey.

Duvarlar iki yanımda bulanıklaştı ve odam bulanıklaştı. Gözlüklerimi avucumda daha sıkı tutarak dolaba yöneldim ve ışığı açtım. Renklerle uyumlu iş kıyafetleri uzak tarafta sıralanmıştı. İçeri girdim, kilise kıyafetlerini incelerken gözlüğümü tekrar taktım.

Sıkıcı.

Braden'a yalan söylememiştim. Giyecek çekici hiçbir şeyim yoktu. Seksi olmak istiyordum. Beni istemesini istedim. Ne oluyordu? Zaman yardımcı olmuyordu. Sadece beni daha da kötüleştiriyordu. Güç için dua edebilirdim. Tanrı'nın ışığının üzerime yağması ve bu zor zamanları atlatmama yardım etmesi için. Dua et. Dua et. Çılgılık atmak istedim. Çıldırarak ve etrafımdaki her şeyi yok etmek. *Av*, şimdi bu daha çekiciydi.

Göğsüm, rahatsız edici anksiyetemden kaynaklanan havasızlıktan dolayı sıkıştı ve parmaklarımın kıyafetlerimin uzunluğunu takip etmesine izin vererek tekrar iş kıyafetlerime doğru ilerledim. Üzerime oturan bir kazağı çıkardım ve genellikle onunla birlikte giydiğim uzun kollu hırkayı almadan önce durakladım. Bakışlarım göğüslerime kaydı ve tekrar askıya döndü. Bu gece olmaz.

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve bir kot pantolon kaptım. Giyeceğim şey çok açık değildi. Boynumda yükseliyordu. Kıvrımlarımı asla göstermezdim. Bunu yapmak yasaktı. Kötülüğe davetiye çıkarıyordu. Benim için, o anda, tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Uygun bir külot ve sütyen takımı seçtim ve duşa girdim. Braden asla görmeyecekti ama bunun bir önemi yoktu. Altında ne olduğunu biliyordum. Kırmızı dantelle birlikte en küçük bir heyecan bile vardı. Renk iyi değildi. Baştan çıkarıcı bir günahı çağırıyordu. Onu neden satın almıştım ki? Belki o zaman bile sarmala girmeye başladığımı biliyordum.

Rutinim hızla geçti ve kendimi lenslerimi takarken buldum. Koyu renk kazağım ve makyajımla gördüklerime neredeyse inanamıyordum.

"Anne."

Onu neredeyse bana bakarken görebiliyordum. Güzeldi ve hatırlayabildiğimden çok daha fazla erkek tarafından aranılıyordu. Onlara bir kez bile dikkatini vermemişti. Kalbi sadece bir adam için atıyordu. Sahip olamadığı biri. Bu yüzden öldürdüğü ve öldürdüğü biri.

Görüntüsünü göz kırparak uzaklaştırdım, ruju alırken elim titriyordu. Hayal ettiğim gibi kırmızı değildi. Arzuladığım gibi. Gözlerimi kapatıp körü körüne sürmeye başladığımda karanlık etrafımı sardı. Bu hareket doğal geldi ve temsil ettiğini bildiğim şey karşısında inledim.

"Bu gece ne hissediyorsun, bebeğim?" *Karın mı?* <https://rantey.org>

pembe mi?" "Kırmızı! Her zaman kırmızı."
Kıkırdamam onu gülümsetti.

"Tamamdır. Kırmızı,
öyle." "Mmm-mmph!
Mmm!"

"Kimse sana sormadı, fahişe. Sessiz ol."

Çıglıklar çok tanıdık bir müzik gibiydi. Kendime gelmek için göz kapaklarımı açtığımda zihnimin derinliklerinde devam ettiler. Akılsızca, çıplak rengin dudaklarımın üzerinde kaymasına izin verdim ve eylemi görmeme rağmen, yerini parlak kırmızı alıyordu.

"Sanırım buna kendi başına başlamana izin vereceğim. Yaşlanıyorsun. Ona bir ders vermenin üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?"

Heyecan yükseldi ve alkışlarım ve mutluluk çıglıklarımınla anılarımdan koptum. Hastaydım. Hastaydım. Makyajımı temizlemem ve Braden'la olan randevumu iptal etmem gerektiğini bilsem de yapamadım. Kendimi botlarımı giyip telefonuma doğru yürürken buldum. Numarasını tuşladığımda o kadar titriyordum ki çenem çatırdıyordu.

"Anna."

Seksi sesi ve aksanı karşısında bir inilti daha neredeyse kopacaktı. "Ben hazırım. Batı Pine'da dört-on bir numarada oturuyorum."

Bir kahkaha kafamı karıştırdı.

"Yolun hemen aşağısındaki Glenway Apartmanı'ndayım. Birazdan orada olurum. İki dakika kadar."

Ben de onun kahkahasına katıldım. Aynı yolda, sadece karşı bloklarda yaşıyor olma ihtimalimiz neydi ki?

"Seni dışarıda bekliyor olacağım."

"Hayır. Asla olmaz. Kapınıza gelmeme izin verin. Kilitli, değil mi?"

"Evet...tabii ki."

İçini çekti ve anahtarların şingirtisini duyabildim. "Güzel. Özür dilerim. Ben gelene kadar içeride kalırsan kendimi daha iyi hissederim. Doğrusu-" Konuşmasına ara verdi ama birkaç saniye sonra kapının kapandığını ve ayak seslerini duyabildim.

"Anna, konuşmamız gerek. Daha önce senden bir şey saklamıştım." "Bunun cinayetlerle bir ilgisi var, değil mi?"

Daha fazla sessizlik.

"Yine saldırdı. Etrafımda olmanın güvenli olduğundan emin değilim. Ama her halükarda güvende olmayabilirsin. Bu kişi, her kimse, bir canavar. Ben..." yine durakladı, "Sana daha önce söylemeliydim ama nasıl tepki vereceğinden emin değildim. İşledikleri her suçu gördüm. Dedektif olmanın avantajları sanırım."

Belki de bir şey söylememi bekliyordu ama ben sadece tek bir kelime duydum: canavar. Annemi böyle mi görüyordu? Elbette öyle görürdü. Onun diğer yanını bilen tek kişi bendim - bir sonraki kurbanını seçmeden önce haftalarca benden başka hiçbir şeye odaklanmayan şefkatli, sevgi dolu anne. O anlarda neredeyse normaldi. İkimiz de öyleydik.

"Anna? Kahretsin, bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. Yaptığım şeyden memnun değilsin, değil mi? Seni suçlamıyorum. Herkes bu tür bir hayatı kaldıramaz."

"Hayır, hayır, özür dilerim. Mesleğinizi önemsemiyorum... Sadece düşünüyordum. Eminim iyi olacağım." "Güzel, rahatladım. Üzülmektense tedbirli olalım." Bir motor sesi canlandı

Telefonda konuşurken boştaki elimle karnıma sarıldım. Korku, belirsizlik, üzüntü ve heyecandan kaynaklanan kelekler beni sıkı sıkı tutmaya bıraktı.

"Birazdan orada

olurum." "Tamam."

Telefonu kapatırken sesim zayıftı. Dedektif. Sadece bir polis değil. Bu kötü olabilir.

Köt
Gerçekten, gerçekten
ü.

Yanlarına gidip telefonu çantama koydum, sonra da masadan tabakları aldım.

Ben daha açık yemek odasına varamadan kapı çalındı. Kapının kilidini açıp açık yeşil gözleriyle karşılaştığımda titriyordum. Dolgun dudaklarını çekiştiren sırtış, benimkini su yüzüne çıkardı.

"Lütfen, içeri gelin."

Bir adım geri çekilerek içeri girmesine izin verdim. Daha önce gördüğüm gibi takım elbise giymemişti. Koyu renk ceketinin önü açıktı, siyah bir tişört ve kot pantolon gibi görünen bir şey görünüyordu. Evimi incelemesini beklediğim yerde, bakışları beni hiç terk etmedi. Vücudum o kadar yoğun bir ısı yayıyordu ki bakışları altında kıpırdandım.

"Çok *güzel* görünüyorsun. Bunun seni tanımladığını bile sanmıyorum," dedi gülerek. "Bu sabah görmüştüm ama gözlükler ve arkaya atılmış saçların... vay canına. Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Başımı eğdiğimde yanaklarım yanıyordu. "Nadiren süslenirim. Hiç böyle giyinmedim." "O zaman ben özelim?"

Başımı kaldırdım ve o gülerken kelimeler ağzımdan

çıkmadı. "Sadece takılıyorum. Demek burası senin yerin?"

Onu oturma odasının derinliklerine kadar takip ederken terli avuçlarımı kot pantolonuma sildim. Duvarlarda benim ve ailemin resimleri asılıydı ve küçükken Pazar Okulu'nda yaptığım bir haçın etrafında toplanmışlardı. Evimde bir erkeğin olması... Suçluluk duygum ağır basıyordu. Zihnim bunun ne kadar yanlış olduğunu haykırıyordu. Eğer annem bilseydi, dersler çok daha kapsamlı olurdu. Onu içeri davet etmek şeytana kapıyı açmaktan farksızdı. Ama onu içeri aldığımda bunu biliyordum. Onun durduğu yere yaklaşıp, sergilediğim geçmişimi incelerken bile tehlikenin farkındaydım.

"Hepiniz çok mutlu görünüyorsunuz."

Braden omzunun üzerinden bana baktı ve ben de bahsettiği resme göz attım. "Zaman zaman öyleydik."

"Times?"

Döndü ve ben de ellerimi kenetlemekten kendimi alamadım.

"Mükemmel değildik. Zor zamanlarımız oldu. Tartışmalarımız. Aslında bu fotoğraf çekilmeden hemen önce bir tane yaşadık. Oldukça kötüydü."

"Ne oldu?"

Gergin bir şekilde güldüm ve elimi kaldırarak o günle ilgili anılarımı sildim. "Bir gece önce kaçtım. Gerçi fazla uzaklaşamadım. Eski komşum Bay Bordell beni buldu.

Ahırında uyuyordum. Polisleri aradı. Beni eve getirdiler. Bu benim tek isyan gösterimdi. Sanırım saatlerce konuşmak ve dua etmek beni yola getirdi. Babam... Onu seviyordum ve gittiğimde onu incittim. O iyi bir adamdı."

"Sadece seninle konuşarak bile öyle olduğunu söyleyebilirim." "Teşekkür ederim."

"Peki ya bu?"

Gülümsedim. "Büyük Kanyon'a aile gezisi. Orada yirmi iki yaşındaydım." "Peki ya bu?"

"Apostle Adaları, üç yıl önce." Kendimi tutamayarak güldüm. "Oraya vardığımız ilk gün deniz mağaralarına doğru kanoyla açıldık. Takla atmayı başardım ve tatilin geri kalanını soğuk

algınlığıyla geçirdim. Her zaman bir şeyler olurdu. Babam beni hiçbir yere götüremeyeceklerini söylerdi. Ya hastalanırdım ya da bir şekilde kendime zarar verirdim. Benimle alay ederdi ama çok eğlenirdik."

Braden tamamen benimle yüzleşti, o kadar yaklaştı ki kendimden uzaklaştığımı bile fark etmedim.

ta ki kanepeyi baldırlarımın arkasında hissedene kadar.

"Gülüşün, gözlerin." Elini kaldırdı ve başparmağı yanağımda gezinirken yutkundum. "Nasıl olur da bir kocan ya da erkek arkadaşın olmaz? Yok, değil mi?"

"Asla. Yani, hayır."

Braden'ın başı öne eğildi. "Asla mı? Asla mı?"

Ayrıldım. "Susadın mı? Çayım ve suyum var." "Ben iyiyim. Asla demiştin. Hiç erkek arkadaşın olmadı mı?"

Gergin bir şekilde mutfağın girişinde durdum. "Hayır."

Gözlerini kırptırdı ve ceketini silkerken bakışlarını yere indirdi. Aramızda bir soru işareti kaldığını hissettim. Daha önce hayatıma girmeye çalışan başka erkeklerle de olmuştu - denemelerine izin verdiklerimle.

"Sadece sor."

Başını kaldırdığında sert yüz hatları yumuşadı. "Kaç yaşındasın?"

Güldüm, uzandım ve tezgahın bir şişe su aldım. "Yirmi dokuz. Seninki?" "Otuz altı."

Durakladı. "Sen...?"

"Bakire mi?"

Sessiz kaldı, başını salladı.

"Evet. İçecek bir şey istemediğine emin misin?"

Yine başını salladı. "Hiç yakınlaştın mı? Özür dilerim," dedi, eli havaya kalkarak, "Bunu sormaya hakkım yok. Ben... kendimi kelime bulamaz halde buluyorum. Kelimeler, ama sorular değil."

"Sorun değil, gerçekten." Ona doğru yaklaşırken suyu sıkıca tuttum. Kanepeyi işaret ettiğimde oturdu. Ona katılmak için alçalırken en uca geçtiğime emin oldum. "Birkaç erkeği öptüm. Oldukça ateşli sanırım. Bundan daha ileri gitmesine asla izin vermedim. Onlar doğru kişi değildi."

"O mu? Tabii ki. Evlilik."

Ses tonu karşısında kaşlarım çatıldı. "Bu kadar karşı mısın?"

Braden öne doğru eğildi ve ön kollarını dizlerinin hemen altına dayadı. "Düşüncesi bile güzel. Yani, hayatını biriyle paylaşmak. Güvenebileceğiniz ve sevebileceğiniz bir eşiniz var. Ama pek çok kadın benim yaptıklarımı kaldıramaz. Bu yüzden sana söylemekte temkinliydim. Çoğu unvanı seviyor ama gerçekte başa çıkamıyor. Çok çalışıyorum. Noel, Şükran Günü, doğum günleri. Asla sabit değiller. Her an çağrılabilirim. Sanırım yokluk, bu alanda karşılaştığım neredeyse her evliliğe zarar verdi. Kolay değil ama bazıları diğerlerinden daha iyi üstesinden geliyor sanırım."

Yeşil gözlerini kaldırdığında hüznünü gördüm ve o anda kendi yalnızlığımla olan ilişkiye kilitlendiğimi hissettim. Buraya daha önce de gelmişim. Kaçmadan haftalar önce. Yine de bunu düşünemezdim. Düşünemezdim.

Tereddütle öne doğru eğildim ve eline uzandım. Dokunduğumda Braden'ın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi. Gergindi, ciddiydi ve o kadar yabancı ama yine de baştan çıkarıcı bir şey barındırıyordu ki, onunla ilişkili ısıyı koalamak istedim. Yaklaşmak istiyordum. Ve bunun onu nasıl tedirgin ettiğini görebiliyordum. Aramızda bir kimya vardı. Tanıştığımız andan beri vardı ve bunu başlatan bendim.

"Anlayış ve iletişimin en zor durumları yönetilebilir hale getirebileceğini düşünüyorum. Özellikle de sevgi varsa. Pozitif kal, Braden Casey. Harika bir adama benziyorsun. Aradığın kişiyi bulacaksın."

Braden temkinli bir şekilde diğer elini kaldırdı, başparmağı merkezin üzerinde gezinirken

benimkini çevirerek geniş avucunun içine aldı. Karıncalanma her santimde patladı ve nefeslerim içimdeki sıkılaşmayla birlikte arttı.

"Belki de haklısındır. Eminim dışarıda bir yerdedir."

Elimi kaldırdı ve parmak uçlarımı öptü. Dudaklarım birbirinden ayrıldı ve içimde çarpışan, giderek artan hisleri içime çekerken hareket edemedim. Ağzının parmaktan parmağa geçişini ve dolgun dudaklarının her birini nasıl sardığını izlemek beni sisli, ateşli bir sersemliğe sürükledi.

"Çok kızarıyorsun, A rúnsearc." "Ne?"

Her iki eli de benimkileri kavradı ve devam etmesini isteyerek yer değiştirdim. Soruma cevap vermedi ama konuşmaya devam etti.

"Normalde dondurma almamızı önerirdim. Bence ikimiz de biraz serinleyebiliriz ama seni dışarı çıkarmanın iyi bir fikir olacağından pek emin değilim. Aslında takip edilmediğimden emin olmak için bloğun etrafında döndüm. Koruyucu önlemler almamak çok tehlikeli. Bir daha buraya gelmeyeceğim. Bir yerde buluşabiliriz ya da yürüyeceğim, böylece evinin önüne park etmem. Bu beni geriyor. Sen..." Ellerimize bakarken yüzü bir kez daha sertleşti. "Çok dikkatli olmalısın Anna. Diğer kadınlardan daha fazla." Bakışlarını kaldırdı. "Bugün senin kız kardeşin olabilecek bir kadının öldürüldüğünü gördüm. Ona ne yaptığını hayal bile edemezsin. Senin için endişeleniyorum."

Hayal edemiyor musun? Bundan pek emin değildim. Bu seri katilden çok korkuyordu. Karşısında kimin olduğunu görmüyor muydu? Şeytanlarım onun her hareketini gören gözlerin ardında bu kadar iyi mi saklanmıştı?

"Dikkatli olacağım. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa odamda bir bıçak var." Başını salladı. "Silahla ateş edebilir misin?"

Elimi tekrar ağzına götürdü. Dudakları parmağımın yüzeyinde gezindiği ve dişleri yüzeyi sıyırdığı anda nefesim kesildi. Küfrederek elimi bıraktı ve ayağa fırladı.

"Özür dilerim. Burada sana yardım etmeye çalışıyorum ve ben-" kaşlarını çatı, "benim korkunç biri olduğumu düşünüyor olmalısın.

İsterseniz gidebilirim."

"Gitmek mi?" Yavaşça ayağa kalktım, garip bir şekilde daha fazlası için çaresizdim. İyi kız tarafım onu gitmesi için cesaretlendirmemi söyledi. Diğer yanım ise devreye girmemi istiyordu. "Kal. Ne diyordun?" Elimini temkinli bir şekilde tekrar onunkine doğru kaldırdım ve açık avucunun üzerinde kaydırdım. "Bana nasıl ateş edileceğini mi öğreteceksin?"

Parmaklarımın üzerindeki baskı, iri eli belime yerleşmek üzere benimkini terk ettiğinde kayboldu. Vücudunun içine o kadar hızlı çekildim ki ellerim yanlarına doğru fırladı. Göğüslerim göğsüne çarptı ve meme uçlarımdaki karıncalanma doğrudan klitorisime gitti. Kazağımın alt kısmını yumruklarken pantolonum beni terk etmeye başlamıştı.

"Birbirimize rastladığımızdan beri seni düşünmeden edemiyorum. Bir öpücük."

Başını eğdi ve beni inanılmaz derecede kendine çekerken gözlerini kapattı. Parmak uçlarımda bile bedenimi ayakta tutan ben değilmişim gibi hissediyordum. Dengesiz olmalıydım ama hiç de öyle değildim. Braden beni iradesi altına almıştı -güvende, emniyette- ve ilk hamleyi benim yapmamı bekliyordu.

Dudaklarımı yaladım, titreyen elimi ensesine götürdüm. Çekmemle birlikte alçaldı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Hafif bir fırça gibi başlayan temas hızla şiddetlendi. Her iki kolum da boynuna dolandı ve göğüslerimi onun sert kaslarına daha da bastırdım. Dokunulmak için çok ağrıyor ve çaresiz kalıyordum; kelimelere dökemediğim bir şey için.

Dili benimkiyle buluşmak için içeri girdiğinde içimden bir inilti koptu. Parmakları sırtımın ortasına yayılırken diğer eliyle kazağımı daha da sıktı. Eli santim santim boynuma doğru yükseldi. Saçlarımın arasına girip çekiştirdiğinde kendimi onun sırtını tirmalarken buldum.

İçimde bu kadar kolay ortaya çıkardığı bu kadın kimdi? Ya da belki de başından beri gerçek

bendim? "Siktir," diye homurdandı. "Üzgünüm, senin yanında böyle konuşmamalıyım.

Tanrım. Kahretsin. Bunlar için özür dilerim,

Ben de. Gitsem iyi olacak. Düşünemiyorum ve bu senin için iyi değil."

Braden'ın parmakları kısa saçlarını taradı ve ceketini kaparak geri çekildi. ile

Bana bakışında bir aşinalık belirdi. Bir katil olarak değil, ama güçlü bir adam olarak. Tıpkı annem gibiydi. Güvence. Hakimiyet. Her zaman ne istersem yapabileceğimi ya da olabileceğimi söylerdi. Bu yönümü şekillendirmek için çok uğraşmıştı. Ve başarısız olmamıştı, sadece ben bunu kabullenmeyi reddettim. Bu benim arzularımı ortaya çıkardı.

Güç. Lucille bunun tüm kötülüklerin kaynağı olduğunu söylemişti. Herkes paranın etrafında döndüğünü sanırdı ama öyle değildi. Her zaman içimizdeydi. Bazılarının içindeki kötülüğü kabul etmesi için statüye ihtiyacı vardı. Benim değil. Benimki hiç yok olmadı. Annalise Fowler her zaman oradaydı, gizlenmiş, ortaya çıkmayı bekliyordu. Bu oyunu oynamak benim için tehlikeliydi ama bir bakıma da mükemmeldi. Tatlı, kilise kızı Anna Monroe olmak güvenilebileceğim bir kişilikti. Braden'a sahip olmak beni çok istediğim gibi davranmaktan alıkoyacaktı.

Ya da ben öyle umuyordum.

Bölüm 5

Hiç kimse

"Şşşt. Gitmek istemiyorsun. Bunu duymak ne kadar acı veriyor biliyor musun?"

"Lütfen. Sadece eve gitmek istiyorum. Olanları kimseye anlatmayacağım. Söz veriyorum. Lütfen!"

Kadının bileğini tutan deri kelepçenin uzunluğunu takip ettim. "Senin farklı olduğundan emindim. Hayatımızla ilgili her şeyi planlamıştım. Bunca yıl sonra geri dönecek ve beni görecektin. Beni *gerçekten* görecektin. Bu sefer benim kalbimi almak yerine bana kalbini verecektin."

"Beş aylık bir oğlum var. Lütfen!"

Sözleri üzerine başım öne eğildi ve gevşeyerek, bağlı olduğu büyük metal masanın üzerine uzandım. Şimdi bileğinde izlediğim yere rağmen daha da aşağıda kaldım. Sadece birkaç santim ötedeki masadan yansıyan görüntüm beni yavaşlattı. Çizilmiş elmacık kemikleri, belirgin, büyük burun, ince dudaklar... şimdi jiletle tıraş edilmiş kafa. O kadar da itici olmadığı zamanlar vardı. Artık zar zor hatırladığım zamanlar. En yakışıklı adam olmasam bile, her zaman arkadaşlarım vardı. Bir sürü arkadaşım. Topluma karışmakta iyiydim. Artık rol yapmayacağıma karar verene kadar. *Hayır*. Artık yalanları midem kaldırmayana kadar.

"Çok param yok ama-"

Yukarı ittim ve eldivenli yumruğumu kadının ağzına indirdim. Çıtırtıyla hıçkırıkları ve bağırırları histerik bir hal aldı. Yere uzandım ve sakinleşmesi için dakikalarca bekledim. Gözyaşları yüzünün kenarından serbestçe akıyor, tavana bakarken açık sarı saçlarının arasında kayboluyordu. Berraktan kıpkırmızıya, onu terk eden sıvıları incelerken zamanın daha da uzamasına izin verdim.

"Nerede kalmıştım? Evet, hayatımı ne kadar mahvettiğinden bahsediyorduk."

Parmağımı dirseğinin kıvrımına doğru hareket ettirdiğimde inilteler gırtlığa dönüştü. Yaltaklanması ve benden uzaklaşmaya çalışması beni gülümsetti. İşlediğim her cinayetle birlikte bir şeylerin değiştiğini inkâr edemezdin. Başlangıçtaki tecavüzler öfke sikişleriydi. Sadece bir dakika süren bir şey olarak başlayan şey, daha uzun süreler boyunca zevk almaya başladığım bir eylem haline geliyordu. Ve incitmek istediğim kişiyi görmek kolaydı. Ya da en azından hatırlayabildiklerimi.

"Evet, bunu benden beklemezdin, değil mi? Bu hayatta birbirimizi hiç tanımadık. Kendimi tanıtayım. Ben *Hiç Kimse*. Şimdi sen bana adını söyle."

"Sen neden bahsediyorsun? Seni tanımıyorum! Hiç tanımadım. Tanrım. Lütfen!"

Döndüm, tepsiden bir et yumuşatıcı aldım ve onunla yüzleştirdim.

"Senin adın."

"Adımı biliyorsun. Bana seslendin. Sen..." Kolumu kaldırdım.

"Lori! Benim adım Lori!"

"Yanlış."

Sahip olduğum gücün her zerresini savurmaya harcadım. Çok sayıda küçük sivri uç ön

kolunun etine saplanıp kemiğini paramparça ederken boynuma kan sıçradı. Çıtırtı parmaklarımdaki küçük titreşimler gibiydi ve neredeyse tekrar vurmak için şaha kalkmamı sağlıyordu.

"Ahh! Ahh-hhh! Hayır! Hayır! Ah!"

"Senin adın."

Oksijen emmeye çalışırken hıçkırıklara boğuldu. "Bilmiyorum. Bilmiyorum-"

Tokmağı daha önce vurduğum yerin hemen yakınına indirirken dudaklarım gülümseyerek dişlerimin üzerinden sıyrıldı.

Crunch!

"Yanlış cevap."

Boş ve karanlık odada derin bir nefes yankılandı ve hemen ardından bir tıkaç geldi. "Hadi ama. Daha yeni başlıyoruz. Daha gidecek çok yolumuz var." Yere bıraktım

Tokmakla vurdum ve eldivenli parmaklarımı parçalanmış etin üzerinde gezdirmek için uzandım.

Ezilmiş deriden kan akıyordu. Daha yükseğe çıktım, pazusunun üzerinde ilerledim ve arkamda bir kan izi bıraktım. Aletim sertleşti ve en küçük bir an için gözlerimi kapattım. Onları tekrar açtığımda parmaklarımı tekrar yaraya daldırdım ve göğsüne geldim.

"Bana baktığında, ne yaptığını hatırlıyor musun? Beni tanıyor musun? Benim seni düşündüğüm gibi sen de beni düşünüyor musun?"

"Hasta. Sen hastasın!"

"Bunu söylemek hiç hoş değil."

Daha uzağa gittim, papatya desenleri çizerken göğüslerinin arasında gezindim. Kırmızı çizgiler bulaştı ve başparmağımın altında meme ucunu yuvarlamak için kaydım. Meme ucu sertleşti ve boğuk bir çığlık onu terk ederken inledim.

"Göğüslerin hayal ettiğimden daha büyük. Onları sevip sevmediğimden emin değilim." Daha çok ağlarken başını bir ileri bir geri çevirdi.

"Sanırım şimdilik idare ederler. Yine de... Bahse girerim onları geliştirebilirim. Ne dersiniz?"

"Tanrım, lütfen! Eve gitmek istiyorum. Eve gitmek istiyorum!"

"Ama artık evindesin," dedim şefkatle, diğer elimle saçlarını geriye doğru tarayarak.

"Sonunda ait olduğun yerdesin, aşkım. Kendi evini tanımıyor musun?"

Dehşete kapılmış gözler karanlık alanı taradı. Loş ışıktan sadece beyaz gazete kupürleri görünüyordu.

Kıvrımlı vücuduna doğru kıvrılırken bacaklarımı kalçalarının üzerine attım. Hıçkırıklar geri döndü ve kolumu göğsüne dayayıp çiçeği körlemesine tekrar tekrar çizdim.

"Bu hiç olmamış gibi baştan başlayacağız. Eğer itiraf etmezsen, dirseğine ve pazuna hiçbir şey kalmayana kadar vuracağım. Beni anlıyor musun?"

Çığlıkların devam etmesi üzerine kolumu kaldırdım ve başımı salladım. Çok yakındık.

Aramızda sadece birkaç santim vardı. Eğildim, yaşam kaynağı olan kanını tadana kadar alt dudağını çekiştirdim ve ısırdım. "Bence çok güzelsin. Benim adım *Hiç Kimse*. Senin adın ne?"

Bölüm 6

Dedektif Casey

"Bir buçuk hafta oldu, uğursuzluk getirme. Rock River Katili hakkında konuşmayalım bile. Ne zaman konuşsak sinirleniyorum. Elimizde sağlam bir kanıt olmadığına inanamıyorum. Lif yok, DNA yok, tanık yok. Hiçbir şey yok. Sıfır. Benden bu kadar. Başka bir şeyden bahset."

"Lori Trainer hâlâ kayıp."

"Başka bir şey."

Diego bana bir bakış fırlattı. "Anna nasıl?"

İnledim, ama parmaklarımı masaya vururken yüzümde belirmek isteyen gülümsemeye engel olamadım.

Masa

"O iyi. Onu iki gündür görmedim. Annesi şüpheleniyor ama o iyi." "Şüpheli mi?"

Ağzım buruştu. "Annesi onun bir şeyler sakladığını düşünüyor. Ki öyle. *Ben.*" Durakladım.

"Biliyorsun, kadın hakkındaki yargımı tutmaya çalıştım. Gerçekten öyle yaptım. Anna'nın ima ettiği kadar kötü olduğuna inanmak istemedim ama ilk elden duydum. Ve bu kasıtlı değildi. Ben aradığımda oldu. Sanırım Anna onun telefonu kapattığını düşündü ama kapatmadı."

"Ve tabii ki dinlediniz."

"Doğal olarak," dedim savunmaya geçerek. "Ben bir dedektifim.

Merak ettim." "Peki o nasıldı?"

Kahveme uzanırken başım sallandı. "Berbat bir şey. Hayal bile edemeyeceğin kadar aşağılayıcı. Bir adam yetiştirilmiş. Annesinin ona ayarlamak istediği biri ya da öyle bir şey. Anna onu aramadığını ve aramayacağını söyleyince ortalık karıştı. Anna'yı tövbe etmediği günahları işlemekle suçlamaya başladı. Kadın kafayı yemiş. Keder ve din meselesini anlıyorum, gerçekten. Ama bir dindarlar vardır, bir de bağınazlar. Anna'nın ilk görüşmemizden sonra bu kadar geri çekilmesine şaşmamalı. Bana zar zor yaklaşıyor. O istiyor.

Çok iyi anlaşıyoruz, ama yemin ederim, şimdi ona bir adım yaklaşısam tepelere kaçmaya hazır."

"Kendini bu işe daha fazla bulaştırmak istediğinden emin misin? Belki de en iyisi

Hala yapabiliyorken çekip git. Bir keresinde çılgın bir kayıinvalidem vardı. Hiç eğlenceli değildi. Hiç eğlenceli değildi. Lanet kadın daha Nina'yla evlenmeden bana bardak fırlattı. O zaman anlamalıydım, anne gibi kız gibi."

"Anna öyle biri değil. Vücudunda öfkeli bir kemik bile yok. Tanıdığım en pozitif insan. Ne kadar çok çalıştığım konusunda bir kez bile şikayet etmedi ya da beni rahatsız etmedi. Annesine hiç benzemiyor."

"Şimdi öyle diyorsun ama onunla daha yeni tanıştın. Tüm dişiler kendilerini yetiştiren kadından bir parça taşır. Sadece sen henüz görmedin. Senin iyiliğin için, umarım haklısındır."

Gözlerim doldu ve sandalyeyi masaya doğru döndürerek anahtarlarımı aldım. "Ben eve gidiyorum.

Belki şansım yaver gider de deli yarasa bu gece uzak durur." "O konuda iyi şanslar."

"Teşekkürler. Buna ihtiyacım olacak."

Sonuncusunu nefesimin altında mırıldandım, ayağa kalktım ve odanın uzak ucuna doğru yürüdüm. Telefonum zaten elimdeydi ve Anna'nın numarası çıkmıştı. Tuşa bastım ve istasyondan çıkarken zil sesinin ahizede yankılanmasına izin verdim. Sesli mesaj devreye girdiğinde saatime baktım.

Beş yirmi. Şimdiye kadar evde olmalıydı.

Büyük bir mesele olmamalıydı ama öyleydi. Katil cinayetlerinde oyalanırken, kaşınmaya başlamıştım. İşi bitmemişti. Bunu hissedebiliyordum. Her an Lori Trainer ortaya çıkabilirdi. Ortaya çıktığında, bir tane daha alacaktı.

Aracımın kapısı açıldı ve içeri girip tekrar numarasını tuşladım. Park yerinden çıkamadan sesli mesajı tekrar çalmaya başladı.

Meşguldü. Belki annesi çoktan gelmişti. Ya da... belki de alışverişe gitmişti... gerçi bunu bir gün önce yapmıştı.

Korkularımı bir kenara itmek için elimden geleni yaparak ana yola çıktım. Anna iyiydi. İyiydi. Artık bir silahı vardı ve onu poligona götürüp nasıl ateş edileceğini göstermişim. Ama ya nasıl yapıldığını hatırlamazsa? Deneyimli bir atıcı değildi. Belki de emniyeti unutmuştu ya da silahına ulaşacak zamanı yoktu...

Ben hızımı arttırdıkça arabalar bulanıklaştı. İçgüdülerim bana aşırı tepki verdiğimi söylüyordu ama bunun bir önemi yoktu. Rock River piçini parmaklıklar ardına koyana kadar nefes alamayacaktım. Belki ondan sonra bile. Dünyanın tehlikelerini biliyordum. Kimsenin bana yaklaşmasına izin vermememin ana nedeni buydu.

Ailem öldüğünden ve yakınımnda ailem olmadığından, korunuyordum. Artık değildim. Bir buçuk hafta neredeyse bir milyon saniyeydi. Hepsini birlikte geçirmemiş olabilirdik, ama bu onun tüm zaman boyunca aklımda olmadığı anlamına gelmiyordu. Anna rüyalarımı olduğu kadar uyanık olduğum anları da tüketiyordu. Onu hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum. Belki de bunun nedeni istediğim hayatı asla elde edemeyeceğimi hissetmemdi ve o sahip olmayı hayal edebileceğim en iyi hayatı temsil ediyordu. Emin değildim. Tek bildiğim onsuz hiçbir şekilde olmak istemediğimdi.

Sokağımıza geldik ve küçük evinin önünde durmak için yavaşladığımda sertçe yutkundum. Eski model sedanını garaj yolunda görünce midem düğümlendi. Derimden hemen ter boşandı. Arabayı park ettim ve güvence olarak silahıma baskı uyguladım. Daha başka bir şey düşünmeden arabanın anahtarları elimdeydi ve koşarak ön kapıya doğru gidiyordum. Etrafımdaki trafik vızıltısı da nabzım gibi artmıştı. Kapıya yaklaştıkça adımlarım daha da hafifliyordu. Beni sessizlik karşıladı ve telefonumu çıkarıp numarayı tekrar çevirdim. Sesli mesaj devreye girmeden önce uzaktan bir zil sesi duyuldu. Telefonu kapattım ve cebime geri koydum.

Düğmeye uzandım, yavaşça çevirdim, avucumun içinde dönerken kalbim ayak parmaklarıma düştü.

Cinayet sahneleri, ona çok benzeyen kadınların görüntüleri gözümün önünden geçti. Boştaki elimle silahımı çekip içeri girdim. Tam bir sessizlik içinde mutfığa girip etrafı kolaçan ettim. Hiçbir şey yolunda gitmeyince aceleyle oturma odasına geçtim. Yatak odasının kapısı açıktı ve görebildiğim açık alanı tararken gözlerim her şeyi içine aldı. Eşikten geçtim, sol tarafa doğru dönerken silahımı en ufak bir şekilde kaldırdım. Hafif aralık bir kapı daha vardı ve ışığı yanıyordu. Yavaş adımlarla ilerledim, içeriden bir uğultu yayılırken titreyerek nefes aldım.

Korku ve öfkemle birlikte ahlaki değerlerim de yok oldu, kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. Gördüğüm şey beni dondurdu. Anna küvette ıslak saçlarıyla yatıyordu ve gözleri kapalıydı. Kulaklarında beyaz kulaklıklar vardı ve göğüslerinin soluk uçları suyun içinden görünüyordu.

Küçük beline kıyasla kalçalarının kıvrımı bir adamı öldürmem için yeterli bir sebepti. Bacak bacak üstüne atmış halde görebildiğim kadarıyla tamamen tıraş olmuştu. Onu daha önce kimse böyle görmemişti. Mükemmel vücuduna hiç dokunmamıştı. Ve ben istedim. Tek olmayı o kadar çok istiyordum ki kendimi zor tutuyordum.

Silahımı kılıfına sokup duvara yaslanırken derin nefesler aldım. Siktir olup gidecektim. Şimdi ve burada zor bir ders alacaktı.

Saniyeler geçtikçe uğultu daha da arttı ve sonra durdu. Anna aniden yalnız olmadığını fark etmiş gibi, gözleri fal taşı gibi açıldı ve öne doğru uçu, kulaklıkları çıkarıp kendini örtmeye çalışırken çığlık attı.

"Braden? Ne...?"

"Sen öldün. Tam burada ve şimdi. Herhangi biri olabilirdim."

"İçeri nasıl girdin?"

"Kapı," diye homurdandım. "Kilitli değildi. Bu şekilde gelmeyecektim ama telefonuna cevap vermiyordun. İyi olduğundan emin olmak istedim. İyi ki de yapmışım. Kilitlemeyi unuttuğuna inanamıyorum."

Anna perdeyi sarsarak vücudunun büyük bir kısmını örttü ve etrafına bakındı. "Kilitlediğimi sanıyordum. Unutmuş olmalıyım," dedi yere bakarak. "Hatırlamıyorum. Uzun bir gün oldu, tamam mı?"

"Bu unutamayacağın bir şey. *Asla*."

Gözlerini kaldırdı ve ayağa kalkarak duvardaki askıdan havluyu aldı. "Eğer bir seri katil bana gerçekten ulaşmak isteseydi, kilitli bir kapının onu dışarıda tutacağını mı sanıyorsun? İşlerin böyle yürümediğini ikimiz de biliyoruz. Bir camı kırar ya da ben kapıyı açıp çıkana kadar bekler ve beni o zaman yakalar. Kararlılıkla, hiçbir şey imkansız değildir. *Hiçbir şey*. İsteddiği şeyi elde edecek çünkü ona sahip olmamayı kaldıramayacak. Bu da onun mümkün gördüğü her şekilde hareket etmesine neden olacaktır."

Perdeyi geri çekip lavaboyu aşağı iterken gözlerim kısıldı. Öfkeli adımlarla yanımdan geçip yatak odasına doğru ilerledi.

"Zaten kapıyı kilitliyorsun. Ve evden her çıkışınızda silahınızı çıkarmanız gerekiyorsa, bunu yaparsınız."

Ben onu şifonyerine kadar takip ederken Anna omzunun üzerinden baktı. "Tamam."

Başım sallandı. "İyi mi? Bu kadar mı?"

"Seninle tartışmayacağım Braden. Eğer bu kadar endişeliysen, yaparım."

"Ugh!" Anna'yı yüzüme doğru döndürdüm ve kollarımı ona sararken onu kendime çektim. "Korkmuştum. *Gerçekten korktum*. Bu katil çok zeki. Bir tür kanıtın ortaya çıkacağından emindim ama çıkmadı. Hiçbir şey yok. Elimizde hiçbir şey yok, Anna."

Açık kahverengi gözleri kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. Geri çekilmeye çalışmayınca alçaldım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Beni karşılayan açlık, öpücüğü derinleştirmeme ve onu daha da içime çekmeme neden oldu. Elim, istediğim gibi aşağı doğru hareket edersem onu korkutacağımdan korktuğum için sırtının küçük kısmında kilitlendi. İç çamaşırı gibi koruyucu bir şeyle gizlenmiş gibi değildi. Havluyu bir kez salladığımda onun her bir santimini keşfedebilirdim. Ve bunu istiyordum, özellikle de gördüklerimden sonra. Eğer daha önce rüyalarımın girdiğini düşündüysem, artık her şey bitmişti.

"Bunu yapmamalıyız. Biz..." Anna kollarını boynuma doladı, dili cesurca benimkiyle buluşurken beni daha da içine çekti, "durmalıyım. Ama istemiyorum" diye inledi ve göğüslerini göğsümün alt kısmına sürttü.

Ayaklarının artık yere değdiğini bile düşünmüyordum. Zihnim onu yere yatırmam için yalvaran yakarışlarla dönüyordu. Bizi döndürdüm, hala onu tüm gücümle öpüyordum.

"Ben de durmak istemiyorum. Siktir. *Dudağımı emdim* ve yatağına doğru bir adım attım

ama sonra durdum. Bacakları belime dolandı ve beni daha sıkı tutarken boynuma baskı uyguladı.

Havluyu yırtıp göğsünü emmek için aşağı indiğimde tüm kontrolüm kayboldu. Meme uçları çoktan sertleşmişti. Onu emdiğimde çıkan ses saf bir cennet gibiydi.

Anna'nın eli boynumun arkasını kavradı ve ben dişlerimin ucuna en ufak bir baskı uygulamasına izin verirken göğsünü bana doğru daha fazla itti. Kalçaları sallandı ve kendimi durduramadan onu yatağa sabitledim. Dudaklarım onunkilerle buluştu ve elim ağzımın olduğu yere geldi. Meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve dilimi yüzeyinde gezdirmek için tekrar aşağı indim.

Düşüncelerim karmakarışık. Onu öperek bizi daha da yavaşlatmak ya da onun da zevk alacağını bilerek istediğimin peşinden gitmek arasında gidip geliyordum.

"Braden. I..." Nefes nefese kaldı ve Anna'nın kalçaları kavislenirken ben ilkinin seçtim ve ağzına döndüm. Bacakları daha da açıldı ve amını sert sikime doğru hareket ettirmeye başladığında derin bir nefes aldım.

"Lanet olsun. Bunu yapamazsın, A rúnsearc."

Parmaklarım saçlarını itti, hareketlerini karşılamadan önce sadece bir anlığına kavradım. Onun içinde olmak için zonkluuyordum. Çok daha fazlasını yapmak istiyordum ama duvarlarını tekrar yükseltmeden önce ne kadar ileri gidebilirdim? Şimdi olduğu gibi liderliği onun almasına izin mi vermeliydim? Bu genellikle benim tarzım değildi. Kontrolün bende olmasını severdim ama Anna sıradan biri değildi. Bana anlattığına göre, cinsel olarak en ileri gittiği an buydu.

"Bana güveniyor musun?"

Bakışları benimkilerle buluştuğunda ağır göz kapakları dalgalandı. "Evet." "O zaman ne yaparsam yapayım, kendini tutma ya da korkma."

Yüz hatlarına gerginlik çökmüştü ama göğsünü öpmeye başladığımda beni durdurmadı. Her bir meme ucunu emerek ve kemirerek ileri geri gittiğimde, Anna tekrar eğildi ve amını karın kaslarım boyunca salladı. Acele etmiyordum, kaburgalarını emiyor ve aşağıya doğru iniyordum. Gerildiğinde göbek deliğinin hemen altına kadar indim.

"Arkanıza yaslanın ve rahatlayın. Sadece hisset."

"Ben...bilmiyorum. Bu-"

Elim en içteki uyluğunu kavradı ve başparmağımın pedini yarığını ayırmak için kullandım. Yavaşça, dilimi girişinin üzerinde düzleştirdim ve klitorisine doğru bir yol açtım. Anna'nın başı yukarı fırladı ve derin bir ses çıkararak kendini ağzıma daha fazla itti. Gözleri geniş ve vahşiydi ve bu kombinasyon kalbimin göğsüme çarpmasına neden oldu. Tadı beni içine çekti, sadece duyularımı değil, akıl sağlığımı da ele geçirdi. Safıktı. Ona, saklamak için açgözlülük ettiğim bir hazine gibi sarıldım.

Dilimin ucu klitorisini çevreledi ve hassas sinirlere karşı emdim. Anna daha ağır nefes alırken dudakları daha da aralandı. Yavaş bir tempoyla tekrar girişine yöneldim ve kıvrımlarının iç kısmında gezindim. Sanki içgüdüleri onu yönetiyormuş gibi bacaklarını daha da araladı ve bu hareket boğazımdan bir gümbürtünün kaçmasına neden oldu. Dilimin ucunu girişinin hemen dışına doğru hafıflettim, etrafımda dolaşırken ona en küçük miktarı ittim.

"Braden. *Daha fazla.*"

Sikimin maruz kaldığı işkence karşısında göz kapaklarım kapanmak istiyordu ama yüzünde belirebilecek tek bir ifadeyi bile kaçırma düşüncesine dayanamıyordum. Parmaklarımı klitorisinin üzerine yerleştirdim ve dar kanalına doğru ittim. Gözlerinin geriye yuvarlanması ve hareketlerinin hızlanması neredeyse beni mahvediyordu. Onun tadını daha güçlü alabiliyordum. Çok yakındı ve

bunu bana veriyordu. Bunu asla unutamazdım, unutmayacaktım da.

"Evet. Oh, lütfen. Braden... İhtiyacım var... Ben..."

Neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordum. Benim de ihtiyacım vardı. Ama henüz değil. O kadar ileri gitmezdim.

Anna, küvette yanına daldığım için aceleye getirilmiş bir sikişten daha iyisini hak ediyordu.

"Sorun yok. Kendini tutma. Tadını seviyorum."

Kıvrımlarına doğru emdim, parmağımın ucunun girişine kaymasına izin verirken hassas sinirleri tekrar kızdırmak için hareket ettim. Çok sıcak ve ıslaktı. İlk boğumda durdum ve Anna kalçalarını aşağı doğru iterken inlemeleri daha da arttı. Yavaş daireler çizerek ovaladım, hareketi kontrol etmesine izin vermek için ikinci boğumda durdum.

Parmaklarım başımın hemen üzerindeki yorganı büktü. Anna ileri geri sallanmaya başladı, kaçamayacağını bildiğim şeye yaklaştıkça yüzü pembeleşiyordu.

"İşte bu, bebeğim. Benim için gel. Bana istediğimi ver."

Dilim klitorisinin üzerinde daha hızlı gezindi ve parmağımı bir başkasını öne çıkaracak kadar geri çektim. Gerilmeye başladığında ortaya çıkan fark tam da ihtiyacı olan şeydi. Spazmlar vücudunu sarstı ve parmaklarımı çıkarıp dilimi amının içine sokarak serbest kalışını tatmak için kalçasını tuttum. Bu tat beni inletti ve sikimi yatağa doğru ittirdi. Ancak bir damlasını bile kaçırmadığımdan emin olduğumda geri çektim.

Ayağa kalkıp yanındaki yatağa oturduğumda beni karşılayan gergin ifade çok temkinli olmamı sağladı. İlk fırsatta kaçmaya hazır, kafese kapatılmış bir hayvan gibi görünüyordu.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedim sessizce. "Şey..." Kaşlarımı çatıttım, onun için öyle olduğunu biliyordum. "Sorun değil. Zararı yok."

Kaşları çatıldı ama yataktan kalkıp daha önce çıkardığı külotunu yerden alırken sessiz kaldı. Ona biraz mahremiyet sağlamak için gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Hâlâ onun tadını alabiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Hâlâ sikime karşı nasıl hareket ettiğini hissedebiliyordum.

"Anna, ne düşünüyorsun? Aklında ne olduğunu bana söylemelisin."

Sütyenini giyerken hafif bir duraklama oldu ama devam etti. Ancak geceliğini başına geçirdiğinde yatağa gelip yanıma oturdu.

"Seninle sonuna kadar giderdim." Ellerine baktı ve ben de bana bakmasını sağlamak için uzanıp çenesine dokundum. "Yapardım Braden ve bu beni korkutuyor. Bir parçam keşke yapsaydım diyor."

Bir inilti beni terk etti ve göz kapaklarım kapandı. "Öyle söyleme. Üzerindeki o lanet kıyafetleri yırtıp atmamak ve buna devam etmek için elimden geleni yapıyorum."

Sessizlik beni onunla yüzleşmek için geri döndürdü. Sırıtarak elini uzattığımda yanaklarındaki lanet renk tonu daha da parlaklaştı.

"Sen hazır olana kadar sonuna kadar gitmemize izin vermeyeceğim. *Sen* karar verip bana söyleyene kadar. Sen istemedikçe bunu senden almayacağım. Ve eğer bu senin seçiminse asla almak zorunda değilsin. Bunu bilmelisin."

Ben daha kendimi toparlayamadan Anna üzerimdeydi. Ağzı ağzıma yapıştı ve bacaklarını belime doladı. Dilinin hareketleri düşüncelerimi silip süpürüyordu. Kollarım ona dolandı ve sıkıca tutundum.

"Akşam yemeği. Sonra da geceyi geçirmeni istiyorum." "Geceyi mi?"

Onu sırt üstü döndürdüm, hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar mutluydum. Uzun yıllar boyunca kimsem olmamıştı. Yaşadığım bir dizi ilişki bile uzun sürmemişti. Anna'nın hayatıma girmesiyle birdenbire her şeye sahip olduğumu hissettim; öyle paha biçilmez bir şeydi ki, onu dünyadan korumak istiyordum.

Bölüm 7

Anna

Ben iki kişiydim: Tanrı'nın ışığında yürümeye çalışan saf bir kadın ve kurbanlarının kanıyla beslenen bir Tanrı'nın ta kendisiydim. Birinin güvende olduğu yerde, diğeri gerçekte kim olduğumu hissettiğim kişiydi. Ama ihtiyaç bir arzuydu. Bir zorunluluk değil. Ve Annalise'in içine temelli girmemiştim. Belki de hiçbir zaman olamayacaktım ve eski ben hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacaktı. Ama gerçekten öyle mi olacaktı? Aklımı biliyordum. Neler olduğunu biliyordum. Bu derin ruh araştırması bana ihtiyacım olan cevapları vermiyordu. Güç için dua ettim, ama tek aldığım daha fazla günaha girmek oldu. Gerçek bir kimlik gelmiyordu. Beynime programlanmış tamamen farklı iki kişilik varken olamazdı.

Hayatım bana ait değildi. Bu dünyaya geldiğim andan itibaren toplumun kurallarına mahkûm edilmiştim. Ve sadece bir taraftan değil. Beni mahvettikleri için ikisi de suçluydu. Canavar ya da şehit-Annalise ya da Anna. Tek umudum bir şekilde ikisi olmaktı. Öldürmek için değil, günah işlemek için. Kadınları bir şekilde birleştirebilirsem, kim olduğumu kabul etmek daha kolay olur muydu?

Bu düşünceye daha önce de kapılmıştım -aslında pek çok kez- ama sadece bir kez dürtülerim bu kadar güçlü olmuştu. İyilik ve kötülük arasında gidip geliyordum ve şeytan bana kesinlikle daha iyi bir seçim sunmuştu.

"Nerede uyuyacağım? Burada seninle mi?"

Braden'ın hevesi karşısında içimden bir kıkırdama geçti ve hızla başımı salladım. Onun bu kadar yakınımda durması bile içimde teslim olma ve bu kararsızlığı elimden alma isteği uyandırmıştı. "Henüz değil."

"Kanepe o zaman?"

"Yatağa dönüşüyor. Sorun olur mu? İstemiyorsan kalmak zorunda değilsin. Hayır dersin üzülmem."

Eğildi ve burnumun ucunu öptü. "Hayır mı? Delirdin mi sen? Şimdi benden kurtulduğun için şanslısın."

Kalbim göğsümde kabarıken kelebekler ellerimi karnıma bastırıyordu.

"Bir gün Annalise, bir erkekle tanışacaksın. Ve kalbini kıracağı bir gün gelebilir."

Zihnime zorla giren sözcüklere göz kırptım. Yüksek sesle ve net bir şekilde söylenmişlerdi; beni çevreleyen istikrarsızlığa karşı bir uyarıydılar.

"Neyin var? Çok solgunsun. Kendini iyi hissediyor musun? Sadece şaka yapıyordum."

Bir sırtıış geldi ve dudaklarımı onunkilere bastırarak ayağa kalktım. "Seni burada istiyorum. Sorun da bu zaten. Senden çok hoşlanıyorum. Sadece yapacağından korkuyorum..."

Gözyaşlarım beni kör etti ve altından kurtulmaya çalıştım, ama yanağımı kavrayıp beni kendisine doğru çevirirken ağırlığı daha da arttı.

"Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun? Anna, bu gerçekten daha uzak olamaz." "Gelecekte ne olacağını bilemeyiz."

Gelmek isteyen hıçkırıkların arasından nefes aldım. Annemin sesini duymak ve bu kadar

kararlı olduğu tavsiyesi beni ikiye böldü. Yasalarımıza aykırıydı. Doğru olana karşı. Yine de beni inciten kişinin kalbini söküp atacağıma söz vermiştim. *Deli*. Evet, kısa bir süre önce söylemişti.

Sonra. Deliydik ve hepsi onun suçuydu.

"Geleceğin ne getireceğini biliyorum ve bu seni incitmemi içermiyor." Başparmağını yüzümün kenarından akan ıslaklığın üzerine sürttü. "Seni böyle üzgün görmek hoşuma gitmiyor. Başka bir şey düşünüyorsun. Şu anda neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzeresin."

Açık yeşil gözleri beni incelerken diğer eliyle saçlarımı geriye doğru taradı. Braden'ın gerçeği öğrenmesinden korktuğum için bu düşünceleri tüm gücümle itiyordum. Kim *olduğumu* asla öğrenemezdi. Beni avladığı adamlar gibi bir canavar olarak göreceği düşüncesine katlanamazdım. Ve bana öyle bakacaktı -özellikle de tüm yaptıklarımı bilseydi.

"Hayır. Ben iyiyim. Şimdi daha iyiyim. Sana güveniyorum. Hadi bir şeyler yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Gözlerinde bir şey parıldadı ve kandırılmadığını anladım. Braden zekiydi, benim rahat olduğumdan çok daha zekiydi.

"Giysin. Bu gece dışarı çıkıyoruz. Artık bu evde saklanmak yok. İkimizin de hissettiklerinden daha fazla saklanmak yok. Hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim. Ve şu andan itibaren bunu kanıtlayacağım. Sen de beni istiyorsun, değil mi?"

Kavramaya çalıştığım şeyle dudaklarım birbirinden ayrıldı. "...Evet. Bağlılıktan mı bahsediyorsun? Erkek arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

Dudakları yana doğru çekildi ve güldü. "Erkek arkadaş. Bu hoşuma gitti. Eğer bana sahip olacaksan, evet. Senin ilk erkeğin olmak istiyorum."

"Annem, o-"

"Endişelendiğim bir şey değil. Benim niyetim iyi. Bunu görecektir." Saçlarımı okşadı. "Neden onu daha sonra arayıp bu hafta sonu yemeğe davet etmiyorsun? Onunla tanışmak istiyorum. Zamanı geldi."

Güm. Güm. Güm. Güm.

Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki vücudum titremeye başlamıştı. Ona yalvarsam Lucille sırrımı saklar mıydı? Tutmazsa, en azından Braden'ı hazırlamam için bana zaman verir miydi? Annem serseri mayın gibiydi. Yalan söylemek onun yapacağı bir şey değildi.

Sertçe yutkundum, başımı salladım.

"Güzel." Gülümsemesi büyüdü ve eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Ben eve gidip hazırlanacağım. Hemen dönerim. Kapıyı kilitle," diye vurguladı ve ayağa kalkmak için geri çekildi.

Doğrulduğumda elimi kaldırdım ve kelimeler orada olsa da zihnim hâlâ bambaşka bir yerdeydi. "Anahtarlığımda yedek bir anahtar var. Tezgâhın üzerinde. İstersen alabilirsin."

Braden'dan bir ses geldi ve uzanıp beni dizlerimin üzerine çekti. Dili ağzıma daldı ve kolu sırtımı sararken kafamın içindeki sesler sessizleşti. Eli kıçımı kavrayıp beni sert bedeninin içine daha da çektiğinde inlemekten kendimi alamadım. Karıncalanma geri gelmişti ve içime çarpan ihtiyaç dalgası kontrol edilemezdi.

Kilidini açtığı şeyin geri dönüşü olacağından emin değildim. Dilini ve parmaklarını tekrar içimde hissetmeyi arzuluyordum. O kadar ki, kravatını gevşetiyor ve gömleğinin düğmelerini karıştırıyordum.

"Whoa. Whoa." Geri çekildi ama kıçımı daha da sıktı. "Eğer kıyafetlerimi çıkarırsan, geri dönüşü olmaz. Kıyafetler benim için kalacak."

"Bu gece tekrar yapacak mısın? Daha önceki gibi tadıma bakacak mısın?" Hayır cevabını kabul etmek istemeyerek ağzını tekrar kendime çektim. Kıyafetlerini çıkarmaya geri dönmek istedim. Yapmamam gereken şeyi istiyordum. Bu bana daha küçük bir günahmış gibi geliyordu; kötülüğün gerçekte ne kadar güçlü olduğunu bana hızlı bir şekilde gösteren bir günah. Ama bu o kadar kötü

müydü? Kalbim öyle düşünmüyordu. Öte yandan öğretilerim beni çoktan kınamaya başlamıştı.

"Eğer durmazsan başın çok büyük belaya girecek." Kavrayışı kıcımdan ellerime doğru ilerledi. Parmakları karnımın alt kısmında gezindiğinde nefeslerim kesildi.

"Evet. Braden." Bacaklarım birbirinden ayrıldı ve parmakları külotumun astarını itti. Zaten çok şişmiş ve ıslanmıştım. Vücuduma hayat vereli henüz birkaç dakika olmamıştı ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına.

"Tanrım, lanet olsun." Özür dilerken sesi gürledi ama umurumda değildi. Parmaklarının uçları giriş yerimden klitorisime doğru daireler çiziyordu ve beni öpmeye devam ederken boynuna sarıldım.

İnlemelerim arttı ve aşağı doğru bastırmaya çalışırken bacaklarımı genişleterek sallandım. Sanki bir şey eksikmiş gibi eksik bir his vardı. Ve onun yaptığı hiçbir şey bu boşluğu doldurmuyordu, zaten serbest kalmaya çok yakın olmama rağmen.

Bir parmak kanalımın içine kaydı ve duyumların nasıl inanılmaz derecede daha iyi hale geldiğini görünce nefesim kesildi. O kadar ki, kilit altında tuttuğum parçam öne doğru kükredi. Ellerimden biri yukarı kaydı ve parmaklarımın Braden'in kısa saçlarının arkasından geçmesine izin verdim. Tepeye doğru kıvrıldığında parmaklarım içeri çekildi ve başını geriye doğru çektim. Öpüşmemiz kesildi ve çılgın bir insan gibi boynuna atladım. Emerken tuzluluk dilimin üzerinde gezindi ve başka bir parmağıyla beni daha da genişletirken kalçalarımı daha hızlı salladım. Bir parça acı beni ağlattı, ama ona daha hızlı binmek için aşağı inmemi engellemedi. Çok yakındım, çok...

"Anna. *Tanrım*. Durmak zorundayız. Durmak zorundasın."

Evet. Tanrım... *ben*. Braden'in sesindeki çaresizlik tek duyduğum şeydi. Annalise'i besledi. O kötüydü. Manipülatifti. Seks, güç ve ne isterse yapabilecek biriydi. Annesi öyle demişti ve o da ona inanıyordu.

Avucum Braden'in göğsüne daha fazla bastırdı ve açık takım elbise ceketinin içinden aşağı indirdim.

Nefesi kesildi ama ben durmadım. Daha da aşağı inerken soğuk metal tokenin tenimi soğutmasına izin verdim. Dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve sert aletin uzun boyu üzerinde kayarken ağzına doğru inledim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ama Braden'in hamleleri daha da artınca öylece kalamadım.

Haykırdım, parmaklarımın bu kadar derine girmediğini hayal etmeme izin verdim. Ne kadar dolu hissettiğime bakılırsa, onun içime sığıdığını hayal etmek neredeyse imkânsızdı. Çok büyüktü ama geleceğini bildiğim acıya rağmen yine de denemek istedim. Vücudum daha fazlası için çığlık atıyordu. Elimi kalınlığı boyunca şekillendirmemi, amımın içini okşar gibi uzun boyunu okşamamı sağladı. Avucumu ucunun üzerine getirdiğimde, ağzımda kendi zevk seslerini yakalamak için geliştirdim.

Güç. Tekrar.

"Bırak beni... lütfen." Elimi kemerine götürmek için kaldırdım ve Braden o kadar hızlı geri döndü ki olan bitenin şaşkınlığıyla gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

"Kahretsin. *Kahretsin*." Bana bakarken elini yüzüne götürdü ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Ne oldu?"

"Oldukça saygıdeğer bir adamım ama aziz falan değilim. Aziz," diye tekrarladı, kızgınlıkla gözlerini kapatarak. "Kendimi kontrol etmek için çok çabalıyorum. Kendini iyi hissetmeni istiyorum. Sen kendini tutmadan bunu sana vermek istiyorum. Ve bebeğim, bence artık kendini tutmayı bıraktın. Ama bunun benim için hiç de kolay olmadığını anlamalısın." Boynuna yakın düğmeleri

ekiştirerek gömleği açtı."Bence daha ileri gitmeden önce ne istediğini konuşmalısınız. Kendini evliliğe saklamayı planlıyorsun, değil mi? Yani, bu kadar uzun süre bekle din."

"Planımız buydu ama evlilik bir kilisenin duvarları arasında olmaktan çok Tanrı'nın g z ndeydi." Kafamı toparlamaya çalışarak durakladım. Vücudum pozitif bir şekilde uğulduyordu ve düşüncelerim devam edebilmemiz için onun geri gelmesinden başka bir şeyle karışmamıştı. "Aradığım kişi yi bulamadığımı söyledim."

"O kişi. Evlenmeyi planladığın kişi, değil mi? *Bir kilisede.*" "Bu Tanrı'yla ilgili, bir binayla değil."

Başını salladı. "Şu anda bu konuşmayı yapabilecek durumda değilsin. Doğrusu ikimiz de değiliz. Etkilendik. O an ne istersek onu yaparız ve ben bunu ne zaman itiraf edeceğimi bilecek kadar akıllı ve dürüstüm."

İçimi çektim. "Haklısın."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve yataktan kalktım. Bu hareket Braden'ın yatak odasının kapısına doğru benden uzaklaşmasını sağladı.

Güç.

"Evet. Anna, sana karşı dürüst olacağım. Şu anda dünyada bir anahtarı alıp geceyi geçirmekten başka bir şey istemiyorum. Hatta her gece. Ama bu yolu seçersek neler olacağını ikimiz de biliyoruz."

Sessiz kaldım, eşikten geriye doğru yürürken onu takip ettim. Her adımda bir doz suçluluk ve iyi bir kız olduğum için utanç duyuyordum. Daha da kötüsü, beslemeye devam ettiğim baskın tarafımı ortaya çıkarıyordu.

"O ne Braden? Lütfen söyle bana."

Sesim sakindi. Masumdu. İçini çekti, ön kapıdan birkaç adım ötede durdu. "Bu hafta bitmeden bekaretin gitmiş olacak. Belki bu geceye kadar. Bu gece için çok uğraşıyorum. Ama hayatım boyunca bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Bekaretini aldığımda, *Çünkü* yapacağım, tek bir pişmanlık bile duymanı istemiyorum." "Dürüst olduğunu söylüyorsun, ben de öyleyim. Hiçbir şeyden pişman değilim."

Bölüm 8

Hiç kimse

"Sakın gözlerini benden kaçırma." O çırpınmaya çalışırken parmaklarım çene çizgisini daha sıkı kavradı. Sikimi daha sert soktum, o kadar kabaca ittim ki, bir zamanlar kuru olan amı kandan kayganlaştı. Öfke şehvetle çarpıştı ve yanağını tokatlayarak geri çekildim. "Söyle. Tekrar bağır."

"Hayır!"

"Bu doğru. Senin için geleceğimi düşünmedin. Hatırlayacağımı düşünmedin. Şimdi kimin elinde olduğuna bak. Bana bak!"

Uzandım ve çığlıklar kulakları sağır edene kadar onun parçalanmış kolunu sıktım. Lapadan kıpkırmızı irin sızıyordu ve çok kötü kokuyordu. Kadın hastaydı. Kendime itiraf etmek istersem, ölüme yakındı. Ama henüz işim bitmemişti. Hâlâ oymak istediğim birkaç yeri vardı.

Yüzünü sabit bir ritimle tokatlarken kahverengi gözleri yuvarlandı. Neredeyse bayılmak üzereydi ve buna izin veremezdim. Henüz olmazdı.

"Özgürlük mü istiyorsun? Uyanık kal. Seni özgür bırakmak üzereyim."

İniltiyle başını kaldırmaya çalıştı. Gülümsedim, hayatının kanıtını kullanarak sahip olduğum her şeye amina vurdum. Kesilmiş, şişmiş göğüslerinin benim hızımla sallanma şekli aletimi şişirdi. Çeşitli buruşuk, enfekte kesikleri ve bunların türediği tek kelimeyi tararken derin bir inilti beni terk etti.

Sarı saç telleri yanağındaki oymalı papatyanın üzerine düştü. Görüntü o kadar mükemmeldi ki. "Evet. Evet." Taşaklarım kalktı ve sikimden döl fişkirirken homurdandım. Bir kez. İki kez. Bir. İki.

Üçüncü kez, parmağımı ön kolunun kıvrımına soktum ve altımda sarsılırken çığlıklar geri döndü.

Derin nefesler alarak geri çekildim ve masadan aşağı indim. Ekstra koruma için taktığım iki prezervatifi çıkardım ve çöp kutusuna atmadan önce bir Ziploc'a attım.

"Çok iyi bir kız oldun. Sana özgürlük sözü verdim ve bu gece burada olacaksın. daha fazla."

Bileğimi çevirmemle birlikte ayaklı duştan su akmaya başladı ve ben suyun akmasını bile beklemedim.

kendimi suya bırakmadan önce ısınmaya çalıştım. Buz gibi su nefesimi kesmişti ve buna bayılmışım. Yakında o da nefes alamayacaktı. Bu düşünce bile parmaklarımın oymaya geri dönmek için kaşınmasına neden oldu. Bir but daha ve işi bitecekti.

Uzanıp dezenfekte edici sabunu aldım ve kılsız vücudumu köpürterek işlemi hızlandırdım. Giyinip yeni eldivenlerimi giydiğimde adrenalini zor kontrol ediyordum.

"Eve."

Ona doğru baktım ve büyük metal masanın kenarına otururken içimden güldüm. Dizinin hemen üstünü kavradığımda neşter parmaklarımın arasında kıvrıldı. "İşte böyle. Çok yakında evde olacaksın."

Eğilip bıçağı derinin katmanlarına doğru ittiğimde hayat, bağırışlar ve bulanık kelimelerle karmakarışık bir şekilde onun içinde patladı. Kesiğim boyunca kan damlacıkları oluştu ve parmaklarımı kullanarak deriyi ayırdığımda deri açıldı. Adımın kemiklerime işlemesini istiyordum.

Daha da yaklaştığımda sıcaklık yüzüme vurdu. Vücudu ateş içindeydi ve ateşi giderek yükseliyordu. Son iki hafta boyunca onu biraz sağlıklı ve enfeksiyondan uzak tutma konusunda iyi iş çıkarmıştım ama günlerdir ihmal etmiştim. Ve bu kasıtlıydı. Sonuna kadar acı çekmesini istemiştim ve bunu başarmıştım. İyileşiyordum. Güçleniyordum. Daha akıllı.

Bölüm 9

Dedektif Casey

*Sarı saçlar, kahverengi
gözler, aşk fısıltıları,
Hepsi bir
yalandı. O
yedi
yaşındaydı.
Ben sekiz
yaşındaydım.
Hayatımın en güzel
günüydü ve o yemdi.
O
gülümsüyo
r, ben
gülüyorum,
Yüzümüzü boyarız,
av başlar,
Ama bu yarışı kazanacağım.
-Hiç kimse*

Şiiri son bir kez daha okudum ve Lori Trainer'ın cesedinin bulunmasının verdiği öfkeyle başım titremeye devam etti. Katilimizin daha önce hasta olduğunu düşünmüştüm ama şimdi daha da kötüleşmişti. Vücudunun her santimi tek bir ismin oymasıyla kaplıydı. Onun adı: Hiç *Kimse*.

"Eve gitme vakti geldi. Dün gecedan beri buradayız. Zaten gitmen gereken bir yemek yok mu?"

Başımı kaldırdım ve ayağa kalkarken küfrettim. "Kahretsin, geç kaldım." "Bunu sana yarım saat önce söylemiştim."

"Yaptın mı?"

Ceketimi ararken dönerek anahtarlarımı aldım. "Kahretsin. Lanet olsun. Ne oluyor lan?" "Onu giyiyorsun, Casey. Git hadi."

Gözlerimi indirdim ve Diego'ya bir bakış atarken dişlerimi sıktım. "Annesiyle ilk kez tanışıyorum ve kırk beş dakika geç kaldım. İyi bir başlangıç değil."

"Bizde asla öyle olmaz. Şimdi, gidin."

Başımı salladım, dosyayı aldım ve çıkışa doğru yürüdüm. Memurlar yolumdan çekildi ve ben de aracıma varana kadar yavaşlamadım. Anna'nın evine giderken olay yerinin detayları gözümün önünden geçti.

Ceset şehrin hemen dışındaki bir sanayi yolunda bulundu. Olay yeri çevresinde kamera olmamasına rağmen, bu bizi olay yerine en yakın yerlerden görüntü almaktan alıkoymadı.

Tıpkı diğer cesetler gibi kurbanımız da kendi içine kıvrılmıştı. Yine de cesedi incelerken

bulduğumuz şey beklediğimiz bir şey değildi. *No One* giderek daha korkunç, daha öfkeli ve daha sadistçe öldürüyordu. Kolları tamamen parçalanmış ve gevşek bir deriye dönüşmüştü. Vücudunun üzerindeki yazılar eski ve yeni çürüklerin üzerine oturmuştu. Öldürmeden önce onu nasıl dövdüğü yüzünden yüzü neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Ve Lori'yi bulmamıza rağmen

içinde kaybolduğunda, tıpkı diğerleri gibi onun da cinsel saldırıya uğradığından hiç şüphemiz yoktu.

Yüzü

k.

Yüzü

k.

Telefonumu çıkararak küfrettim. Numarayı tanıımıyordum ama bu beni şaşırtmadı. "Ben Dedektif Casey."

"Dedektif, ben Davis Knight."

Muhabirin sesi karşısında neredeyse inliyordum. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Knight?"

"Sanırım Rock River Katili ile ilgili bir şeyler bulmuş olabilirim. Açıklanan detayları inceliyordum ve bir şeyler bulduğumu düşünüyorum."

"Bir şey mi ortaya çıkardı? Ne gibi?"

Anna'nın yoluna döndüm, garaj kapısı açıcısını ittim ve arabasını geçerek kendimi kapattım İçeride.

"Kadınlar. Hepsi sarışın, değil mi? Küçük ila orta yapılı. Ama saçları Uzunluğu. Birinin saçı uzundu. Birinin saçları omuz hizasındaydı. Sanırım birini arıyor. Öldürmek hoşuna gittiği için değil - eminim hoşuna gidiyordur - ama varlığından tam olarak haberdar olmadığı bir kadını arıyor gibi. Bu hiç mantıklı değil, değil mi? Söylemeye çalıştığım şey, bu kadını daha önceden tanıyor ama belki de adını bilmiyor. Ona göre, o hiç kimse. Nottaki gibi. Anladın mı? Aradığı kişinin o olabileceğini düşünerek bu insanları öldürüyor ama o olmadığını anlayınca cinayeti işliyor. Mantıklı konuşuyor muyum?"

Derin bir nefes aldım. "Çok zekice bir teoriniz var ve bunu size ileteceğimden emin olabilirsiniz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bay Knight. Başka bir şeyle karşılaşırsanız, yardım hattını aradığınızdan veya iş makineme mesaj bıraktığınızdan emin olun. Gitmem gerekiyor."

Devam etmesini beklemeden telefonu kapattım. Son birkaç saattir uyumadığım, kahve içmediğim için bitkin düşmüştüm ve Anna'nın annesiyle başıma geleceklerden korkuyordum.

Arabanın kapısını açtım ve eve girerken telefonu cebime geri koydum.

Masa hazırda ve Anna ile annesi konuşmayı bırakıp ayağa kalkarak bana zayıf bir gülümseme fırlattı.

"Yorgun görünüyorsun. Gerçekten başka bir tarihe erteleyebilirdik."

"Hayır, ben iyiyim. Bunu dört gözle bekliyordum." Annesine dönerek, o temkinli bir şekilde ayağa kalkarken elimi uzattım. "Bayan Monroe, benim için bir onurdur. Ben Braden Casey."

Elini uzattı ve gevşekçe benimkini sıktı. "Lucille. İrlandalı mısınız?"

Gülümsedim. "Öyleyim. Annem de babam da ben doğmadan önce

Amerika'ya göç etmişler." "Buraya birlikte gelmeden önce evlendiler mi?"

Anna gergin bir şekilde kıpırdandı ama ben gülümsememi korudum, sinirlendiğim için biraz azalsa da. "Evliyediler. Ve birkaç yıl önce ölene kadar mutlu bir evlilik sürdürdüler."

Biraz canlandı ve elini bıraktı. "Kaybınız için üzgünüm. Ben de birkaç ay önce kocamı kaybettim. Sevdiklerini kaybetmek zordur ama bana sorarsanız onlar daha iyi bir yerdeler. Anna bana dedektif olduğunuzu söyledi, yani ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Bu dünyanın kötülüklerini ilk elden görüyorsunuz."

"Kötülükler. Evet." Paltomu ve takım elbisemin ceketini silkerek masanın diğer tarafına geçtim ve Anna bana oturmamı işaret etti. Anna mutfığa doğru koştururken Lucille de bana katıldı.

Ayağa kalkarken kendimi durduramayarak iki kadının arasına baktım. "Özür dilerim. Affedersiniz."

Anna tezgâhtan bir tabak kaptı ve ben yolunu kesip tabağı yavaşça elinden aldığımda sarsılarak durdu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim sessizce. "Gülümse. Her şey yoluna girecek."

Omuzları gevşedi ve itaat etti, gülümseyerek diğeri tabağı aldı ve

beni masaya kadar takip etti. Tekrar oturduğumda Lucille beni inceliyordu. Doğrusu, onun ne düşündüğü umurumda değildi. Benim için önemli olan Anna'ydı. Buna ihtiyacı vardı ve onun için gayretli annesiyle iyi geçinmeye çalışacaktım.

"Kiliseye gider misiniz, Bay Casey?"

"Braden, lütfen. Korkarım çalışma saatlerim ayine katılmamı zorlaştırıyor. Zamanım elverirse Anna'ya katılmaya karşı değilim. Tabii o da benim gitmemi isterse."

Lucille'in dikkati Anna'ya yöneldi ve başını eğerek kızına baktı, yüzünde tam olarak anlayamadığım bir ifade vardı.

"Ona zaten sormadın mı, Anna?"

"Çıkmadım. Daha yeni çıkmaya başladık. Seçimi Braden'a bırakabileceğimi düşündüm."

Lucille ağzını bükerek ileri uzandı ve bir rulo kaptı. Hepimiz tabaklarımızı hazırladık ve bir şeyler olacağını biliyordum. Kadın dilini uzun süre tutamadı.

"Tanrı'nın sevgisini ya da mesajını yaymakta utanılacak bir şey yok. Eminim en azından mesleğinin ne kadar tehlikeli olduğu konusunda onu Rab'be ulaşması için cesaretlendirmeye çalışmışsınızdır?"

"I..."

Anna'nın bakışları alçaldı ve dikkatim Lucille'e yönelirken elimi uzatıp onun elini tuttum. "Anna'nın Tanrı'ya olan sevgisi dikkatimden kaçmadı. Aslında beni ona çeken şey de buydu. O harika bir insan. Şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Bende daha iyi bir insan olma isteği uyandırıyor. Bunun bir değeri olmalı."

Lucille aramıza baktı, sonunda yüzüne bir gülümseme geldi. "Tanrı sana dokunmak için onun aracılığıyla ulaştı. Evet...elbette. Şimdi anlıyorum. Kanunsuzlar için bir kanun adamı."

"Pardon?"

"Yapma." Anne'in sesi derindi, benim için neredeyse tanınmaz haldeydi. Başım döndü ve onu içime çektim. Genelde yüzünü maskeleyen o tatlı masumiyetin olduğu yerde, onun bu yanını tanıyamadım. Öfke. Çok açık bir öfke. "Bunu konuşmuştuk anne. Güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz."

"Öyleyiz. Ben sadece bariz olanı belirtiyordum." Biraz taze fasulye saptı ve bana içten bir gülümseme attı. "Bana kendinden biraz daha bahset Braden. Tanıştığınızdan beri Anna'mızın seni nasıl değiştirdiğini anlat. Kocam ve ben onun için çok çalıştık. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini hayal bile edemezsin. Dan de gurur duyardı. Başta onu almak konusunda pek emin değildi ama ona Tanrı'nın bizi ödüllendireceğini söyledim. Tanrı görecektir."

Anna'nın gözlerinden yaşlar süzüldü ve ben de elini sıktım. Ailesinin biyolojik olmaması beni şaşırtmıştı ama kızgınlığımın bu ihmalden kaynaklandığını düşünmesini istemiyordum. Bu konunun bu kadar kayıtsızca gündeme getirilmesi belli ki onu üzmüştü ve Lucille'in bunu umursamaması beni kızdırmıştı.

"Anna benim için ve eminim onu tanıyan herkes için bir nimettir. Nezaketi ve şefkatli doğası kıyaslanamaz." Dilimi ısırarak tereddüt ettim. Anna'nın annesi olarak gördüğü kadına söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Anna'yı daha fazla üzeceğinden korkmasaydım, kadını kışının üstüne fırlatıp atardım. "İçkiyi bıraktım," diye zorladım. "Anna'yla tanıştığımız sabaha kadar çok içiyordum." İtiraf ederken gözlerimi kırıştırdım. "Aslında o zamandan beri hiç içki içmedim. Ve... Her zaman çok öfkeliydim. Hatta bazı insanlara karşı soğuktum. Sanırım tanıştığımızdan beri oldukça sakinleştim. Her zamankinden daha mutluyum."

"İnanılmaz." Lucille kızına onaylayan bir gülümsemeyle baktı. "Bu mükemmel bir başlangıç. Tanrı üzerimizde harikalar yaratıyor ve şıarmak sadece günaha girmeye yol açar. Ona saygı

duyuyorsun, değil mi?"

"Anne."

"Ne? Neyin uygun olup olmadığını bilmesi gerekir. Bugünlerde erkeklere kadınlara gerektiği gibi saygı duymaları öğretilmiyor. Tek düşündükleri şey-"

"Bana saygı duyuyor," diye atıldı Anna.

"Güzel. Aferin sana," dedi bana hitaben. "Bu şekilde devam edelim."

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz lütfen?"

Anna yemeğini karıştırdı. Yanaklarını pembeleştiren şeyin genellikle benim neden olduğum kızarıklıklarla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey kızgınlığı ve utancıyla ilgiliydi, ki bunun için onu suçlayamazdım. Kadının seks hayatımızı ya da eksikliğimizi gündeme getirmesi konusunda kendimi pek rahat hissetmiyordum.

"Rock River Katili davasında çalışıyorsunuz. Bunu yapan kişiyi yakalamaya yaklaştığınız olma ihtimaliniz var mı?"

Anna daha da sertleşti. "Bu onun işi. Bunun hakkında da konuşamayız."

"İnsan mı? Daha çok canavar gibi. Ama evet, o haklı. Dava hakkında konuşamam."

"O genç annenin ölmek zorunda kalması çok yazık. Bu, yakında buraya yeni birinin alınacağı anlamına geliyor. Bir dua toplantısı düzenleyeceğim," dedi Anna'ya. "Cuma günü benim evimde yapabiliriz."

"Elbette," diye mırıldandı Anna. "Dua etmek yardımcı olacaktır."

"Peki, eğer bu daha fazla bir şeye dönüşürse Anna için niyetin nedir? Evlenmeyi düşünüyor musunuz? Ve eğer öyleyse, hemen bir aile kuracak mısınız?"

"Oh hayır." Anna'nın başı öne eğildi. Çiğnemeyi bitirdim ve cevap vermeden önce içmek için suyu aldım.

"Evlilik ve bir aile güzel olurdu. *Bir gün*. Doğrusu, çocuk sahibi olmayı düşünmek için daha çok yolumuz olduğunu düşünüyorum."

Lucille yavaşça başını salladı ve başını eğerken gözlerini kıstı. "Peki ya çocuk istemiyorsa? Ya siz evlendikten sonra kariyerine odaklanmak isterse? Çalışmaya devam ederse ona destek olacak mısınız?"

"Kesinlikle."

"Mükemmel. O zaman belki sen bana yardım edebilirsin. Daha uygun olduğu bir işi seçmesi için onunla konuşabilir misin? Beni dinlemiyor. Gazetecilik diploması ve MBA derecesi var ve kendisinden çok daha düşük seviyedekiler için çalışmayı mı seçiyor? O bundan daha iyi. Çalıştığı yeri yönetmekten çok daha fazlasını yapabilecekken neden saklanmayı seçtiğini asla anlayamayacağım."

Anna sessiz kaldı, yemek yiyordu. Söylemek istediklerime ara verirken gözlerim onların arasında gidip geliyordu. "Ne seçerse seçsin onu destekleyeceğim. Belki orada mutlu olur."

"Öyle değil. Sadece değişimi sevmiyor. Bulduğu ilk iş buydu ve buna bağlı kaldı."

"Hoşuma gitti," dedi Anna, monoton bir sesle. "Olduğum yerde kalıyorum."

"Asla öğrenemeyeceksin, Anna. Yeteneklerini boşa harcıyor olman beni üzüyor."

Yemek orada burada küçük konuşmalarla uzayıp gitti. Anna ayağa kalkıp boş tabakları aldığı anda rahatladım. Ben de ayağa kalktım, geceyi nasıl kurtarmaya çalışacağımdan emin değildim. Lucille daha önce tanıştığım kız arkadaşlarının ebeveynlerine hiç benzemiyordu. Anna üzerindeki kontrolü hiç de hoşuma gitmeyen bir şeydi.

Anna yemek odasına geri döndüğünde ona doğru döndüm ve cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. İsteyeceğim son şey onun kendini daha da rahatsız hissetmesiydi. "Yemek için teşekkür

ederim. Harikaydı. İkinizi yalnız bırakayım. Uzun bir gün oldu. Fırsatım varken birkaç saat uyumaya çalışmalıyım. Erkenden yola çıkacağım. Dava üzerinde daha fazla çalışmam gerekiyor."

"Elbette." Zorla gülümsedi. "Müsait olduğunda beni ara."

Sırttım, sonra annesine döndüm. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Aynı şekilde. Bunu tekrar yapmamız gerekecek."

Geri adım atarak başımı salladım. "Elbette." El sallayarak garajı açtım ve arabama yöneldim. Evime döndüğümde, toparlandığımda ve duş aldığımda hemen arabama geri dönmüştüm. Kaldırımın kenarına park ettiğim sırada güneş batıyordu. Dosyayı taradım, nadiren de olsa yukarı baktım ama Anna'nın annesi evin önünden çekip gitmeden önce bir buçuk saat geçmişti. Kontağı çevirdim ve garaja geri çekilene kadar birkaç ev aşağı indim. Kapıdan içeri adımımı attığım anda Anna bana çarptı.

"Geri döneceğinden emin değildim."

Boynumu çekerek ağzımı onunkine yaklaştırdı. Kendimi durduramadan döndüm ve onu duvarla aramda sıkıştırdım.

"Tabii ki geri geldim. Bu kadar kolay korktuğumu mu sanıyorsun?"

Kıçını kavrayıp onu kalçalarımın doğru çektiğimde kıkırdadı ve sonunda inledi. Dört gün boyunca işten sonra buraya gelmek, her gece onun yatağından sadece bir metre uzakta uyumak... Haklıydım, ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk.

"Sana bir sürprizim var."

"Öyle mi?" Alt dudağını emdim ve ellerimden birini gömleğinin arkasına doğru ittim. "Beni odaya götür."

Gözlerimi kısarak geri çekildim. "Ne tür bir sürpriz bu?" "Bu bir *sürpriz*. Hoşuna gidecek."

"Beni öldürüyorsun."

Döndüm ve onu yatak odasına taşıırken üzerimde bıraktım. Onu ayağa kaldırdığımda Anna hemen soyunmaya başladı. Kravatımı çektim, yere düşmesine izin verirken fark etmedim bile. Siyah ipek ve danteller göğüslerini yukarı kaldırıyor, kaburgalarını sarıyor ve belinin altında duruyordu. Korse ağzımı açık bıraktı ve gömleğimin düğmelerini açmak için mücadele ettim.

"Nereden buldun bunu? Siktir, umurumda değil. Gel buraya."

Anna güldü ve ben onu kendime çekemedim geri sıçradı. Pantolonunun tokasını açtı ve kalçalarını oynatarak yere düşmesine izin verdi. Çorapları ve uyumlu tangaları nabzımı hızlandırdı.

"Alışverişe çıktım. Son zamanlarda çok düşündüm ve sana sürpriz yapmak istedim." "Beni test ediyorsun, yaptığın şey bu. Beni ne kadar zorlayabileceğini görüyorsun. kontrolü kaybetmek."

Sözlerim nefes nefese ve hareketlerim daha yavaştı. Gömleğim yere düştü ve Anna boynumun hemen altından bileklerime, pantolonumu bağlayan kemere kadar uzanan dövmelerimi görünce gülümsedi.

"Dövmelerin mi var?"

Kaşlarım hemen çatıldı. "Onları sevmiyorsun."

Gözlerini göğsümdeki karanlık orman manzarasından kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Aslında tam tersi." Yaklaştığı her adımda ellerimi aşağıda tutmakta zorlanıyordum. Uzanıp ona dokunmak için can atıyordum. Onu, gideceğimizi bildiğim yatağa götürmek için. Her gün saatlerce süren ön sevişme çok çabuk geçiyordu ama ona duyduğum özlem sonsuza dek sürecek gibiydi. Çok tatlı bir işkenceydi. Dövmelerim hakkında konuşmak istediğim son şeydi.

"Bu enfes." Parmakları göğüs kaslarımın üzerinde bir yol çizdi ve durdukları yerde karın kaslarımın üzerinde gezindi. Ne kadar hafif olsa da bu baskı her santimimi ateşledi. Onun dokunuşunu o kadar çok istiyordum ki, bu beni çıldırtıyordu.

"Bunun arkasındaki anlam nedir? Uzun ağaçlar kollarınızı ve göğsünüzü kaplamış ve gece olmuş." O

omzumun ön tarafına yayılan ayın üzerine sürterek kaldırdı. "Her tarafa mı yayılıyor? Sırtında da var. İnanılmaz. Seni sonsuza dek örtmesi için neden bunu seçtin?"

Etrafında dönerken parmakları iz bıraktı. Üzerimdeki hırlayan kurda dokunduğu an anladım ki Geri.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Bundan önce gittiğimiz yeri seviyordum."

Anna'nın dokunuşu kollarımın üzerinde gezindi ve göğsümün ortasından aşağıya inmek için geri geldi. Onun

Alt dudağımı dışarı doğru ittim ve o anın onun için mahvolduğunu bilerek iç çektim. *İkimiz için de.*

"Bu benim dedektif olma sebebim. Kaçamadığım kâbuslar. Hatırlamak istemediğim bir hayat."

Anna'nın dolabını iterek açtım ve görünüşü dikkat dağıtıcı olmasın diye üzerine örtmek için bornozu çıkardım. Giyindiğinde ve onu yatağa götürdüğümde gözleri üzerimdeydi. Arkama yaslandım ve tavana bakmaya başladım.

"Sanırım bunun bir noktada ortaya çıkması gerekiyordu. En iyisi bu işi bitirmek." "Sen ne yaptın?"

Karanlık beni kuşatırken başım dimdik duruyordu. O zamanlar bana çok yüksek gelen ağaçlar tepemde beliriyordu ve soğuk toprağın ve havanın çıplak tenimi ısırdığını hâlâ hissedebiliyordum.

"Gençtim. On bir yaşıdaydım. Beni örten şey benim yaptığım bir şey değil, birinin bana yaptığı bir şey. A adam."

"Sana zarar mı verdi?"

Sesi çatlayınca başımı çevirdim, onu kaldırıp yanıma yatırmakta tereddüt etmedim, böylece başını göğsüme yaslayabilirdi.

"Beni öldürdüğünü sandı. Ama başaramadı. Beni boğmak, dövmek ve tecavüz etmek yetmedi. Çok yaklaştı ama kendimi yoldan geçen biri tarafından fark edildiğim bir yola sürüklemeyi başardım. Adı Donald Karmasky idi. Kırk üç yaşında. Büyüdüğüm evden üç blok ötede yaşıyordu. İri bir adamdı. Beni bayıltıp bağlamakta hiç zorlanmadı. Saatlerce araba kullandık. Uyandıktan sonra bile zamanın sonsuza kadar uzadığını hatırlıyorum. Durduğumuzda, gece geç olmuştu. Ağaçlar... her yerdeydiler, minibüsünün farları tarafından aydınlatılmışlardı."

Anna'nın parmakları göğsümü itti, ancak ne yaptığının farkında bile olmadığından emindim. yapıyor.

"Beni dışarı çıkardı ve bir hiçmişim gibi yere fırlattı. Sanki bir *çöpmüşüm gibi*. I Çılgına döndüğümü hatırlıyorum. Ellerimi ve ayaklarımı bağlayan iplerle savaşırken sahip olduğum tüm gücü kullandım. Yaptığım hiçbir şey işe yaramadı, ben de yana doğru yuvarlanmaya başladım. Hayatta kalmaya çalışmak için olabildiğince hızlı yuvarlandım. Beni yuvarlanmamın ortasında yakaladı ve karnıma bastırdı. İşte o zaman bana ilk kez tecavüz etti. Pislik. Kokusunu hala alabiliyorum. Yüzümü o kadar büyük bir güçle toprağa bastırdı ki, kafatasımı ezeceğinden emindim. Ağladım, çığlık atmaya çalıştım. Bağırduğımda beni daha çok dövdü ama durmadım. Duramadım."

Gözlerimi kırıştırdım ve terin tenimi kapladığını hissettim. "Bana üçüncü kez tecavüz ettiğinde gün doğumuna yakındı. Sonsuzluk kadar sürdü. Acı başımda patladığında ve bilincimi kaybettiğimde neredeyse rahatlamıştım. Belki de o noktada ölmeye hazırdım. Yaşadığım cehennemden kurtulmuştum. Ama ölmedim. Sıcakta pişerek ve her yerim ağrıyarak uyandım. Yola çıktığımı bile hatırlıyorum. Bugüne kadar oraya nasıl gittiğimi bilmiyorum."

"Tanrım," diye nefes aldı Anna burnunu çekerek. "Tanrıydı. Bu tür şeylerin olduğunu duymuştum.

O senin yaşamamı istedi."

"Nasıl bir Tanrı bir çocuğa bunu yaşatır?"

Anna başını kaldırdı ve kendi gerçek inançlarımın ağızımdan kaçmasına izin verdiğim ana lanet ettim.

"Tanrı'ya inanmıyor musun?"

"Elbette inanıyorum. Ben bir şeye inanıyorum. Belki de inanmıyorum. Bilmiyorum, Anna. Mucizeler gördüm, ama sonra kötülük de gördüm. Hâlâ anlamaya çalışıyorum. Ben senin gibi dindar bir ailede büyümedim. Tövbe ile her şey affedilemez. Olamaz."

Oturmak için gevşedi ve ellerini kucağında kavuştururken başını öne eğdi. "Belki de haklısın. Yani, sana zarar veren adamı kim affedebilir ki? Başkalarını inciten ya da başkalarına acı çektirmek için can atan insanları kim affedebilir? Bu insanlar işledikleri suçlar için affedilmeyi hak etmiyorlar. Daha önce de söylediğin gibi, onlar canavar."

Şifonyere yöneldiğinde yatak gıcırdadı. Oturdum, sesinin tonu kafamı karıştırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Değişiyorum." Bana bakarken kaşları çatıldı. "Sana saldıran kişiye ne oldu? Şu Donald Karmasky'ye?"

Bildiğim halde omuz silktim. "On üç yıl hapis yattı. Artık özgür." Anna şifonyere doğru döndü, öylece donup kalmıştı.

"Konuş benimle. Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım... Dua etmeliyim."

Bölüm 10

Anna

Üvey babam bir keresinde bana ne olursa olsun doğruyu söylemenin yalan söylemekten her zaman daha iyi bir alternatif olduğunu söylemişti. Evet, başınız belaya girebilir ya da sevilmeylebilirsiniz ama Tanrı'nın ışığında kalmak sadece yanlışları düzeltmekle kalmaz, aynı zamanda kötülüğün yalanlarımızı bize karşı kullanması söz konusu olduğunda hiçbir şeyi şansa bırakmazdı. *Gerçek.*

Gerçeği Braden'dan saklamak için o kadar uğraşmışım ki, onunla aramızdaki bağı bozmasın diye kendi üvey annemi öldürmeyi bile düşünmüştüm. Sonra Braden'a saldırıyı öldürmek istedim. Hayır, onu öldürecekdim. Bundan kaçamazdım. Aklım bana izin vermiyordu. Beni hasta ediyordu. Her şey beni hasta ediyordu. Hiçbir şey doğru değildi ve her şey etrafımda yıkılıyordu. *Gerçekler.*

Sehpanın üzerinde önünde diz çöktüğüm muma bir göz attım. Braden yemek odasında oturmuş, saatlerdir aynı dosyayı inceliyordu. Duanın bana yardım etmesi gerekiyordu - beni sakinleştirmesi ve zihnimi boşaltması. Ama olmamıştı. Kafam her zamankinden daha karışık. Hayatımdaki tek iyi şeyi yok etmek üzereydim ve bunların hepsi Anna'nın iyiliği içindi. Tekrar bir canavara dönüşmemesi gerektiğini kanıtlamak için bir işarete ihtiyacı olduğuna inanan iyi yanım için. Tanrı'nın isteği. Gerçek. O gerçekten var mıydı? Braden'ın beni olduğum kişi için affetmesine izin verecek miydi? Yaptıklarım için? Sürekli yapmayı hayal ettiğim şey için? Son kısmı ona söylemeyecektim. Bunu bilmesine gerek yoktu.

Adımlarımı olabildiğince sessiz atarak ayağa kalktım. Olay yeri fotoğrafları ortaya çıktığında yavaşladığımı hissettim. Bacaklarımın arasında beliren ıslaklık tıpkı Braden'ın bana dokunduğu andaki gibiydi. *Tüm o kan. Bütün o kırmızı.*

"Özür dilerim. Geldiğinizi duymadım."

Resimleri almak için içeri çektim ve ben de elimde olmadan masaya kadar olan yolun geri kalanına devam ettim. Büyülenmediğimi söylemek yalan olurdu. Benden gizli tutması gereken her bir santimetrekaresi didik didik etmekten başka bir şey istemiyordum.

"Bunların hiçbirini görmemelisin. Kabuslar göreceksin." Gözlerim

ona kaydı ama en uzaktaki kâğıtlara geri döndü. "Bundan

şüpheliyim," diye fısıldadım. "Braden... Yapmak zorundayım..."

Öne doğru uzandım ve koruyucu şeffaf bir kaplaması olan bir şiire benzeyen şeyi aldım.

Altındaki çiçek.

"Bir papatya," diye nefes verdim. "Eskiden

papatyaları severdim." "Onu okuma, Anna. Bana

bırak."

Dinlemedim.

"Sarı saçlar, kahverengi gözler,

Aşk fısıltıları,

Hepsi bir

yalandı. O

yedi

yaşındaydı.

Ben sekiz

yaşındaydım.

Hayatımın en güzel günüydü,

...ve o bir yemdi."

Durakladım, zorlukla
yutkundum. "Gülümsüyor,
Gülüyorum,
Yüzümüzü
boyarız, av
başlar,
Ama bu yarışı kazanacağım.
-Hiç kimse."

Braden yanıma geldi ama önümde bulanık, puslu bir anıdan başka bir şey göremedim. Bir panayır... kendi başımıza gidip oyuncaklara bindiğimiz kahverengi saçlı küçük bir çocuk. Yüzlerimizi boyatmıştık. *Evet! Bir papatya. Yanağımda bir papatya vardı.* Annemin onunkini alması için yem olmuşum.

"Ne oldu, Anna? Çok solgunsun. Kahretsin, sana okuma demiştim. Resimleri de masanın üzerinde gördün, değil mi?"

Öğürdüm, elimi ağzıma kapattım. O kızlar. Onları benim yüzümden mi öldürüyordu? Beni öldürmek mi istedi? Bu şiiri doğru mu okuyordum? Geçmişime çok iyi uyuyordu. Eğer o bensem...? "Hayır, hayır. Buraya gel. Özür dilerim, bebeğim. Bunu getirmemeliydim."

Mutfak lavabosunun üzerinde tepinirken boğazım yandı ama gümüş metal yüzeyi görmedim. Onun kanını gördüm. Karnavalıdan eve tek başıma dönerken parlak kırmızı dudaklarını. Onu orada bırakmışım; annesini asla bulamayacağını bile bile onu araması için çocuğu bırakmışım. O zaman umurumda değildi. Tek düşünebildiğim neyi kaçırdığımı. Çocukla geçirdiğim zamanı bile zar zor hatırlıyordum. Annemin bizi mutlu eden şeyi yapmasına yardım edebilmek için geri dönmek için can atıyordum.

"Şşşt. Nefes al, bebeğim. Şşşt. Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Ağlıyor muydum? Sadece ağlamıyordum, hıçkırıklarımın şiddetinden neredeyse histeri krizine girecektim. Kanepedeydik ve beni sallamasına izin veriyordum.

"Tövbe et, Anna. Tanrı'dan seni affetmesini iste. Dua ettin mi? Ruhun için dua et, Anna. Şeytanın onu senden almamış olması için dua et."

"Nasıl bir Tanrı bir çocuğa bunu yaşatır? Tövbe ile her şey affedilemez. Olamaz."

Lucille ve Braden'ın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor, beynimi eğip büküyordu.

"Gitmen gerek. Artık burada kalamazsın." Hıçkırık sesimi parçaladı. Braden'ın şok olmuş ama incinmiş yüz ifadesini zar zor görebiliyordum. Aslında görmek de istemiyordum.

"Gitmek mi? Gitmek istemiyorum. Özellikle de sen böyleyken. Bu benim hatam. Dua edeceğimi sanmışım. Bu bana biraz zaman kazandıracaktı. Geldiğini duymadım yoksa-"

"Beni duymadın çünkü duymanı istemedim!" Kollarını iterek ayağa fırladım. "Karşında kimin durduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Kimi önemsediyiğini iddia ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Anna, üzgünsün." Ayağa kalktı ve ben de aramıza mesafe koyarak birkaç adım geri gittim. "Kanunsuzlar için kanun. Annem bunu bugün söyledi. Hatırlıyor musun?"

Kaşları içeri çekildi. "İstiyorum."

"Ben iyi bir insan değilim Braden. Bu... *katil*. Bu adam," dedim, masayı göstererek, "Şimdiye kadar kaç kadını öldürdü?"

"Beş."

Ellerimi yüzümde gezdirerek hıçkırığa hıçkırığa ağladım. "Beş. Bu hiçbir şeyle kıyaslanamaz... hiçbir şeyle," diye boğuldum. "Braden... Tanrım beni affet. On iki kişinin ölümüne yardım ettim. On

iki kadının. Karşında bir katil var ve sen bunu bilmiyorsun bile."

"Bu hiç komik değil, Anna."

"Annalise!" Patladım. "Annalise Fowler. Rebecca Anne Fowler'ın kızı, Madison Ridge Katili. Onu duyduğunuzu biliyorum. Herkes onu duydu! Kitaplar, belgeseller var. I..." Hıçkırıklar devam etmeyi neredeyse imkânsız hale getirdi. O kadar çok ağlıyordum ki, gerçekte kim olduğumdan utanıyor ve öfkeleniyordum. *Ağlıyordum çünkü onu kaybedeceğimi biliyordum.* "Bay ve Bayan Monroe beni evlat edindiğinde dokuz yaşındaydım. Şu anda hapiste çürüyor olmalıydım. Annemi tutukladıklarında beni herhangi bir suçla suçlamaları için çok küçüktüm, işte buradayım. Bir canavar, tıpkı sizin izini sürdüğünüz türden. *Nefret ettiğiniz türden.*"

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca Braden hareket etmedi. Sanki beni gerçekten görüyormuş gibi yüzümü inceledi. Sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi. Yüzündeki ifadeyi okuyamasam da bu beni paramparça etti.

"Annenin onları öldürmesine yardım mı ettin, yoksa o suçları işlerken sen de mi oradaydın? Adını duymuştum... ama detaylar..." diye devam etti ve bir adım geri çekildi. Mesafesi gözyaşlarımın yavaşlamasına ve hissizleşmeme neden oldu. Bitkin düşmüştüm. Kâbuslar yüzünden bitkin düşmüştüm. Sırrımı saklamaktan yorulmuştum. Hayat beni yıpratıyordu. Kendimle savaşımaya daha ne kadar devam edebilirdim? Artık bir önemi var mıydı? Başını her sallayışında ve geri çekilen her adımında, umudun bizim için uzaklaştığını gördüm.

"Elimi tuttu ama o bana göğüslerini ve karınlarını kestirirken bıçağı ben tuttum. Bu tabii ki makyajı yapmamdan sonraydı. Ne zaman başladığını bile hatırlamıyorum. Üç yaşında olabilirim? Dört mü? Tek bildiğim buydu. Dört gözle beklediğim şeydi. Yeni kurbanını aramaya çıkmadan bir gün önce bize 'kızlar partisi' adını verdiği bir parti verirdi. Görmüyor musun!" Mide bulantımı yuttum, ani kusma dürtüsünün zihnimi istila eden hastalıkla kıyaslanamayacağını biliyordum. "Ben... sandığın kişi değilim," diye boğuldum. "Sana yalan söyledim ve bunun için özür dilerim."

Braden konuşmadı ama bakışlarının daralmasına bakılırsa aramızda ne sevgi ne de bir bağ vardı. Düşman bendim ve bunu her geçen saniye daha da netleştiriyordu.

"Sadece git, Braden. Nasıl olsa eninde sonunda öğrenecektin." "Hâlâ öldürme ihtiyacın var mı?"

Dudaklarım aralandı ama gerçek ortaya çıkmadı. Sessizliğim karşısında gözleri büyüdü ve yanağında bir tik oluştu. İğrenme. Öfke. Şok. Hepsi oradaydı ve artık bunları ondan görmeye dayanamıyordum.

Dönerek odama doğru ilerledim. Kapıyı kırıp yatağa doğru yürümeme rağmen... içten içe bekledim. Tanrı'nın kendini kanıtlamasını bekledim. Her şeyi duayla düzelteceğine inandırılmışım. *Gerçekle.* Braden benim gerçeğime sahipti, ama ona ne olacaktı?

Bir ya da iki dakika kadar süren sessizliğin ardından... *klik sesi* geldi. Kapı tokmağının ve ardından kapının sesi, daha fazla gözyaşının kaçmasına neden oldu. İçimden bir hıçkırık koptu ama yine de bekledim. Saatlerce yatağın kenarında oturdum, hareket etmedim. Umut ediyordum. Dua ettim.

Güneş doğana ve ben daha fazla dua etmeye kadar.

Ayağa kalkıp bornozu, korseyi ve külotu vücudumdan sıyrırken ağırlık göz kapaklarımı çekti. Kendimi battaniyenin altına gömmek için yorganı ve çarşafı silkelerken üzerime başka bir şey giymeye zahmet etmedim. Bilinç kaybı geldi, ardından bir yığın hızlı hareket eden görüntü geldi. Kahkaha ve kan dolu kâbuslar beni ele geçirdi ve kadının derisini kesip açmaktan zevk almama rağmen, öğretilerim bana bunun sonuçlarını hatırlattı. Cehennem ateşi tenimi yalıyor, esmerin üstüne çıkıp onu kucakladığımda beni yakıyordu. Sıcak ıslaklık elimi göğsünün üzerinde kaydırdı ve kendimi onun kısıtlanmış bedenine karşı sallanmaktan alıkoyamadım. Evet, çok ateşliydim - onun mükemmel bedeni ve zihni üzerinde güç sahibi olmaya çok ihtiyacım vardı.

Dudaklarım onunkilere masaj yapıyor, çığlıklarını içime çekerken klitorisimi yarığının üst kısmına daha hızlı sürüyordum. Sürtünme beni inletti. Çığlık attırıyordu. Evet, benim çığlıklarım da onunkilere katılıyordu. Amcıklarımız

birlikte çok ıslaktı. Onunkine dokunmak için geri uzandım ve diğer avucumu kendi çıplak göğsümün üzerinde gezdirip orgazmım boyunca sıkarken daha da fazla kanla kaplandım. İleri geri, ona dokunarak...bana. Ona. Bana.

Hep istediğim şey bu değil miydi? Kalbimi kırmadan ve onu incitmeme neden olmadan önce Jade ile bunu yaşamamış mıydım? Onun kalbini almadan önce? Ailemle kavgamdan sonra kaçmıştım ama buraya kaçamazdım. Burada kapana kısılmıştım ve sırlarımla yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Renkler soldu ve yanıma yuvarlanırken orgazmımın ıslaklığı en içteki uyluklarımı kapladı. Önceki gecenin olayları geri geldi ve gerçekliği bastırmaya çalışarak yorganı başımın üzerine çektim. Önceki sarmalımın nasıl hayal bile edemeyeceğim derinliklere doğru ilerlediğini bastırmak için. Yeni, daha seksi kıyafetler beni ben olmaktan çıkarmayacaktı ama bunun bir önemi yoktu. Daha fazla saat geçti. Daha fazla gözyaşı. Sonunda ayağa kalktığımda, bir sis içinde hareket ettim. Duş aldım. Yemek artıklarını atıştırdım. Yatağa döndüm. Hafta sonu uçup gitti ve ben farkına bile varmadan iş alarmım çalmaya başladı. Bir telefon görüşmesi. Sözde gripten yatakta bir gün daha. İki gün. Üç gün daha.

Netlik.

Gerçekleşme.

Braden geri gelmeyecekti. Ve ben de şu anda Anna Monroe değildim.

Bölüm 11

Hiç kimse

Sesler uğuldadı. Bardaklar şingirdadı. Etrafımdaki tüm sesler, biramın üst kısmının etrafında gezinirken birleşti. Parmağımı ittiğimde oluşan basınçla gelen uyuşukluk hoşuma giden bir şeydi. Cinayetlerimde tüm temelleri kapladığımı hatırlatan bir şeydi. Ne de olsa parmak izi yoksa bulamazdınız. Korunuyordum. Güvendeydim.

Huzursuzlanmaya başlamıştım.

Kaltağın cesedini bulunsun diye attığımdan bu yana iki haftadan fazla zaman geçmişti. O zamanlar hemen bir başkasını bulmayı planlıyordum ama başıma bir sürü şey geldi. Hayat. Bunu düşünmek bile istemiyordum ama beni tanıyanların şüphelenmesini istemiyorsam başka seçeneğim yoktu. Gerçi... biri biliyordu...

Gerçek dünyadaki hayatım iyi gitmiyordu. Evden bilişim teknolojileri alanında çalışmak, ben kim olduğumu kabullenirken bana destek olacaktı. Ama çalışmadığınız sürece para alamıyordunuz ve ben çalışmak istemiyordum. Tüm dikkatimi tek bir şeye vermiştim: Ona. Annalise Fowler. Ya da o gibi davrandığım kadınlara. Yıllar önce adı buydu ama şimdi ne olduğu beni aşırıyordu. Kimliğini ortaya çıkarmak için yaptığım her şey başarısız oldu. Evlat edinme kayıtları mühürlenmişti. Ama bundan daha fazlası vardı. O gizlenmişti. Sadece benden değil, tüm dünyadan. Mahkemeler, orospu annesini hapse attıktan sonra bundan emin oldular. Artık ölü olan bir anne.

Kanser insanlara bunu yapar. Bu kadar şanslı olması beni çok kızdırdı. O amcık acı çekmeyi hak ediyordu, tıpkı kızı gibi. İkisi de annemi öldürdü. Onu benden aldılar. Ama benim kim olduğumu hesaba katmamışlardı. Onlar gelmeden önce bile doğru kişi değildim. Belki de içimdeki katili ortaya çıkararak bana bir iyilik yaptılar. Bundan yeterince zevk alıyordum; eskiden yaptığım gibi hayal kurmaktan çok daha iyiydi. Hayvanlara işkence etmek hiç işe yaramamıştı. En azından ilk birkaç seferden sonra. Yıllar geçtikçe, sonunda kendimi olduğum kişiye teslim edene kadar devam etti.

"Hey! Buraya bir bira daha alabilir miyim?"

Köşedeki adamlara baktım. Benden birkaç yaş küçük olanlardan en yaşlısının altmışlı yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim kişilere kadar değişiyorlardı. Hepsi de güzel takımlar giymişti. Sanki işten çıkıp doğrudan şehir merkezinde bulabildikleri en yakın bara gitmiş gibiydiler.

Kahkahaları ve yüksek sesleri beni terletti. Eskiden ben ve arkadaşlarım böyleydik. En azından görünüşte ben. Artık öyleymiş gibi bile davranamıyordum. Bu düşünce beni yoruyordu. Sessizlik ya da çılgılık istiyordum. *Sessizlik ya da çılgılık*. Kahretsin, derim kaşınıyordu.

Gömleğimin yakasını çekiştirdim, akşam haberlerinde sunucular görünürken televizyona baktım. Davis Knight yaklaşan yayının önemli anlarını anlatmaya başladığında ağzımda bir gülümseme belirdi. Hava durumu başladığında biramdan bir yudum aldım. Yan taraftan daha fazla kahkaha patladı ve dişlerim öfkeyle birbirine çarptı. Her taraftan gelen hareketler daha fazla ateş basmasını tetikledi.

Barın yan tarafında bir gazete duruyordu ve ben de onu aldım, üstündeki büyük, kalın

harfleri taradım.

POLISIN ELİNDE YENİ BİR İPUCU VAR.

Rockford Polis Departmanı bugün Rock River Katilinin kimliğine ilişkin güvenilir bir ipucu aldıklarını duyurdu. Muhtemel şüphelinin ismi ve eşkali henüz açıklanmamış olsa da, Emniyet Müdürü Fox Abrams, bu yeni ipucunun kendilerini götürdüğü yönden emin olduğunu belirtti.

Makalenin geri kalanını tararken nabzım hızlandı. Sonuna geldiğimde, baştan başladım. Çılgınca, benimle ilgili başka bir şey olup olmadığına bakmak için sayfaları çevirdim. *Strikers yeni bir yerde açılıyor. İnsancıl Toplum Evcil Hayvan Şenliği düzenleyecek.*

El yordamıyla sonuna kadar geldim ve tekrar okumaya başladım. Sayfayı çevirdim, gazeteyi tekrar başa çevirirken yavaşladım. ***Rockford Times.***

Yavaşça ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. Eğer bu gazetede daha fazla bilgi varsa, onu alırdım. Polise kim haber vermiş olabilirdi? Suçlarım mükemmel bir şekilde hesaplanmıştı. Bu doğru olamazdı. Tepki vermemi sağlamak için bir oyun olmalıydı. Dağınık olmamı ve kaymamı istediler. İşe yaramayacaktı. FBI'ın içeri girdiğini zaten biliyordum ve kimsenin beni dışarı çekip hazırlıksız yakalamak için yaptığı numaralara kanmayacaktım. Onlara kiminle uğraştıklarını gösterecektim. Onlara asla unutamayacakları bir cinayet yaşatacaktım.

Bölüm 12

Dedektif Casey

Medyaya sızdırmamızın üzerinden iki gün geçmedi ve... *bu mu?*

Çarmıhta baş aşağı asılı duran çarmıha gerilmiş kadından yirmi adım ötede durmuş, bir zamanlar sarı olan saçlarının kalın bölümlerinin rüzgârla birlikte ileri geri salınışını izliyordum. Çiseleyen yağmur kendi saçlarımı ve ceketimi de ıslatmıştı ama yine de şehrin uzak eteklerindeki tarlada durmuş, bakıyordum.

Parçalanmış karnından bağırsaklar sarkıyordu, bazıları bizden önce ona ulaşan kuşlar tarafından çoktan zarar görmüştü. Olay yerine bakılırsa, onu bulan adam sahneyi bir saatle kaçırmış olamazdı. Bu beni hasta etti. Aklıma Anna geldi.

İçgüdülerimin beni nasıl yüzüstü bıraktığını ve bir katilin yatağına soktuğunu düşünmek istemesem de, bu beni eve çok yaklaştırdı. Anna bir katildi. Dosyayı görmüş ve belgeseli izlemiştim. Hatta annesiyle ilgili üç kitabı bile okudum. Her şeyi gördüm. Beni en çok rahatsız eden görüntü, evinden taşınırken kanlar içinde dövüşen küçük kızın görüntüsüydü. Kıp kırmızı olmuş, yanaklarına ve alnına bulaşmıştı. Sanki son kurbanlarına işkence ederken uzanmış ve at kuyruğundan kaçan hafif saç tellerini sürekli geriye doğru fırçalamış gibiydi.

Nasıl bilemedim? İçinde tuttuğu şeyi nasıl kaçırmışım? Bu beni şaşırttı. Böyle bir şeyi fark edebilecek biri varsa o da bendim ama Anna tamamen radarımın dışında kalmıştı. İstese beni öldürebilirdi. Ama öldürür müydü? Eskiden olduğu kişi miydi?

Monroe'lar onu değiştirmeyi ummuşlardı ve belki de boğulana kadar dini boğazına tıkarak bunu başarmışlardı. Ama eski Anna'nın ya da Annalise'in geri dönmeyeceğini kim söyleyebilirdi ki? Olay yeri fotoğraflarını gördüğünde verdiği tepki beni daha da şüpheci ve kaybolmuş bir halde bırakmıştı. Çöküşüne benim sebep olduğumu düşünmüştüm. Kan ve vahşeti kaldıramayacak kadar masum ve iyi biri olduğunu. Ama durum hiç de öyle değildi. Onun suçluluğuydu. Ve suçluluk duygusu içimde bir şeyleri harekete geçirdi - hayatıma girdiğinde yok olduğunu sandığım o karanlık, öfkeli yanımlı.

"Cesedin üzerine kazıdığından başka bir not yok. *Hiçbir şey bilmiyorsun,*" diye nefes verdi Diego. "Bunu zorlama konusunda içimde kötü bir his olduğunu söylemiştim. FBI bunu asla medyaya sızdırmamalıydı."

Kadının ellerini ve üst üste binmiş ayaklarını delen iri tırnaklara baktım. Bir kez daha keçeleşmiş saçlarına doğru ilerledim.

"Yapılanları değiştiremeyiz. Sadece yapmak zorundayız..." Durakladım. "Dua edelim de bir tür kanıt bulalım."

Dua et. Kahretsin, Anna'yı düşünmeden bu kelimeyi bir daha asla söyleyemeyecektim. Çelişkili duygularımdan duyduğum rahatsızlığa rağmen, bunun duygularımı değiştirmedığını inkâr edemezdim. Onu seviyordum. Ve sadece basitçe değil. İçimde var olan duyguları karşılayabilecek başka bir kelime yoktu. Onu görmemek ya da onunla konuşmamak beni deli ediyordu. Bir insan nasıl olur da sırf kendisini öldürebilecek bir şeye sahip olmak için yıllar boyunca öğrendiği ve yaşadığı her şeye sırtını dönmeyi bu kadar kolay isteyebilirdi? Aşk, sizin için en önemli kişi

tarafından öldürülmeye değer miydi?

Uzakta duran FBI ajanlarına baktım. Konuşuyor ve soruşturmayı yönetiyorlardı, bir sonraki adımın ne olacağına karar vermeye çalışıyorlardı. Arkamı dönüp arabaya doğru ilerledim. Adli tıp işini çoktan yapmıştı. Fotoğraflar çoktan çekilmişti. Geriye otopsi sonucunda bu kişinin kim olduğuna dair bir ipucu bulunmasını ummaktan başka bir şey kalmamıştı. İhbarda olası bir eşkal ve yaş belirtilmişti ama isim olmadan elimizde hiçbir şey yoktu.

Kapıyı açtığımda derin bir iç çektim. Deigo bana bir bakış fırlattı ama söyleyecek bir şeyimiz kalmamıştı. Departmana giden yol boyunca sessizlik hüküm sürdü. Ben kızgındım. O da kızgındı. Tüm karakol artan vahşet yüzünden gergindi. Bu sonuncusu yüzümüze inen bir tokat gibiydi. Kadının sadece bağırsakları deşilmemişti. Kalçaları ve kolları boyunca derisinin oyulmasına bakılırsa, gördüğü işkence tam da buydu: şeytani bir işkence. Muhtemelen son nefesine kadar çığlık atarken derisi yırtılmış ve kesilmişti.

"Anna nasıl? Onunla konuştun mu?"

Park yerine girdiğimde gözlerim kesildi. "Hayır. Henüz değil."

"Ona değer veriyorsun. Önemseyecek misin?"

"Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Ses tonumdaki öfke karşısında Diego daha fazla ısrar etmedi. Ve ben de onu suçlamadım. Onunla tüm bağlarımı koparmak beni öldürüyordu. İyi biri olmam gerekiyordu. Onunla birlikte olmanın beni değiştireceğini düşünmüştüm. Ama öğrendiklerimden sonra, içimde sakladıklarımı bir kenara atabileceğimden pek emin değildim. Bunu, masum Anna'm hala dürtüleri olup olmadığına dair soruma cevap veremediğinde hemen anladım. O değişmiyorsa, bu benim gibi bir asabi için ne anlama geliyordu? Onun gizli bir tarafı vardı. Ben de öyleydim. Uzun süre çizgide yürüdüm, hatta bir keresinde öfkem yüzünden azarlandım.

Anna ve ben muhtemelen daha önce düşündüğümden daha fazla birbirimize benziyorduk ve bu durum beni çok korkutuyordu. Onun ya da kendimin bu yönünü bilmek istemiyordum. İkisi de iyi insanlar olamazdı.

Özellikle de ben. İntikam duygusu kalbimin derinliklerine gömülmüştü ve gerçek adaletin yerini bulduğunu görme isteğimden kurtulabileceğimden emin değildim. Bunun hayalini kurdum. Özlemini çektim. Şimdi, kendi karanlığı ortaya çıkarken, bu ihtiyacı besliyordu. Bu, hiçbir şey yapmak istemediğim bir uyumluluktu.

Dışarı çıktık ve istasyona girerken adımlarım daha ağır ve öfkeliydi. Masama ulaştım, telefonumun ahizesini kaldırdım ve bana bir şey bırakan olup olmadığını görmek için sesli mesajımı açtım. Yapabileceğim tek şey buydu. Ya bunu yapacaktım ya da onu arayacaktım.

"Yeni mesajınız yok."

Daha da sinirlenerek kapattım. Telefon çalmadan önce elimi telefondan çekmeye ancak fırsat bulabildim. Tekrar kulağıma götürdüğümde kaşlarım çatıldı.

"Ben Dedektif Casey."

Bir tereddüt oldu. Oturdum, bilgisayarımı canlandırmak için faremi hareket ettirdim. "Braden, ben Anna."

Midem altüst oldu ve vücudum gerildi.

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun, o yüzden..." durakladı, "Bilmek isteyebileceğini düşündüm-"

"Neyi biliyorsun, Anna? Bilmem gereken başka bir şey var mı? Belki benden sakladığın başka bir şey?" Sessizlik.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, ben sana kendi geçmişimle ilgili gerçeği söylemeden sadece birkaç saat önce sen bana kendi geçmişini itiraf etmiştin. Bunun konuyla ilgisi yok. İkimiz

hakkında konuşmak için aramadım. Biz bittik. Bu benim için fazlasıyla açık. Bu işle ilgili. Sadece gazetemde bir muhabirlik pozisyonuna başvurduğumu ve kazandığımı bilmen gerektiğini düşündüm."

Dişlerim sıkıldı ve midem bulandı.

"Bunu neden yaptın ki? İkimiz de bunun senin yapmak isteyeceğin bir şey olmadığını biliyoruz."

"Annem haklıydı. Şu anda olduğumdan çok daha fazlasını yapmak üzere eğitildim. Her ne kadar muhabirlik için başvurmuş olsam da çok sayıda başka yere de başvurdum."

"Dur tahmin edeyim... haber kanalları mı? Televizyon. Gazeteciliğin en iyisi." "Evet, aslında."

Başımı salladım, yükselen öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Aşık olduğum Anna bu muydu? Hayır. Bu diğer Anna'ydı. Kendi kendini yok ediyordu. Bunu görmek için terapist olmaya gerek yoktu. İtirafından sonra onu orada bırakarak onu kavrayabileceğimden daha fazla incitmiştim. Bunu biliyordum ve canım çok yanıyordu.

"Peki, harika. Seninle karşılaşırsam söylediklerime dikkat edeceğimden emin olabilirsin." "Artık düşman ben olduğum için mi? Sanırım birden fazla şekilde." Sessiz olma sırası bendeydi.

"Endişelenme, Braden. Korktuğun için seni suçlamıyorum. Nasıl ayrıldığına bakarsak öyle olmalısın." "Beni tehdit mi ediyorsun?" Hemen dışarı fırladım.

"Elbette korkmuyorum. Sadece geçmişiniz ve mesleğiniz göz önüne alındığında benden korkmakta haklı olduğunuzu söylüyorum. Korkmanız çok doğal."

"Senden korkmuyorum. Gerçekten neden aradın, Anna? Sadece iş hayatımızın durumu hakkında bilgi vermek için olamaz."

Hoparlörden ayak sesleri geldi ve gözlerim kısıldı. Bakışlarımı kaldırdım, ahizenin kulağımdan indiğini hissettim. Kapıdan giren Anna'ydı ama daha önce gördüğüm Anna'lardan değildi. Yüksek belli kalem eteği kıvrımlarını sarıyor, beyaz bluzu göğüslerinin kabarıklığını gösteriyordu. Göğüs dekoltesini örten siyah-beyaz girdaplı eşarp olmasaydı, onu omzuma atıp, onu görünce donup kalan memurlardan uzaklaştırabilirdim.

Sarışın dalgaları kalçalarının salınımıyla sallanıyordu ve parlak kırmızı ruju dikkatleri doğrudan yay şeklindeki dudaklarına çekiyordu. Gözleri benimkilere takılı kalırken telefonu indirerek ayağa kalkmaya çalıştım.

"Dedektif Casey."

Anna yaklaşırken başını salladı. Sertçe yutkundum ve hâlâ bana bakan adamlara ters ters baktım. Bazıları öfkemi hemen fark edip döndüler ve odalarının arkasında kayboldular. Diğerleri ise ondan başka hiçbir şeyden habersizdi.

"Bakmıyor musun... *ne halt ediyorsun?* Bu da ne böyle?"

Masumca göz kırptı ve omuz silkti. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Ne demek istediğimi *çok iyi* biliyorsun. Kazağın, hırkan ya da her neyse nerede? Ya da ceketin, bu konuda. Dışarının ne kadar soğuk olduğunu biliyor musun?"

Bir kahkaha onu terk etti. "Ceketim nemliydi. Kapının yanındaki portmantoda bırakmıştım." Sandalyeyi işaret etti, ben de başımı salladım, hâlâ bana bakan erkeklere bakıyordum. "Lütfen. Oturun."

"Teşekkür ederim. Neden aradığımı öğrenmek istemiştiniz." "Evet."

Anna çantasını kucağına koydu ve bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı bana uzattığında kaşlarım çatıldı, kafam karıştı.

"Nedir bu?"

"Annemin kurbanlarının bir listesi."

Gözlerim parladı. "Bunu biliyorum. Bunu neden isteyeyim ki?"

"Katilinizin muhtemel eşkali hakkında bir ipucu bıraktım. Aldın mı?"

"O sen miydin?" Başını sallarken bakışları alçaldı ve kısa bir an için Anna'mı gördüm -

canlandırdığı bu yeni kadını değil. Listeye geri döndüm, gerçek ortaya çıkmıştı. Bir anda

Ayaklarımla onu da kendimle birlikte yukarı çektim. "Bu kadınlardan birine bağlı olduğunu mu düşünüyorsun? O..." Konuşamıyordum. Bunun ne anlama geldiğini net bir şekilde düşünemiyordum. Korku gibi

Daha önce hiç hissetmediğim o kadar çok duygu arasında titriyordum ki bir tanesine karar veremiyordum. "Beni *incitiyorsun*."

Elimi onun pazusundan çektim ve ikimizi de tekrar oturtmadan önce etraftaki sayısız bakışa göz gezdirdim. "Senin peşinde mi?" Sessizce sordum. "Bunun geçmişinle ilgili olduğunu düşündüren ne biliyorsun?"

Anna dudaklarını yaladı. "İlle de benim peşimde olduğunu sanmıyorum. Bence yaptığı şey kaybıyla başa çıkma yöntemi. Belki de sarışınlar annemi temsil ediyordur."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Eli yanağına geldi. "Kâğıdın üzerindeki çiçek. Masadaki fotoğraflarda kızlardan birinin yüzüne kazınmış olarak gördüm. Notta bir kızın yem olduğundan bahsediyordu."

"Bu doğru."

"Braden, ben annemin yemiycdim. Hatırladığım çocuk... Panayırda onun dikkatini dağıtmıştım. Bineklere bindik. Birlikte saatler geçirdik." Durakladı. "Onu orada bırakmadan kısa bir süre önce yüzlerimizi boyattık. Benim yanağımda papatya vardı. Onun da güneşi vardı."

Sertçe yutkundum, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Her neyse, bildiğim her şeyi bahşış olarak bıraktım zaten. O anda elimde olan tek şey buydu. Tüm isimleri bulmayı başardım, işte buradayım. Artık sizindir. Onu yakalamanızda size bol şans dilerim."

Ayağa kalktı ve ben de aynı hızla tekrar ayağa kalktım. "Anna, bekle. Eğer haklıysan ve keşfettiğin şey doğruysa... ve ben öyle olabileceğine inanıyorum... güvende değilsin."

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir gülümseme belirdi.

"İyi olacağım. Silahım yanımda. Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum." "Bu yeterli değil."

"Elbette öyle. Bu adamdan korkmuyorum."

"Öyle olmalısın," diye tersledim. "Seni öldürecek. Ve bunu hemen yapmayacak."

Sessizleşti ve çantasını omzuna attı. "Hayır, yapacağından şüpheliyim. O zaman işe gitsen iyi olur. Biliyorum, çalışacağım."

Dönerken sarı saçları arkasına doğru savruldu ama kendimi durduramadan bileğini yakaladım. Bana baktı ve elimden kurtulmaya çalıştı. Beni karşılayan öfke benimkiyle eşleşti. Ve onunla birlikte, üzerime bir sakinlik çöktü. Onun bu kadar düşmesine izin veremezdim. İzin veremezdim. Ve kendime de izin veremezdim.

"Ne yapmayı planladığınızı bilmiyorum ama bu işi bize bırakmanız gerekiyor." "Ben artık bir muhabirim. Haber benim işim. Rock River Katili de bunun bir parçası."

Kalçalarının her sallanışı beni neredeyse peşinden sürüklüyordu. Beni yerimde tutan tek şey Diego'nun sesiydi.

"*Lanet olsun*. Kimdi o?"

Ona doğru dönerken boğazımdan bir hırıltı koptu. "Anna. Ve onun için hemen bir araba istiyorum. Sanırım bu davayı tamamen açığa çıkarmış olabilir."

Bölüm 13

Anna

"Çok basit, sevgilim. Bizler yüce varlıklarız. Kadınlar her zaman öyle olacak. Biliyor musun? Neden?"

Kırmızı rujunu sürerken duraksayan annemin yansımasına baktım. Sarışın Bukleler başının üstünde toplanmıştı ve birkaç tanesi boynuna dökülmüştü. Omuzlarını açıkta bırakan ve göğüslerine doğru sarkan altın rengi pullu bir elbise giymişti. Her hareket ettiğinde yıldızlar gibi parlıyordu. Şaşkınlığım karşısında dudaklarının kenarının geri çekilmesine izin verirken o benim için bir hayaldi, bir tanrıçaydı.

"Güzel olduğumuz için mi?"

Gülümsemesi büyüdü ve başını salladı. *"Doğru. Bir bakıma. Güzeliz ve istediğimiz zaman çok kurnaz olabiliyoruz. Bu kombinasyon çoğu erkeği atlatır. Bizim tatlı ve masum olduğumuzu düşünüyorlar. Biz de onları kendi avantajımıza kullanırız. Erkekler istedikleri zaman bir kadın için neredeyse her şeyi yaparlar. İstedğin her şeye sahip olabilirsin. Sadece kirpiklerinizi kırıştırın, onlara cazip bir gülümseme atın ve onları avucunuzun içine alın."* Durakladı. *"Ama dikkatli olmalısın Annalise. Onlara asla istediklerini verme. Sana baskı yapmalarına da asla izin verme. Bu senin hayatın. Eğer arzularını teslim edecek kadar zayıflarsa, senin için çok zayıflar demektir. Ne dediğimi anlıyor musun?"*

"Emin değilim."

Ve ben değildim. Annemin ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birdenbire bilmem gerektiğini hissettim. Konuştuğunda bunun önemli olduğunu hissettiğim bir tarzı vardı - özellikle de böyle zamanlarda, öldürdüklerinin etkisiyle beyin sarhoşu olmadığı zamanlarda. Uzun zaman olmuştu. Aslında aylar. En net olduğu zamandı. Neredeyse zamanı gelmişti.

"Bu konuşmayı yapmak için muhtemelen çok erken. Yani, daha yedi yaşındasın." "Neredeyse sekiz yaşımdayım."

Bir kahkaha daha. *"Evet, öylesin. Annalise, gel annenin yanına otur ve rujunu sür. Bu gece özel bir gece. Bu gece kız kıza partimiz var."*

Sıraya oturmak için yürürken giydiğim kısa bebek elbisesinin kabarması ve zıplaması hoşuma gidiyordu. Beyaz şifon kumaş neredeyse anneminkiyle aynı etkiye sahipti. Işıkların önünde parıldadım ve saçımı düzeltmeye başladığında kendimi neredeyse onun kadar güzel hissettim.

"Artık büyüdüğüne göre, belki de pastanın mumlarını senin yakmana izin vermeliyim. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Ben dönerken kırmızı ruj tüpü yukarı kaydı. Gözlerim yükseldi ve ona bir gülümseme gönderdim. Ama annem gözlerini kırıştırıp arkamda sallanmaya başlayınca gülümsemem aynı hızla kayboldu. Bunu bazen yapardı ve derin bir nefes alıp kendini dengelemeden önce korku ancak kök salabilirdi.

"Mumlar," dedi zayıf bir sesle, "onları bu gece yakacaksın. Ve bundan sonraki her partide gibi."

Müzik yüksek sesle gümbürdüyor, tenimi titretiyordu, ben anıyı göz kırparak uzaklaştırırken ve

karşımdaki yabancı. Sarışın, gevşek bukleler omuzlarıma düşüyordu ve parlak kırmızı ruj yüzümü kaplamıştı.

tıpkı o gün olduğu gibi dudaklarımı büzmüştü. Dar siyah elbise kıvrımlarımı sarıyor, göğüslerimin en küçük ipucunu ortaya çıkarıyordu ve neredeyse annemin bana baktığını görebiliyordum. Tıpkı onun gibi ben de bir hayal gibiydim ve ikimiz de katildik. Ya da öyleydik. Henüz o kadar ileri gitmemiştim, gidebileceğimden de emin değildim. Buraya bir fantezi için gelmişim. Başka bir şey için değil. Bir kadına yakın olmanın beni tatmin etmeyeceğini biliyordum ama ihtiyaçlarımı görmezden gelmek de öyle.

Kulübün tuvaletinden çıktım ve her yöne fırlayan kırmızı ve mavi ışıklara doğru ilerledim. Dans pistini dolduran aynı cinsiyetten çiftleri aydınlatan bu ışıklar büyüleyiciydi. Burada geçirdiğim birkaç saat boyunca pek çok kadın bana içki ısmarlamaya çalışmıştı. Hatta birkaç erkek bile. Ama hiçbirini aradığım profile uymuyordu. Ondan başka kimse. Ve doğrusu, esmer için o kadar da heyecanlı değildim. Jade gibi yeniden bir kadının tadına bakmak istediğim yerde, Braden'la ilgileniyordum. Bundan nefret ediyordum. Onu düşünmenin verdiği acıdan nefret ediyordum. Eğer sözüme sadık olsaydım, onun kalbini alırdım. Almalıydım. Adil olan buydu. Benimki ondaydı.

Gözlerim gece boyunca defalarca olduğu gibi yine onunkilerle buluştu. Kısa kahverengi saçları yüzünü şekillendiriyor, siyah deri pantolon ve ona uygun bir üst giyiyordu. Karnı açıktaydı ve yan tarafındaki sarmaşık ve çiçek dövmeleri bana sadece Braden'ı hatırlatıyordu.

Gülümsüyor ve etrafını saran diğer üç kızla konuşuyordu. İkisi çift gibi görünüyordu, diğeri ise uzaklara, muhtemelen ilgilendiği bir kadına bakmakla meşguldü. İçimi çektim, niyetlendiğim gibi barda durma zahmetine girmedim. Kızgınlık, günlerdir planladığım gecenin tadını çıkarmayı imkânsız hale getiriyordu. Burada ne işim vardı ki? O kadar dengesizdim ki ne istediğimden ya da kim olduğumdan bile emin değildim.

Kapıya doğru ilerledim, içeri girmek için girişte sıralanan kalabalığın arasından sıyrıldım. Daha iki adım atmamıştım ki bir el koluma dokundu. Döndüm, gülümseyerek yaklaşan kadının yüzünü taradım.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

Soğuk hava ve adrenalin beni titretti. Bu an için günlerce beklemiştim, ama şimdi buradaydı, kişiliklerimin çatışması savaşıyordu.

"Sabah işim var."

"Ah." Kollarını beline doladı ve birini öne çıkarmak için durakladı. "Ben Blair." İyi kız Anna, elini sıkmamı söyledi. Annalise oyun oynamak istemiyordu.

"Anna." Öne doğru uzandım. Kız yirmili yaşlarının başında olamazdı, ama dört inçlik topuklu ayakkabılarımla bile benden uzundu. Ama önemli değildi. Boynunun arkasını kavradım ve ağzını kendime çektim. Sigara ve bira dilimin üzerinde geziniyordu ve öpücüğü derinleştirirken bunların kaydedilmesine izin verdim. Blair'in çıkardığı inilti, benimkine doğru hareket ettirdiği bedeni kadar yumuşaktı. Eller belimi kavradı ve arkamdan yükselen sesle donakaldım.

"Çabuk ilerliyoruz, değil mi?"

Göz kapaklarım açıldı ve Blair geri çekilip arkama baktı. Kim olduğunu anlamak için dönmeme gerek yoktu. Omzumun üzerinden baktığımda otomatik bir bakışla karşılaştım.

"Dedektif Casey. Sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz. Size yardımcı olabilir miyim?" Yüzümü tamamen ona döndüm ama o çoktan ceketini çıkarıp üzerime örtmüş ve kapatmaya çalışıyordu.

"Bana yardım mı edeceksin? Az önce ettin. Eve gitme vaktin geldi."

İçimden güldüm ve ceketimi omuzlarımdan çıkardım. "Senden emir almıyorum. Gidip ne istersem onu yaparım."

"Bu senin erkek arkadaşın mı?"

Blair'e baktım, Braden'ın şok olmuş ifadesi beni yumuşatırken kaşlarımı çattım. Acaba ben

onunla gerçekten bu şekilde mi konuştu? Ne önemi vardı ki? O beni incitmişti ve ben de onu incitmek istiyordum. "Hayır. İşte." Elimi çantama attım ve kartımı çıkardım. "Beni aramak istersen diye."

Braden derin bir ses çıkardı ve kartı parmaklarımın arasından kaptı. Ben daha itiraz edemeden beni neredeyse park ettiğim yere doğru sürüklüyordu. Arabası çok uzakta değildi ve onu tutmaktan vazgeçmeye çalıştım ama beni ne kadar sert ve hızlı çektiğini görünce vazgeçemedim.

"Bırak beni!"

"Böyle giyinerek ne halt ettiğini sanıyorsun? Ortalıkta dolaşan bir katil var ve muhtemelen bir sonraki kurbanının peşinde. Bahse girerim sana benzeyen birini. Ve sen buradasın... bir-"

"Kadın mı?" Tersledim. "Sana ne bundan? Sen gittin, ya da belki unutuluyorsun parça sıl."

Braden arabamın hemen dışında durdu. Beni serbest bırakacak kadar gevşedi.

"Kahretsin, Anna."

"Ne? Söyle. Yap şunu," dedim onu iterek. "Söyle! Ben bir canavarım. Bana güven olmaz. Bu mudur yani?" "Bunu sen söyledin, ben değil. Hâlâ dürtülerin var mı diye sordum ve cevap vermedin. Bu da en az

bir itiraf. Ne yapmam gerekiyor?"

Yarışan düşünceler bana pek çok şey söyletti. "Yolumdan çekil. Yapabileceğin şey bu."

"Ne oldu sana böyle? Sanki artık seni tanımıyor gibiyim."

Arabamın kilidini açmak için düğmeye bastığımda gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

Sorusuna cevap vermeden kapıyı açtım. Ne işe yarayacaktı ki? Hiçbir şeyi çözmeyecekti. Ayrıca, beni hiç tanımıyordu. Tıpkı benim kendimi tanımadığım gibi.

Motorun dönüşüyle Braden geri adım attı ve ben de arabasına doğru koşarken arkamdan onu izleyerek uzaklaştım. Beni takip edeceğinden hiç şüphem yoktu ama umurumda değildi. Evime doğru hızla ilerledim, garaj yoluma girene kadar yavaşlamadım. Birkaç saniye içinde Braden da arkamdan geliyordu. Hızlı adımlarla kapıya doğru yöneldim ama o da peşimden geliyordu. Şehvet, korku, her şey çarpışmıştı ve beni takip etmesini istemediğimi söylesem yalan olurdu.

"Siz içeri girmeden önce evi kontrol ediyorum."

Beni geçmeye çalıştı ama omzum yan tarafına çarparak onu yoldan çekmeye çalıştı. Öfkesi kükreyerek dışarı çıktı ve kolları etrafımda kilitlenip beni kapıya doğru iterken ciğerlerimdeki hava patladı. Kollarım boynuna dolandı ve açlıkla birbirimizin dudaklarına yapıştık.

"Siktir, Anna. Tanrım. Aç şu lanet kapıyı."

Elbisem kalçalarımın daha da yukarı kalktı ve amıma girerken haykırdım. Anahtarları karıştırdım, ama onları almadan önce kafamın boşalmasını beklemedi. Beni yere yatırdı, kapı saniyeler içinde açıldı ve silahını çıkarmış bir şekilde içeri girerken öylece kalakaldım. Öfkeyle elbisemi indirdim ve kapıda düşürdüğüm el çantamı aldım. Onları kanepeye fırlattım ve odamdan geri dönene kadar bekledim.

"Her şey açık."

"Tek mesele bu değil. Beni kandırdın. İçeri girmek için *beni kullandın*."

Braden'ın sert ifadesi eridi. Bakışlarıma karşılık vermeden silahını yerine koydu. "Ben arabamda olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da bir şey duyarsan beni ara."

"İhtiyaç mı? Hayatımdan uzak durmana ihtiyacım var! Çık dışarı!"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü ve ben onları öfkeyle silerken bana baktı. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama kendini tuttu ve kapıya yöneldi. Atma ihtiyacı

bir şey ya da ona bağlamak için oradaydı. Canım çok yanıyordu ve hepsi onun suçuydu. *Benim hatamdı. Annemin suçu.*

Kapı kapandı ve ileri atıldım, deli bir kadın gibi metal yüzeye vurmaktan kaçınırken ölü sürgüyü eve fırlattım. Evet, buraya daha önce Jade ile gelmişim. Onu sevmişim. Aynı cinsten birini sevmenin ne kadar yanlış olduğuna dair dini öğütlerden kaçmak için benimle birlikte gitmesini istemişim. Sadece Lucille'i sınamak istemişim ama o aptal değildi. Jade'le hiç tanışmamışlardı, hatta onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ama bu, konuya duydukları tiksintiyi ifade etmelerini engellemedi. Kavgamız beni dışarı çıkardı ve Jade'e doğru koştum. Onu gizlice ahırda bir adamla öpüşürken yakaladım. Haftalarca onu istediğim gibi öldürmekten kaçındım. Onu kilise dışında hiç görmedim, ama o zaman bile ona bakmadım. Her ne kadar iyi tarafım bu işin peşini bırakmak istese de Annalise asla bırakmayacaktı. Sadece dayanılmaz bir şekilde daha da güçlendi... ta ki annesine verdiği sözü yerine getirene kadar.

Penceresini tıklattığımda saat sabahın üçüne yaklaşıyordu. Evlerinin yan tarafı süslü bir çakıl peyzajla kaplı olduğu için ayak izleri konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Kapıyı çaldım ve uykulu bir şekilde cevap verdi. Onu ahırdaki gizli yerimize, yani o çocuğu götürdüğü yere çekmek hiç de zor olmadı. Ve yaptım da. Bay Winkle'ın giriş kapısının yanında tuttuğu Maglite ile yüzüne vurdum, ta ki bana bakan güzel mavi gözlerini artık göremeyene kadar. Kendimi onların derinliklerinde kaybettim. Bana yalan söylemişti. Beni incitmişti. Ben de annemin bana söylediği gibi onun kalbini söktüm. Kayboluşu Illinois'in güneyindeki küçük kasabamızda şok etkisi yarattı ama ben iyi niyetimden asla vazgeçmedim. Ve hiç kimse bunu bir araya getiremedi.

Ondan kısa bir süre sonra gizemli bir şekilde taşındık. Belki de kendimi tüm bunların bir rüya olduğuna inandırdım. Rockford'un hemen dışına yerleştikten kısa bir süre sonra üniversiteye gittim. Hayat o noktada telaşlı bir hal aldı ve ben de buna izin verdim. Jade benim için hiçbir zaman var olmadı, tıpkı onun öldürüldüğünü milyon yıl geçse de kabul etmeyeceğim gibi. Bunu hak etmişti. Beni kandırarak ve bana yalan söyleyerek şeytanlık yaptı.

Sütyenimi ve külotumu çıkarırken elbiseyi sıyırdım ve yatak odasının zeminine düştü. Banyoya yöneldim, gecenin erken saatlerine ait anılar gözümün önünden geçerken durakladım. Gece dışarı çıkmak için hazırlanırken çok heyecanlıydım. Yerime bakmak için geri döndüm. İş pantolonum, bluzum, çıplak külotlu çorabım... hiçbir yerde görünmüyorlardı.

Yavaşça ilerledim ve yatağa bir metre kala durdum. Eğildim ve bıçağı yatağımın altından kaydardım. Diz çökerken olabildiğince geride durdum. Süpürgelik yatağımın altını loş bırakıyordu ama boştu. Altında saklanan bir seri katil yoktu ama külotlu çorap ya da kıyafet de yoktu.

Ayağa kalktım, kapıya doğru baktım. Göğsüme kramplar girdi ve aşk imkânsıza yalvardı. *Teselli.* Kalbimin artık ait olduğu adamın kollarındaki rahatlık. Beni daha fazla korumak istemesi ve günahlarımı affetmesi neredeyse onu yakalamak için harekete geçmeme neden olacaktı. Ama yapamadım. Braden'ı ararsam, bu adam yakalanana kadar asla bir hayatım olmayacaktı.

Bölüm 14

Hiç kimse

Saplantıya kapılmak, beni diğer kadınlardan daha fazla tüketen bir amaca sahip olmak... Mesafemi koruyamıyor ya da cebimdeki külotlu çoraba sürtünmekten kendimi alamıyordum. *Anna Monroe*. Aklım bana onun olamayacağını söylüyordu. Annalise memleketimiz Madison'dan çok uzaktaydı. Ama bu sarışın, bu muhabir - panayırdaki kıza o kadar çok benziyordu ki, ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Ve doğrusu, gerçeği bilmek istemiyordum. Bilmemekte bir güç vardı. Hayal bile edemeyeceğim yüksekliklere olan ölümcül ihtiyacımı besliyordu ve bu olasılık beni çılgına çevirmişti.

Açık hava pazarındaki stantlar arasında dolaşırken, onun her şeyi almasını izledim. Buraya satın almak için gelmemişti. Gazeteyi bıraktığından ve alışveriş çantası yerine bir not defteri taşıdığından belliydi.

Anna. Anna. Anna. Çok mükemmel. İşkence sırasında bile doğru ismi haykırırdı.

Bıçağımın derisini kesişini görünce sikim sertleşti. Evet, onu en iyisi yapacaktım. Onu elimden geldiğince uzun süre elimde tutacaktım. Ve onu sikecektim, daha fazla sikemeyene kadar sikecektim.

Giydiği iş eteğinin üzerinden kıcının şekli, üzerindeki siyah ceketin uzunluğundan zar zor görünüyordu. Dudaklarımı yaladım, o kadar yaklaştım ki sürdüğü zengin parfümün kokusunu aldım.

"Ne yapıyorsun lan sen? Geri çekil."

İri yarı bir adam ona doğru yaklaşırken beni tökezletti. Bakışları beni ona uydurdu ama uzun sürmedi. Takım elbisesinden aurasına kadar aptal değildim. Yolunun aşağısındaki polis aracını gördüm. Polis koruması olan o muydu?

Zihnim dönmeye başladı. Sebzelere doğru döndüm, omzumun üzerinden baktım ve hemen kızgın bir sesle onunla konuşmaya başladı.

"Sana kıyafetlerin hakkında ne demiştin? Pantolon giymesen olmaz mı? Burası kırk derece. Dikkatleri üzerine çekiyorsun ve bunu bilerek yapıyorsun." "Elma mı şeftali mi?"

"Ne?"

Kıkırdadı, bir elma kaptı ve kabinin arkasındaki adama biraz para verdi. "Yasak meyve. Bir ısırık ister misin?"

"Kahretsin, Anna. Ben ciddiylim." Önündeki elmaya baktı, sonra eğilip dişlerini Anna'nın uzattığı meyveye geçirmeden önce etrafı taradı. Anna'nın kırmızı dudaklarına bir sırtış geldi ve Anna onun gözleriyle buluşarak onun ısırıldığı yerin hemen yanından ısırıldı. Yutkundu ve onun çiğnemesini izledi, bunu yaparken dudaklarını yaladı.

"Bu akşam en sevdiğin yemeği yapıyorum, lazanya. Gelip benimle yemek ister misin? Ya da beni yiyebilirsin," diye fısıldadı yüksek sesle, yüzüne sadece birkaç santim yaklaşarak. Yüzünde parlayan ifade öylesine şehvet, istek ve öfke doluydu ki nabzım kulaklarımda kükrüyordu ve her zamankinden daha ateşliydim. Ve daha da öfkeliydim.

Belli ki aralarında bir şeyler vardı ve bu, ikisinin birbirini çok az tanımasından daha derindi. Bir

geçmişleri vardı. Bu da onu takip etmesi ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Onlar bir çiftti ya da öyleydiler.

"Ben...bilmiyorum."

Kadın elmayı tekrar uzattı ve adam öfkeyle ısırđı.

"Tereddüť ediyorsun ama bunu istediđini biliyorsun. Ben de istiyorum," dedi, sesi alçalarak.

"Saat yedide gel. Sonrasında gidebilirsin."

"Ama eğer ben..." Bana doğru baktı, durakladı ama dikkati tekrar ona döndü. "Eğer yüzüm bacaklarının arasına gömülecekse, neden gitmek zorundayım?"

"Çünkü sana hâlâ kızgınım."

"Bana mı?"

Elmayı dudaklarına götürdü ve yürümeye devam etmek için döndü. Adam onu tekrar takip etmeye başlamadan önce bir dakika boyunca kıpırdamadı. Mesafemi koruyarak ikisini de izledim. Polis gibi görünüyordu. Öyle davranıyordu. Ama aralarında kesinlikle benimle ilgili her şeyin ötesinde bir şeyler oluyordu.

Ben de kabinlere bakıyormuş gibi yaparak onu takip ettim. Adam bir daha kadına yaklaşmadı ve kadın gittiğinde adam da gitti. Sadece farklı bir yöne doğru. Yüzüme gelen gülümsemeyi engelleyemedim. Onu baştan çıkardığı için bunu ona ödetecektim. Bu Anna-Annalise-benimdi. Yakında gerçek olacaktı.

Bölüm 15

Dedektif Casey

Anna'nın kapısının önünde volta atarken ellerim titriyordu. Ne halt ediyordum ben? Cidden beni yemeğe gelmeye ikna etmesine izin mi vermiştim? Etmiştim ve bunun getirdiği heyecanı ya da şehveti durduramıyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, doğru düzgün düşünemiyordum. Geçmiş aklıma gelip duruyordu ve gitmem gerektiğini bilsem de gidemiyordum. Ya o farklıysa? Ya ona karşı tutmamam gereken bir şey tutuyorsam? Ayrıca, eğer ihtiyaçlarıyla ilgili sorunları varsa, ona benden daha iyi kim yardım edebilirdi? Onu izleyebilirdim. Onu düzgün tutabilirdim.

Kapıyı tekrar çaldım, aklıma gelen düşünceler arasında göz kırptım. Lanet olası aklıma kaçırılmış olmalıydım. Bunlar bahaneydi. Başka bir şey değildi. Onu seviyordum ve bundan kaçamazdım. Ama kendimden kaçabilir miydim?

"Braden."

Anna kapıyı açtı ve ben de caddenin aşağısında duran kruvazöre doğru baktım. Dizlerinden biraz daha kısa beyaz bir elbise giymişti. Bol olmasıyla yeterince masum görünüyordu ama ben daha iyisini biliyordum. Eğer hafif gerginliği olmasaydı, onu hemen kollarıma alırdım.

"Lütfen, içeri gelin."

Bariyeri sonuna kadar açmadan önce arkamı taradı. Başımı yana eğdim ve aniden onun hareketlerine daha fazla dikkat ederek içeri adım attım.

"Ne oldu?" Şüpheli bir şey olup olmadığını görmek için döndüm, ama her şey aynı görünüyordu.

Aynı.

"Yok bir şey. Lütfen, gel otur. Çoktan bitti."

Kapı kapandı ve hemen kilitledi. Onu yemek odasına kadar takip ettim.

Bu işin peşini bırakıyorum.

"Benden bir şey saklıyorsun. Ne saklıyorsun? Onu gördün mü?"

"Onu mu? Oh...hayır. Bir şey yok."

"Bu da *bir şeydir*."

Anna durakladı ve ağzını açtı, ama sonra kapattı. Dönüp mutfığa doğru ilerledi. Tepsiyi getirip aramızdaki masaya koyduğunda bileğini nazikçe kavradım, ayağa kalktım ve masanın etrafında yürüdüm.

"Artık sır yok. Hiç, Anna. Bana karşı tamamen dürüst olmanı istiyorum."

Birden fazla ifadesi titredi ve sert bir şekilde başını salladı. "Muhtemelen önemli bir şey değildir." "Bırak da buna ben karar vereyim. Nedir o?"

Serbest kalan eli yukarı kalktı ve saçlarını kavradı.

"Bazı eşyalarım kayıp ve nasıl olduğunu anlayamıyorum. Evimi kilitli tutuyorum.

Gidin."

"Ne tür şeyler?"

Anna ayrıldı ve bana oturmamı işaret etti. İtaat ettim ama bundan pek memnun değildim. tabağımı yapmaya başladı.

"Bunu ilk kez kulüpten sonra fark ettim. İş kıyafetlerimi çıkarıp masanın üzerine bırakmışım.

Eve geldiğimde yerdeydim. Beni burada bıraktıktan sonra duş almaya geldim ve bir şeylerin ters gittiğini hissettim. İş kıyafetlerim gitmişti. Baktım ve... külotlu çorabım bile kayıptı. Yatağın altını aradım. Burayı darmadağın ettim ama onları hiçbir yerde bulamadım. Bıraktım. Belki de... ne bileyim, belki de onları yanlış yere koymuşumdur diye düşündüm. Üst çekmecemde bu gece için sakladığım yeni külot takımımı giymeye gittim ve o da yoktu. Onu kaybetmediğimi biliyorum. Daha birkaç gün önce almıştım." Başını salladı. "Belki onu da yanlış yere koymuşumdur?"

"Belki."

Gözlerim kısıldı ve ayağa kalktım, birinin onun özel alanını işgal ettiği düşüncesiyle gelen korkuyu kontrol edemiyordum. Burada olabilirdi.

"Kal. Anladın mı?"

Dudakları birbirine yapıştı ama başını salladı.

Yemek odasından başladım ve mutfığa doğru ilerledim. Pencere kilitliydi. Önce oturma odasına, sonra da onun odasına doğru ilerlerken her şeyi gözden geçirdim. Her yer tertemizdi, tıpkı her zaman olduğu gibi. Odasındaki pencereleri kaldırmaya çalıştım ve onların da kilitli olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çattım, zaten banyonun penceresi olmadığını biliyordum. Başım sallandı ve oturmak için masaya geri döndüm.

"Her şey güvende. Bodrumunuz yok, değil mi?"

"Hayır. Anlamadığım şey de bu. Birinin içeri girmesine imkan yok. Onları bir yere koymuş olmalıyım. Hepsi bu."

O lazanyasını kesti, ben de aynısını yaptım ama yine de derimin karıncalanmasından kurtulamadım.

"Gitmeden önce daha detaylı kontrol edeceğim."

Gözleri yukarı fırladı ve neredeyse gitmemi istemediği izlenimine kapıldım. Kahretsin, ben de istemiyordum. Doğrusu, yemek yemeyi zar zor hazmedebiliyordum. Onu bu halde görünce tek yapmak istediğim onu odaya götürmek ve ikimize de bu katili unutturmaktı. Onu terk ettiğimden beri muhtemelen ikimizin de yaşadığı cehennemi.

"Size verdiğim bilgilerle ilgili bir şey bulabildiniz mi?"

Yutkundum, gözleriyle buluştum. "Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun." "Doğru."

Yine sessizlik hüküm sürüyordu. Yemek uzadı ve Anna arkasına yaslandı. Yemeğinin yarısına dokunmamıştı ve yemediği için onu suçlayamazdım. Güzel olmasına ve tabağım neredeyse boşalmış olmasına rağmen iştahım kaçmıştı.

"Gecenin böyle geçmesini istemezdim," dedi alçak sesle.

"Akşam yemeği harikaydı."

"Kastettiğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun."

İçimden güldüm, ayağa kalktım ve masanın etrafında yürüdüm. Onu kollarıma alıp odasına yöneldiğimde, Anna'nın başı boynumun kıvrımında dinlenmek üzere eğildi. Bu hareketindeki rahatlık o kadar doğrudu ki -o kadar tanıdık ve özlenmişti ki- onu sıktım ve başının tepesini öptüm.

"Sana hâlâ kızgıyım."

"Ve ben hala sana karşı temkinliyim. Ödeştik."

"Temkinli mi?"

Onu ayağa kaldırdım, elbisenin fermuarını açarken döndüm ve saçlarını omzuna yerleştirdim. Dudaklarımı omzuna bastırdım ve elbiseyi dışarı iterek yere düşmesine izin verdim. Anna derin bir nefes verdi ve kollarımı karnına doladığımda vücudu benimkinin içinde eridi. Acele

etmeden boynuna doğru emmeye ve ısırmağa başladım. Teninin kokusu beni sarıp sarmaladı.

Onu daha sıkı tuttum ve elimi amının üzerine koymaktan kendimi alamadım. İpek külotundan sızan ıslaklık boğazımı gümbürdeterek terk etti. Parmaklarım onun girişinin olduğunu bildiğim yere doğru itti ve Anna kendini sert horozum boyunca öğütterek bir kavrama çıkardı.

Aklım başımdan gitti ve vücudunun üst yarısını yatağın üzerine iterek külotunu bir hamlede indirdim. Dizlerimin üzerine çöktüm, onu açtım ve yavaşlamayı bile düşünmeden dilimi amına soktum.

"Braden."

Kalçaları sallandı ve onu sabit tutmak için yatağa daha da bastırdım. Ağzımdan derin ve çakıllı sesler dökülüyordu. Tek bildiğim ona sahip olma arzusuydu.

Dilimin ucu kıvrımlarının içinde gezindi ve klitorisinde duraklayarak hassas sinirleri tekrar tekrar okşadım. Anna temasla sarsılarak haykırdı. Çok sıcaktı. Çok şişmişti. Önce yumruyu emmek için içeri girdim, sonra da yarığı boyunca geri döndüm. Açılışına geldiğimde, dilimin olabildiğince uzağa gitmesine izin vererek sıkı kanaldan geçtim. Tadı cennet gibiydi ve parmaklarımın tenine daha da sert girmesini sağladı.

"Evet. Daha fazla. *Evet.*"

Kıvranmaya çalıştı ve ben zaten çok yakın olduğunu biliyordum. Acele etmeden yarığına girip çıktım, hatta nasıl tepki vereceğini görmek için dilimi arka girişine soktum. Anna'nın elleri havaya kalktı ve çığlık atarak yüzünü yorgana gömdü. Tatmin olmak daha önce bir kadınla yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Anna özel biriydi. Kalbimde, onun benim olduğunu biliyordum.

"İstediğin bu muydu?"

Kıçını bıraktım ve boxer külotum hariç her şeyimi çıkarırken ayağa kalktım. Anna yavaşça dönüp bana bakarken yüzü kızarmıştı. O boynuma uzanırken açlık beni onun üzerinde sürünmeye itti. Sütyenini çıkarmak için tereddüt etmedim ve bu manzara beni mahvetmekten daha fazlasıydı. Tüm mantıklı düşünceler yok olmuştu.

"Bana bunu istediğini söyle."

"İstediğimi biliyorsun," diye fısıldadı. "Ne kadar kötü?"

Bacaklarını açtı ve kollarımı omuzlarının altına doğru ittim, böylece biri saçlarının arasına girebilir ve diğeri boynunun arkasına yerleşebilirdi. Onun üzerinde tam bir kontrol istiyordum. Dahası, *bunu bilmesini* istiyordum.

Sikime karşı sallanması yavaş bir tempodaydı. Anna'nın gözleri o hareket ettikçe benimkilere yapışıp kalıyordu. Geçen her saniye göz kapaklarımız daha da ağırlaşıyordu. Kıpırdamamak için elimden geleni yaptım ama öpüşmeye başladığımızda elimden bir şey gelmiyordu. Daha önce hiç bu kadar ileri gitmemiştik. Pantolonumu çıkarmak için kendime izin vermemiştim. Neden şimdi yaptığım beni aşırıyordu. Tek bildiğim onu istediğimdi ve eğer umduğum kadar istekliyse, bu sefer kendimi durdurmayacaktım.

"Benim için daha geniş yayıl, bebeğim."

Elim zaten aramızdaydı, iç uyluğuna doğru çekiyordu. Anna ağzıma karşı nefes nefese kaldı, ben amını ovmaya başladığımda itaat etti. Islaklık dilimi tekrar ağzına doğru itti. Parmağım içine girdiğinde tırnaklarım sırtımı ısırdı. Tatlı acı itişlerimle arttı ve bir parmak daha ekledim, daha derine iterken etrafımda gerildiğini hissettim. Bekâretini işaret eden duvar dişlerimi sıkıyordu. Bunu daha önce de hissetmişim ama şimdi bu beni onu inanılmaz derecede daha fazla istemeye itiyordu.

"Braden. Siktir. Lütfen."

Küfür edince başımı geri çektim ama tek duyduğum onun ihtiyacı oldu. "Emin misin? Bunun

ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"İstiyorum," diye nefes verdi.

Sertçe yutkundum ve külotumu çıkarmak için aşağı uzandım. Anna çoktan yüzümü kendi yüzüne doğru çekmeye başlamıştı ve ben de körü körüne külotumu çıkarıp onu daha da hazırlamak için geri uzandım.

Ter vücutlarımızı kaplamaya başlamıştı ve iki parmağımın her dalgalanmasında benim için daha da kötüleşiyordu. Sikim o kadar sertleşmişti ki, acı daha önce onunla hiç olmadığı kadar kötüydü. Ve Anna bunu benim için hiç kolaylaştırmıyordu. Eğer ağzımı öpmüyorsa, boynumu emiyordu. Eğer yavaşlamazsak, dayanamayacaktım. Çok uzun zaman olmuştu. Ve bu Anna'ydı, aylardır istediğim kadın.

Parmaklarım onu terk etti ve sikimin etrafından tuttum, kanalıyla buluşana kadar kıvrımları boyunca ucunu izledim. Sıcaklık beni iliklerime kadar yaktı. Anna bana karşı gerildi ve her ifadesini izlemek için kalkmadan önce dudaklarımı kısa bir süre onunkilere bastırdım.

"Bunun acıtacağını biliyor musun?" "Evet."

"Hala devam etmek istiyor musun?"

Başını salladı ve kollarını benimkilere doladı. İçeri girdiğimde oluşan gerginlik çenemi sıktı ama devam ettim, ıslaklığın beni daha da kaplamasına izin vermek için geri çekildim. Anna'nın dudakları aralandı ve kalçaları daha derine girmeme izin verecek şekilde kaydılar. Başımı tekrar sardı, ama bu onun bana karşı duvarını hissetmeden önce yaptığım en uzak şeydi. Kahretsin, bu onun canını yakacaktı.

Onu daha büyük bir arzuyla öptüm ve ikimizin de birbirimize daha sıkı sarılmasını sağladım. Anna'dan çıkmaya başlayan seslerden, şu ana kadar hissettiklerinden zevk aldığını anladım. Boşalmaya çok yakındı, bu da bana bunun şimdi olması gerektiğini, yoksa hissini kaybedeceğini söylüyordu. Boşalırsa, gelecek olan acıya devam etmek istemeyecekti.

"Sarıl bana ve gerilmemeye çalış."

Ona düşünmesi için zaman vermedim, yoksa düşünecekti. İleriye doğru atıldım ve tüm vücudunun benim darbelerimle sarsıldığını hissettim. Onu terk eden çığlık beni kaldırdı ve hareketsiz hale getirdi. Yüzünün kenarlarından akan gözyaşları hıçkırıklarla birleşince ana dilimde özürlü fısıldadım.

"Şşşt." Başparmağım ıslaklığın üzerinde gezindi ve daha da derine inmek için geri çektim. Anna'nın tırnaklarının derimi yırttığı yerde bir acı hissettim ama yüz ifadesinin değişmesini izlerken acıyı bastırdım.

Alnı kırıştı ve kalçaları oynadı. Parmaklarının baskısı azaldı ve ben itişlerimi küçük tutarken zevk yüzüne geri döndü. Hâlâ yarısına kadar içine girmemiştım ama her seferinde sikimi biraz daha içeri sokuyordum.

"Daha iyi mi?"

Anna burnunu çekti. "Evet. Farklı hissettiriyor. *İyi bir farklılık.*"

Gülümsedim, bir santim daha içeri sokarken alt dudağımı ısırdım. Anna sıçradı, ama sonra geri çekildiğinde inledi ve başa çıkabileceğini bildiğim şeyle onu daha da kızdırdı. Sırtı kavislendi ve tekrar sallanmaya başladı.

Elimle kalçasını tuttum. Yaptığımız şeyin içine girmeye başladığını görmek çok fazlaydı. Daha da derine ittim, beni sonuna kadar içine almak için eğildiğinde şaşırdım. Çığlıklar odayı yırttı ve amcığı kasılmalarıyla sikimin etrafını bir mengene gibi sardı. Ağzım açık kaldı ve yeterince hızlı çekemedim. Sikimden amına doğru sperm fışkırdı ve o anda umurumda değildi.

Anna'dan başka bir şey bilmiyordum ve bir daha asla başka bir şey bilmek istemiyordum.

Bölüm 16

Anna

Kan, her yerdeydi. Göğüslerimi ve boynumu kaplıyor, altımdaki kadına amımı dayarken karnıma bulaşıyordu. Rüyam çarpıtılıyordu. Kalınlık arkamdan kanalıma doğru itilirken bunu biliyordum. Renkler bir görünüp bir kayboluyordu ve altımdaki neredeyse ölmek üzere olan esmer kadın yok oluyordu. Hissettiklerimin hayal gücümünden kaynaklanmadığını anladığımda rüya soldu ve karanlık etrafımı sardı.

Derin bir inilti kulağımın hizasına kadar geldi ve nefesi tenime değdi. Kollar arkamdan beni sardı ve bacağıma kalçasına sığacak şekilde yukarı kaldırırken Braden'ın beline uzandım. Sızlama kaydedildi ve beni daha da geren sikiğin zevkli hisleriyle solduğunda gerildim.

"Hayatımın sonuna kadar böyle uyanabilirim. Siktir, bebeğim. Çok iyi hissediyorsun."

Dudaklarım yüzümün yan tarafına bastırdı ve elimi Braden'ın klitorisimi ovmaya başladığı yere doğru kaydardım. Bacaklarımı iyice açtım, bu yeni dolgunluğun istediğim her şey olmasına bayılıyordum. Islaklık parmaklarımızı kapladı ve geri çekildi, horozunun uzun boyunu tekrar içime gömmek için yükseldi.

"Rüyamda seni görüyordum," diye inlemelerim arasında başardım.

"Umarım öyledir," dedi, boynumu emmek için aşağı doğru hareket ederek. "Kıcını bana sürtüyordun, daha fazlası için inliyordun."

Ağır göz kapaklarım kalktı ve beni karnımın üzerine yuvarlayıp inanılmaz derecede derine iterken suçluluk duygusu sardı. Ağırlığı çok iyi hissettiriyordu ve ikimiz de hala klitorisime sürtünüyorduk. Hayatım boyunca bundan nasıl kaçınmışım? Ekstazydi. Günahkâr. Evet... *Günah işliyordum*. Ama bir insanı seviyorsan bu günah mıydı? Tanrı'nın gözünde artık evli miydik? Evliymişiz gibi hissediyordum. Ve Braden'ı seviyordum. Ama kötülükte bu kadar ileri gittiysem, bir sonraki şey daha kolay olmaz mıydı? Hayır. Ne kadar istesem de asla bir başkasını incitecek bir şey yapamazdım. Annalise, kontrol etmekte çok başarılı olduğum Anna'yı çoktan dönüştürmüştü. Bu günah onun geçmesine izin verebileceğim en son noktaydı.

"Daha hızlı. Braden!"

Yaklaşan orgazmıla birlikte çığlıklar gelmeye başlamıştı. Kalçalarımı yukarı kaldırdı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Sanki keşfedilmemiş bir bölgeye girmiş gibi hissettim ve başım yukarı fırladı. Ardından gelen vuruşlar parmaklarımı çarşafıma ve yatağıma geçirdi. Parmak uçları hassas sinirlerin üzerinde ileri geri hareket ederken tüm vücudum titremeye başladı ve içimi bir ateş sardı. Duvarlardan bir çığlık yankılandı ve nefes almamı zorlaştıran serbest bırakma yoluyla kendimi tekrar tekrar sıktığımı hissettim. Braden beni sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde yukarı çektiğinde gözlerimi zar zor açabildim. Yavaşça itti, içimi o kadar derin doldurdu ki, onu içimde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu unutacağımı hiç sanmıyordum.

"Arayın. Bugün burada benimle kal. Bunun bitmesini istemiyorum."

Kolları beni daha da sıkıca sardı ve dönüp arkama baktım. Dudakları dudaklarımla buluştu ve cevap vermek aklımdaki son şeydi. İçimde o kadar kalınlaşıyordu ki. Ellerim kollarımı kavramak için yukarı kalktı ve o daha hızlı hareket etti. Ondan anlamadığım kelimeler

dökölüyor, içimi besliyordu.

başka hiçbir şeye benzemeyen duygular. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aklım bana bunun aşk olduğunu söylüyordu. Her şey yoluna girecekti. Günahlarım için korkmama gerek yoktu. İşte buydu. *Braden benim için her şeydi.* O beni seviyordu.

Sırt üstü yuvarlandım ve Braden'in siki saniyeler içinde tekrar içime girdi. Ritim ikimizi de ateşli bir duruma getirmişti. Tutku, öpüşmek ve birbirimize tutunmak cennet gibiydi. Saçlarımı tutuşundan kaynaklanan gerginlik kafa derimi çekti ve o anda her parçamı bıraktım. İkimizden başka hiçbir şey yoktu - ne Tanrı, ne seri katil, ne de geçmiş. Birlikte kendi kendimizin yaratıcısıydık. Birlikte özgürdük.

"Tanrım. Kahretsin," diye inledi ve dölleri içimin derinliklerine fişkirirken haykırdım. Etrafımda o kadar sıkı kilitlenmişti ki, kendi orgazmımdan aşağı inerken zorlukla nefes alabiliyordum. Ben bir şey söyleyemeden sırt üstü yuvarlandı, beni üstüne döndürürken bırakmadı.

Dakikalarca hiç hareket etmedik. Aleti hâlâ içimde duruyordu ve hafifçe kımıldadığımda inleyerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. Yanağındaki büyüme alnıma sertçe vuruyordu ve ben de kalkıp gözlerine baktım. Açık yeşil hiç görmediğim kadar koyuydu ve genellikle yüzünü maskeleyen gergin çizgiler kaybolmuştu. Benim için çok güzeldi. O kadar ki, onun yaptığı şeyi yapmak istiyordum. İşe gitmek ya da yataktan çıkmak zorunda kalmak istemiyordum. İkimizin sonsuza kadar böyle kalmasını istiyordum.

"Hayatımın en güzel gecesi ve sabahı." Dudaklarının kenarı yarım bir gülümsemeyle geri çekildi ve ben gülüp boynuna yaslanırken yüzümün kavrulduğunu hissettim.

"Bu ikimizi de yapar. Bunu sevdim. Senden hoşlanıyorum." Dişlerim boğazını sıyırdı ve parmakları saçlarımı kavrayarak beni yerimde tuttu.

"Bugün içeri girmek zorunda mısın? Bir çağrı almazsam gitmeyeceğim."

Kaşlarımı çattım, bir kez daha kaldırdım ve o da bana izin verdi. "Zaten çok fazla gün kaçırdım. Daha fazla kaçırmayı göze alamam."

Yavaşça başını salladı ve gülümseme onu terk etti.

"Öğle yemeği?" Gülümseme sırası bendeydi. "Çok isterim. Akşam yemeği?"

Mutluluğu geri geldi ve başını kaldırarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Durakladım, saate baktım. Bir inilti beni terk etti ve gevşedim ama yataktan iki adım bile atamadan kalçalarımın kan ve döl akmaya başladı. Dün gece kanamıştım ve Braden çarşafı değişirmeme yardım etmişti ama bugün de olmasını beklemiyordum.

"Kahretsin. Sana karşı daha nazik olmam gerektiğini biliyordum.

Seni incittim mi?" Yandığımı fark ettiğimde bile başım titriyordu.

"Hadi seni temizleyelim. Bugün muhtemelen canın çok yanacak. Biraz zaman vereceğiz."

Beni banyoya götürdü ve duşu açtı. Kan beni korkutmadı.

Beni temizlemesini izlemek ona karşı daha da yumuşamama neden oldu. Bana o kadar özen gösteriyordu ki -herkesin gösterdiğinden daha fazla. İçeri girdiğimizde ve vücudumu sabunla köpürtmeye başladığında, onu tekrar istedim. Ve yine. Ona karşı hissettiklerim dünün ya da bir hafta öncesinin ötesine geçmişti. Birlikte geçirdiğimiz gece ve sabah boyunca beynimde bir şeyler değişti; kaçamadığım bir sahiplenme duygusu. Rüyalarındaki kadınlara karşı hissettiklerim, onlara sahip olma arzusu, bükülmüş ve iç içe geçmişti.

Braden'a olan duygularım ruhumun derinliklerine işledi. Belki de ötesine. Ona bekaretimi vermiştim. Bunu asla geri alamazdım. Beni bir kez terk etmişti ama Tanrı onu geri getirdi. Bana yardım edecek

ve beni mutlu edecekti. Hiçbir şey bunu değıştiremezdi. Braden Casey artık bana aitti. Kalbim onundu, onunki de benim. Her zaman da öyle olacaktı.

"Çok ciddi görünüyorsun," diye güldü. "Ne düşünüyorsun?"

Uzattığı havluyu aldım ve yüzündeki her ifadeyi içime çektim. "Mutluyum."

"Öyle misin?"

Beni örtmesi için havluyu bağladım ve duştan çıkıp beni bekleyen kollarına atıldım.

"Bildiğinden daha fazla. Bunu geri alabileceğimizi düşünmemiştim. Dua ettim... ama asla hayal edemezdim."

"Duadan bahsetmişken." Yüzü asıldı. "Lucille nerede? Birkaç gündür onu buralarda

günler görmedim.

."

Onun adını duyunca tüm mutluluğum gitti. "Bana kızgın, bu yüzden bana

sessiz muamele."

"Neden kızgın?"

Bu kadar kısa sürede ne kadar değiştiğim aklıma geldi. Braden'ın gidişini zor karşılamıştım.

Benimle ilgili her şey değişmişti. Tıpkı beni odaya götürdüğünden beri hissettiklerim gibi. Kendimi ona verdiğimde, her şeyimi vermiştim. O gittiğinde, iyi yanıma da yanında götürmüştü. "Son üç ayinde kiliseyi kaçırdım. I..." Başımı eğdim ama o tekrar kaldırdı, böylece onunla yüzleşmek zorunda kaldım. "Bir süreliğine yolumu kaybettim. Tanrı'yı suçladım."

"Gittiğim için mi?"

"Sen o gece çalışırken ona saatlerce dua ettim. Beni affetmene izin vermesi için ona

yalvardım. Anlamaya çalışması için. İtiraf ettiğimde ve sen gittiğinde... yüzünde gördüğüm

iğrenme..." Kollarından geri çekildim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Artık bitti."

Braden bir şey söylemedi ama bakışlarından bu ayarlamamanın onun için de zor olduğunu

anlayabiliyordum. Tuvaletten çıktıktan sonra dolabıma yöneldim ve karşıma çıkan ilk şeyi aldım:

gri bir pantolon ve koyu bordo bir kaplumbağa yaka. Dışarı çıktığımda yatakta uzanmış beni

izliyordu.

"Bir günü kaçıramayacağına emin misin? Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Parka gidip

piknik yapabiliriz. Ya da burada uzanıp konuşuruz. Konuşmamız gerek Anna. Her şeyi berbat ettim.

Bunu biliyorum. Ama sana kendi tarafımı anlatmak istiyorum. Kabullenmenin benim için neden zor

olduğunu anlamanı istiyorum." Ağzı buruştu. "Gitme. Ben... tam olarak anlayamıyorum ama

gerçekten gitmeni istemiyorum."

Sinirli bir şekilde güldüm ve banyo kapısının önünde durakladım. Sözlerinin tonu bir şeyleri

tetiklemişti ve benim de gitmemem için garip bir dürtü olduğunu inkar edemezdim. Ve bunu

düzeltememiz gerekiyordu. Tekrar birlikteydik. Yeni ilişkimize doğru şekilde başlamak istiyordum.

"Beni öldürecekler."

"Bırakın denesinler. Bırakın herhangi biri size herhangi bir şekilde zarar vermeye ya da

incitmeye çalışsın. Hiç şansları olmaz."

Bölüm 17

Hiç kimse

Anna'nın hayatına geri dönmenin kolay olacağını mı sanmıştım? İzledikçe daha çok öfkeleniyordum. Kendi hayatımın onunkini gölgede bırakmasına izin vererek hata yapmıştım. Adamın, Dedektif Casey'nin geri döneceğini bilseydim, onunkini alma şansı için kendi hayatımı erteleyebilirdim. Onun yanından ayrılmadı. Geceleri bile. İkisi ayrılmaz bir bütündü ve bu beni hasta ediyordu. Günler geçtikçe daha da dengesizleşiyordum.

Onları bu kadar aşık izlemek... Mutlu bir geleceğe dair mutlu hayallerini parçalara ayırmak istedim. Kana bulamak ve parçalanmış cesetlerinden geriye kalanlarla ıslatmak istedim. Yaşadıkları peri masalını hak etmiyorlardı. Öğrendiklerimden sonra değil.

Benim Anna'm mıydı? Hâlâ bilmiyordum. Onun hakkında bilgi almak dış çekmek gibiydi. Bir geçmiş vardı. İncil'e inanan bir geçmiş. Ama sırları da vardı. Gençliğini bulamadım. Evde eğitim gördüğü ve mümkün olduğunca sistemin dışında tutulduğu için bunu beklemiyordum. Tıbbi kayıtlar, o on yaşındayken gitmeye başladıkları dini bir uygulamayla bile bağlantılıydı. Yaşı tutuyordu ama kadının Annalise Fowler olduğuna dair gerçek bir kanıt yoktu.

Şüphelerim olmaya başlamıştı. Ve pişmanlıklar. Beni tanıyan insanlara karşı varlığımı sürdürmekle ilgili kendi kişisel sorunlarım nedeniyle başlangıçta onu takip etmeyi kaçırmıştım. Fırsat buldukça gizlice evine giriyordum ama geri alamayacağım bir pencereyi kaçırdığımı biliyordum -özellikle de o lanet dedektif artık onun yanına yapışmışken.

Büyük mağazanın koridorlarında geziniyor, Anna'nın dedektifle birlikte evlat edindikleri yavru köpeği kucaklarkenki bakışlarını yakalıyordum. İlişkilerinin yıldırım hızıyla ilerlediğini görmek beni daha da kızdırıyordu. Böyle giderse önümüzdeki birkaç ay içinde evleneceklerdi. Bu acınası hallerine devam ederlerse haftalar bile sürebilirdi.

Belki de bunu evli çifte yaptığım gibi bitirmeliyim. Kadın bana biraz Annalise'imi hatırlattı ve kocasının cesedinin yanında ona tecavüz etmekten zevk aldım. Ama kadın çok sessizdi, oğlunu uyandırmaktan çok korkuyordu, o yüzden sadece kabul etti. Bu Anna'nın çocuğu yoktu. Çılgılık atardı. Gerçekten iyi çılgılık atardı. Ama asla dedektifi öldürecek kadar yaklaşamazdım. Çok dikkatliydi. En küçük seste uyanırdı. Bir de şu lanet olası polis arabası vardı, hâlâ yolun aşağısında tünemiş duruyordu. Bu da neydi böyle?

Temkinli bir şekilde yaklaştım, şapkanın kenarı beni korumaya yardımcı olsun diye başımı aşağıda tuttum. Köpek oyuncaklarına bakıyormuş gibi yaptım ki bu çok saçmaydı. Hayvanlardan nefret ediyordum. Buranın kokusu bile beni sinirlendiriyordu. Onu alırdım ve muhtemelen köpek maması ve salyasına bulanmış zengin parfümünden bir parça gibi kokardı. Onu fırçalayarak temizlemem gerekirdi. Sadece köpekten de değil, o piç dedektiften de. Cildi kavurucu suyun altında yanardı. *Ve çılgılık atardı.*

"Onun bizim olduğuna inanamıyorum."

"Bizimki. Bu sese bayılıyorum." Dedektif daha büyük bir gülümsemeyle, Anna'nın kollarında kıpırdanan laboratuvar köpeğinin kafasını karıştırdı. Yavru köpek inliyordu ve ikisi de ona daha fazla sarılmak ve sevmek için harekete geçti. Davranışlarına bakılırsa, o lanet şeyi

Anna'nın doğurduğunu düşünebilirdiniz.

"Sanırım bu kadar. İşte evraklar. Tebrikler. Güle güle, Bullet."

Kadın açık sarı kafasını okşarken köpek Anna'nın kollarında daha da çıldırdı. "Teşekkür ederim."

Dedektifin köpeği almasına izin verirken Anna'nın gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. Köpeğin boynuna kırmızı bir tasma taktı ve ona uygun bir tasma kayışı taktı. Köpek etrafta dans etti, sonra hemen kapıya doğru havalandı, onlar da onu takip etti. Adam bir an durakladı ve omzunun üzerinden dükkânın içine doğru baktı. Anna'nın kolunu kendi koluna dolaması üzerine onunla sohbet etmeye devam etti.

Otomatik kapılardan çıkmadan önce otoparkın yarısına kadar gelmelerine izin verdim. Arabam uzak tarafa park edilmişti ve ben de o tarafa doğru koşarak onların bir SUV'ye binmelerini izledim. Bunun dedektifin olduğunu biliyordum. Başlangıçta kişisel aracını pek kullanmıyordu ama son birkaç gündür sadece ona biniyorlardı. Ve bindiler de. Her yerdeydiler. Restoranlar, parklar, müze... market alışverişi.

Bazen de hiç gitmezlerdi. Anna işten eve gelirdi ve o da orada beklerdi. Eğer o yoksa, lanet olası annesi bekliyordu - ki bu son zamanlarda çok sık olmaya başlamıştı.

Her şey geliyor, beni en uç noktayı hesaplamaya itiyordu. Daha fazla bekleyemezdim. İzledikçe, riske atamayacağım bir şey yapmak zorunda kalıyordum. Vakit yaklaşıyordu ve Anna Monroe sahip olduğum son kurban olsa bile ona sahip olacaktım.

Bölüm 18

Dedektif Casey

"Otur...otur."

Öne doğru eğildim, Bullet'in poposunu aşağı indirdim ve komutu anlaması için ona bir ödül maması verdim. Ayağa kalktım ve o da hemen peşimden gelerek ayaklarımın etrafında zıpladı.

"Otur."

Hiçbir

şey.

"Otur."

Ne demek istediğimi göstermek için tekrar yere indirdim. Ödülü yedi ve ben onu yerinde tutarken kuyruğu çılgına döndü. "Aferin oğluma. Aferin oğlum," diye tekrarladım, başını okşadım ve tekrar ayağa kalktım. "Sanırım anlıyor."

Anna çorba için sebze doğradığı mutfaktan bana baktı. Ona bir gülümseme fırlattım, o adamı incelerken bir adım daha yaklaştım. "Ben de öyle düşünüyorum. Öğrenecektir. Daha çok genç. Tasmayı uzun süre kullanmayı bile beceremiyor. Henüz tam olarak anlamıyor."

"Lafı açılmışken, muhtemelen onu yürüyüşe çıkarmalıyım. Sen gidebilesin diye beklememi ister misin?"

Yere baktı, kesme tahtası ile benim oturma odasında durduğum yer arasına baktı. "Belki bir dahaki sefere. Zaten biraz geride kaldım ve hala doğramam gereken bir şeyler var. Sen önden gidebilirsin. Sen dönene kadar ben bitirmiş olurum."

Ceketimi kaptım ve Bullet'i kucağıma alıp ona bir öpücük vermek için yanına gittim. Dudaklarımızın fırçalanmasıyla başlayan öpüşme, boynumun arkasından tutup beni daha derine çekmesiyle hızla şiddetlendi. Dili benimkiyle alay etti ve öpüşmemizi keserken alt dudağını çekiştirerek inledim.

"Kahretsin, kadın. Seni tekrar istiyorum."

"Beni kandırdın. Bu yüzden yemek yapmakta bu kadar geciktim."

"Bunu sen yaptın. Kucağıma tırmandığında ne olacağını biliyordun." "Tekrar tırmanmak istiyorum. Ve tekrar. Ve yine."

Güldüm, onu öptüm ve geri çekildim. "Ve geri döndüğüm an bunu yapabileceksin. Kaldırabileceğin kadar çok."

"Seni bu konuda tutacağım."

"Lütfen yap."

Bullet'i yere bıraktım ve tasmağını taktım. Anna'dan bir kıkırdama geldi ve ona son bir bakış attım, kapıyı açıp durdum. Yanaklarındaki hafif renk tonu kalbimi şişirdi. Onu bırakmak istemiyordum. Uzakta olmak işkence gibiydi. Bunca yıl boyunca, onun sırlarını keşfetmenin getirdiği tüm korkulara rağmen, hiç bu kadar bütün olmamıştım. Birbirimiz için yaratıldığımızı dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu. Hem de hiç. Eğer ikimizde de bir değişiklik olmasından korktuysam, bu henüz gerçekleşmemişti. Ve olacağından da emin değildim. Eğer o gün gelirse, bizi her şeyin üstesinden getirebileceğimi biliyordum. Sevgisi eskisi kadar saftı. Şey... kulübün önündeki o

kadınla yaşadıkları hariç. Ama bunu düşünemezdim. Anna asla eskisi kadar alçalmazdı. Bunun olmasına izin vermezdim.

Bir el salladım ve Bullet'i aşağıya doğru götürürken kapıyı arkamdan kapattım.

Sokakta. Her yerdeydi, oradan oraya koşturuyordu. Ben de iş hakkında düşünmek istemediğim için genellikle kruvazörün oturduğu yerden geçtim. Anna'nın verdiği ipuçları bizi çok uzağa götürmüştü ama asıl şüphelimiz aslında hiç de şüpheli değildi. Gerçek şu ki, onu bulamıyorduk. Anna annenin adını hatırlayamıyordu ve tüm kurbanlar arasında Anna'nın hatırladığı çocuğun tarifine uyan bir çocuk bulunamamıştı. Ne yapacağımızı şaşırmıştık. Hepimiz.

Apartman kompleksimin karşısındaki bloğu döndüm, Bullet aşağıdaki bahçedeki bir ağacın dibini koklarken durakladım. Aklımdan farklı şeyler geçiyordu ve ne olduğunu anlamadan yolumuza geri dönüyorduk. Sokak lambaları yanıyordu ve güneş çoktan kaybolmuştu. Garaj yoluna yöneldim, kapı kolunu çevirip kapıyı açarken Bullet'in züm yapmasına izin verdim.

Çorbanın kokusu burnuma geldi ve gülümseyerek arkamdaki bariyeri kapattım. İçindekiler kaynarken su cızırdadı ve ocağın altını kısarken kaşlarımı çatarak yanına gittim.

"Anna? Yemeği geri çeviriyorum. Bu..."

Sessizlik beni kendimden geçirdi. Mutfığa göz gezdirdim. Kesme tahtası hâlâ dışarıdaydı ve yarım havuç hâlâ kesilmemişti. Ama... bıçak yoktu. Ayaklarım geri geri gitti ve döndüm.

"Anna?"

Yükselen ses tonuma hafif bir panik karıştı. Neredeyse koşar adımlarla oturma odasından geçip yatak odasına girdim. Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ve gümbürdüyordu ki, nedeninden tam olarak emin olmasam da tüm vücudum titriyordu. İçimde kaçamadığım kötü bir his vardı.

"Anna!"

Banyo kapısının çerçevesi boyunca tahta parçalanmıştı ve ben ileri atılarak bariyeri açtım.

"Hayır... Hayır!"

Yerde ve duvarların dibinde kan lekeleri ve birikintileri, küvetin kenarında da küçük, kıpkırmızı bir el izi vardı. Parmaklar, sanki kişi onu tuttuğu yerden çekmek zorunda kalmış gibi bulaşmıştı. Perdeyi çekip en büyük korkumla yüz yüze geldiğimde nabzım duracak gibi oldu. *Bir papatya*. Duş duvarına çizilmişti. Boğazım yandı ve gözlerim yaşardı. Yarı ıstırap, yarı öfke beni terk ederken bir gümbürtü duydum. Etrafımdaki her şeyi yok etme, bu adamı içimde tuttuğum şekillerde öldürme ihtiyacı zihnimin gözünü kör etti.

Titreyerek telefonuma uzandım. Başından beri korktuğum tek şeyi söylerken sesim boğuklaştı ve kendimi zorlukla anlayabildim.

"Diego... Anna gitti. Anna'mı aldı."

Özel Ajan Freeze yavaşça, "Şunun üzerinden tekrar geçelim," dedi. "Evden çıktığınız andan itibaren hatırlayabildiğiniz her şeyi hatırlamaya çalışın. Sıra dışı bir şey gördünüz mü? Bir şey duydunuz mu? Uzakta geçirdiğiniz süre boyunca yersiz ya da şüpheli bir şey olabilir mi?"

Anna'nın evinde dolaşan diğer memurları ve adli tıp görevlilerini duymamaya çalışırken başım titriyordu. *Bizim evimiz*. Birlikte yaşamayı konuşmamış mıydık? Zaten bu şekilde birlikte değil miydik? Acele ediyorduk, şimdiden evlilikten bahsediyorduk ama umurumuzda değildi. Birbirimiz olmadan olmak istemiyorduk.

Gözlerimi ileriye diktim ve onun gülümsemesini görerek hâlâ burada olduğu o değerli anlara geri döndüm.

"Çorba için sebze kesiyordu. Mutluydu ve planlarımız hakkında konuşuyorduk."

bu akşam için. Ona Bullet'i benimle gezdirmek isteyip istemediğini sordum ama o çok meşguldü ve zaten yemeğe geç kalmıştı, ben onu götürürken bitirmeye karar verdi."

Kapıya bakarken durakladım, onu görüyordum, onu çok net görüyordum, sanki haklıymış gibi

Orada.

"Başlangıçta ön bahçeden çıkarken acele etmedim," dedim. "Gerçekten, tüm yürüyüş boyunca.

"Gerçekten, tüm yürüyüş boyunca.

Nedenini biliyorum. Bullet'ın etrafı koklamasına izin veriyordum. Düşüncelerimde kaybolmuştum," dedim başımı kaldırarak. "Evi gözetleyen polis gitmişti. Yürürken bunu not aldım. Arka taraftaki bir grup çocuk dışında dışarıda kimse yoktu. Sokakta kickball oynuyorlardı. Biri gelip Bullet'i bir süre sevdi. Ben..." başım sallandı, "hiç araba geçmediğini gördüm. Çok sessizdi. Belki de normalden daha sessizdi? Lanet olsun. Neden daha fazla dikkat etmedim? Neden onu benimle gelmeye zorlamadım? Onu ilk kez terk ediyorum ve..." Mide bulantısı midemi burktu.

"Evet," diye nefes aldım. "Barıştığımızdan beri onu ilk kez terk ediyorum. Ya iştedir ya da biz birlikteyizdir. Ya da annesi Lucille orada. İş yerinde her zamankinden daha yavaşız."

Ajan ortağına baktı ve her şeyi not defterine yazarak başını salladı. Diego yanıma geldi, bana kederli bir bakış fırlattı ama buna dayanamadım.

"İkiniz yeniden bir araya geldiğinizden beri, size tuhaf gelen bir şey fark ettiğinizi söyleyebilir misiniz? O zamanlar hiçbir şey gibi görünmeyen ama şimdi bir şeyleri tetikleyen herhangi bir şey?"

Ellerimi gözlerime sürterek ajanlara geri döndüm. Düşünmek neredeyse imkânsızdı. Uyanık olmak istedim. Anna'yı arıyor olmak istiyordum. Bu orospu çocuğuna sadece bana değil, hastalıklı eylemlerinden etkilenen herkese yaptıklarını en kötü şekilde ödetmek istiyordum.

"Bilmiyorum," diye inledim. "I..." Başım yukarı kalktı ve flaşlar patladı. "Birkaç hafta önce, Anna ve ben barışmadan hemen önce. Hayır...barıştığımız gece, bir adamı ittim. Ona biraz yakındı. Saçını kokladığını gördüğümü sandım ama emin değildim. Anlayamadım. Tek bildiğim rahat edemeyeceğim kadar yakın olduğuydu, ben de onu ittim. Ama sonra tartışmaya başladık ve ben dikkatimi dağıttım. Hava koşullarına uygun giyinmemişi."

"Tamam, bu iyi. Adamın neye benzediğini hatırlıyor musun?"

Yine karanlık beni ele geçirdi. Gözlerimi kapattım, tüm gücümle ışığı geri getirmeye çalıştım. Sahne.

"Sanırım keldi. Şapka takıyordu ama kafası tıraş edilmiş gibi görünüyordu. Sanki..." Bu Hastalık tekrar ortaya çıktı ve neredeyse konuşamıyordum. Neyim vardı benim böyle? Kelimeler dökülmeye başladığında, önümde duran şeyin farkına da vardım. "Kafa derisine kadar tıraş edilmiş. Saç yok. Otuz yaşlarında diyebilirim. Yüzü daha gençti. Tanrım..." Yine sustum. Sadece Anna'nın seçtiğim kelimeler yüzünden üzerime atlayacağını bildiğim için değil, onun içinde o kadar kaybolmuştum ki içgüdülerim değişmişti. Tek bildiğim oydu. Ve beni tetiklemesi gereken şeye daha fazla dikkat etmediğim için onu hayal kırıklığına uğratmışım.

"Dedektif Casey, benimle kalın. Yüz hatlarını hatırlayabiliyor musun? Onu bir ressama tarif edebilir misiniz?"

Ağzım açıldı ve emin olmasam da denemem gerektiğini biliyordum. "Sanırım öyle."

"Güzel. Bir şey bulduk."

"Onu geri alacağız," diye söze karıştı Diego.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Sözleri bana bir umut ışığı vermeliydi ama bu katilin cinayetlerini ve katliamlarını defalarca görmüştüm. Anna'yı geri alırsam, onun eskisi gibi

olacağından pek emin değildim. Ölü ya da diri, onu öyle ya da böyle öldürecekti. Kimse fiziksel ya da zihinsel olarak hayatta kalamazdı.

O kadınlara yaşattığı işkenceyi. Kırık kemikler. Ezilmiş kemikler. Parçalanmış deri. Tecavüz. Ona dokunduğu, az ya da çok ona aşırı acı ve ıstırap çektirdiği düşüncesine katlanamıyordum. Ve bu, onun benzerine duyduğu arzunun ötesine geçti. Onu istiyordu. Onu kaçırmaması tesadüf olsun ya da olmasın, gerçeği öğrenirse kız ölmüş sayılırdı.

Bölüm 19

Anna

"Annen hasta, tatlım. Ben... gel, fahişeye ruj sür ve onu güzelleştir." "Hasta mısın? Karnın yine mi ağrıyor?"

Baygın kadına bakarken annemin gözleri yaşlarla doldu.

"Evet, annemin karnı yine ağrıyor. İyi olduğumu sanmıyorum."

Ruj tüpünü yere bıraktım ve yüzümü tamamen ona dönebilmek için taburedeki duruşumu değiştirdim.

"Seni doktora götürebiliriz. Sana ilaç verirler ve kendini daha iyi hissetmeni sağlarlar."

Yanaklarından süzülen yaşlara aldırmadan gülümsedi. Gözyaşlarını çabucak sildi ve eğilerek ruju alıp bana geri verdi.

"Sen her zaman en iyisini bilirsin, Annalise. Yarın, fahişe gittiğinde, sen ve ben anneni daha iyi bir hale getirmeye gideceğiz. Buna ne dersin?"

Gülümsemesini yansıtmaya çalıştım ama o kadar genç olmama rağmen bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum.

"İşte," dedi yanağımdan öperek, "ben onu uyandırırken onu güzelleştir. Bunu çabuk halledeceğiz. Annemin burada daha ne kadar ayakta durabileceğinden emin değilim." Kadının yanağına sürekli bir vuruş yapıyordu ve annemin ses tonundaki öfke iyi bildiğim bir öfkeydi.

"Uyan, kaltak. Hey! Uyan."

"Uyan, kaltak. Hey! Uyan."

Yanağıma vurulduğunda acı içimde patlayarak canlanırken, ışık bulanık, tanınmaz şekillerden oluşan bir yığın halinde bir görünüp bir kayboldu. Alnımın hemen yanında uyuşuk bir ağrı vardı ama aldığım her nefeste çılgılık atan beynimdi. Ve ellerim. Derimin iğnelenmesi ve çekiştirilmesi kendi kendine hareket ettiği izlenimini veriyordu. Bana ne olduğuna ya da ne olduğuna dair bulmacayı çözmeye ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir şey çıkmıyordu. Farkında olmak ile beni sürükleyip duran bilinçsizlik arasında gidip gelirken zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu.

Saatler, belki de günler sürmüş gibi geldi. Tıkırtılar ve seslenmeler geldi ve gitti. Yukarıda parlak bir ışık geziniyordu. Her şey netleşiyor ve tam nerede olduğumu anlamaya çalışırken gözümü kırıp tekrar kayboluyordum; sarılmalar ve öpücüklerle, kan ve hüznle dolu bir yere gidiyordum. Bullet ayaklarımın dibinde zıplıyordu. Braden beni kendine çeker ve kulağıma İrlandaca kelimeler fısıldardı. Gülüyor ve gülümsüyorduk... ve sonra mutlu hayatım gözlerimin önünde kayboluyor ve annemin yanına dönüyordum. Geleceğimin yerini alan şey, geçmişimdi. Kan ve şehvet, hayat ve ölüm.

Daha önce buraya gelmemiş miydim? Arafta sıkışıp kalmamış mıydım? Gerçekliğin ya da etrafımda olup bitenlerin farkında olmadan? Hatırlayamıyordum. Göz kapaklarımı zorla açıp tekrar beyaz ışıkla yüzleştüğimde hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Uzaktan sesler geliyordu ve parmaklarım bükülerek acıyı geri getirdi. Neden canım yanıyordu? Bu sefer ne yapmıştım?

Kendini suçlama hemen geldi. Her zaman oradaydı. Tövbe et. Tövbe. Bu sefer neden olduğum karmaşa için af dilemeliydim.

"Ne zaman uyanacağını merak ediyordum. Neredeyse yirmi saattir baygınsın. Sanırım seni bayılttığımda biraz fazla heyecanlandım. Bu kadar iyi bir dövüş beklemiyordum. Ufak tefeksin ama

Cesur. O küçük bedeninde böyle bir savaşçının saklı olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

Başım yana yuvarlandı ve zonklamanın etkisiyle gözlerimi kısarak bulanık odaya baktım. Lenslerim çıkmıştı ve gözlüksüz olduğum için önümdeki birkaç metreden fazlasını görmek zordu.

"Nereye...?"

Dilimin kalınlığı sayesinde yutkundum. Dokusu pamuk ya da sünger gibi bir şeydi ve bana kuru ağzım için çok büyük ve şişmiş olduğu izlenimini verdi.

"Neredesin sen? Güzel soru. Yeni evindesin." "Ev mi?"

Tekrar yutkundum ve uzaktaki şekilleri seçmeye çalıştım. Bir adam öne doğru yürüdü ve hafif bol gömleğine rağmen daha zayıf olduğunu söyleyebilirdim. Yaklaştıkça kollarının ve yüzünün inceliği bunu ele veriyordu. Uzun boyluydu ama Braden kadar uzun değildi. En azından ben öyle düşünmüyordum. Yatarken bunu söylemek zordu.

"Bu doğru, Anna. Senin evin. Tanımadın mı?"

Tekrar etrafa bakındım ama karanlıktan hiçbir şey net değildi. Gözlerimi ovma için elimi kaldırmaya çalıştım ve hareket etmeyince kaskatı kesildim. Bir şey... bu adam? Davetsiz misafirin görüntüleri geri geldi ve onlarla birlikte, silahımı alabilmek için odama koştuğum anı da. O kadar hızlıydı ki, zamanında alamayacağımı biliyordum. Tuvalete girmeyi başardım ve o içeri daldığında kapıyı ancak yarıya kadar kapatabildim. Hâlâ bıçağı tutuyordum ve onu omzundan yakaladım. Ama bunu yaparken uyguladığım basınç bıçağın avucumu kesmesine neden oldu. Beni yere yatırıp vururken ikimiz de kanlar içinde kalmıştık. Sonra... hiçbir şey olmadı.

"Sen Rock River Katilisin."

Masanın hemen yanında durdu, bana öyle bir gülümsedi ki gururunu gördüm. Dehşete kapılmam gerekirken, ses tonumda korku olmamasına daha çok şaşırdım. Aslında tek hissettiğim bu adama karşı duyduğum öfkeydi - hiç tanımadığım bir adama. Hatırladığım çocuğa hiç benzemiyordu.

"Ben *hiç kimseyim*." "Sen birisin."

Bir parmağı elimin üzerinde gezindi ve temas karşısında dişlerimi sıkarak irkildim. Gözleri tekrar bana kaydı ve durdu.

"Sana dikiş attım. Kesik oldukça derindi. Her yerin kanıyordu." "Hatırladığım kadarıyla sen de öyleydin."

Yüzündeki sertleşme sinirlerime dokunduğumu gösteriyordu. Omuz silkti.

"Önemli değil. Sonunda istediğimi elde ettim. Endişelenmiyorum."

"Olmalısın. Eminim DNA'n banyomun her yerinde vardır. Gerçekte kim olduğunu keşfetmeleri ne kadar sürer sence?"

Sessizlik.

"Öğrenecekler ve öğrendiklerinde benim için gelecekler." "Seni asla bulamayacaklar, Anna. İkimizi de asla bulamayacaklar."

Adam döndü ve küçük gümüş bir tepsiye doğru yürüdü. Vücudum yine sarsıldı. Ama bu sefer bağların gücünü kontrol ediyordum.

"İtiraf etmeliyim ki, bir süredir seni izliyordum. Benim kim olduğumu biliyor musun? Gerçekte kim olduğumu?"

Beynim onun çok aceleci tepki vermesine neden olmayacak bir yanıt formüle etmeye çalışırken bölgeyi taradım.

"Sen *Hiç Kimsesin*."

"Evet," dedi ve bir makas alıp bana döndü. "Ama sanırım biliyorsun

Ne demek istediğimi. Beni hatırlıyor musun? Ben seni hatırlıyorum."

"Öyle mi? Çok... *ilginç* bir hayat yaşadım. Belki bana nerede tanıştığımızı hatırlatabilirsin." Gülümsemesi yüzüne geri döndü. "Neden bana yaşadığın hayattan bahsetmiyorsun?"

O yaklaştıkça parmaklarım içeri çekildi. Öne doğru uzandı ve bluzumun kumaşını yırttı.

"Şey..." Kahretsin, nefes alamıyordum. Bu adamın önünde soyunmak istemiyordum. Onun yakınında olmak istemiyordum. Gerçeklik ve yapabileceklerinin olasılıkları içime işlemeye başlamıştı. "Bu bölgede büyüdüm."

Göğüslerimin arasında durakladı. "Devam et. Daha açık

ol." "Daha açık olmak-"

"İşe koyulun."

Bıçaklar, elinin bir hareketiyle kumaşın geri kalanını yırttı ve ben onun ani öfkesiyle sarsıldım. Annalise, Anna ile savaşıyordu ve korkmuş, masum Anna kazanıyordu.

"Üniversiteye başlayana kadar Illinois'in güneyinde küçük bir kasabada yaşadım. O zamandan beri Rockford'dayım.

O zaman Pantolonumun kopçasını çekiştirirken gözleri etrafı süzdü.

dan "Yalan söylüyorsun. Gerçek adın ne?"

beri." Kaşlarım içeri çekildi, kafam karışmıştı. "Anna benim gerçek adımd."

"İsminizin bir parçası olduğuna inanıyorum ama tam olarak Anna değil, değil mi?"

Beni izledi, içinde kıpırdanırken aniden sert bakışlarımı yakaladı.

"Ne istiyorsunuz? Bana ölene kadar işkence etmeyi mi planlıyorsun? Hayatıma son vermeyi çünkü...ne?" "Sanırım nedenini biliyorsun."

"Peki, bildiğimi bildiğini varsayalım. Neden sana bir şey söyleyeyim ki? Eğer öleceksem, belki de sana istediğin gibi davranma zevkini tattırmayacağım."

Parmakları yanağımı sıkıca kavramak için yukarı fırladı ve başparmağı diğer tarafa ekstra sert bir şekilde bastırdı.

"Benimle oyun oynamayacaksın. Bana söyleyeceksin çünkü bunu bana borçlusun. Benden birini aldın. Hayatımı mahvettin!" Derin bir nefes aldı, tutuşunu gevşetti. "Bana anlatacaksın. Adından başlayarak."

Makas pantolonumun kalın kumaşını her iki bacağımdan kesmeye başladı ve ben zaman kazanmaya çalışarak sessiz kaldım. Bildiklerimi gözden geçirdim. Kurbanlar bir gün kadar kısa bir süreden haftalara kadar sürmüştü. Yaşamak istiyorsam itaat mi edecektim yoksa savaşıyor muydum? Hangisinin beni daha hızlı öldüreceğinden emin değildim ve zamana ihtiyacım vardı.

"İsim."

Makası tepsiye attı ve ben de giydiği eldivenlere baktım. Hâlâ dikkatli davranıyor ve güvende olmaya çalışıyordu.

"Anna."

"Anna ne?"

"Anna Monroe."

Başını salladı ve pazumu okşamaya başladı. Eldivenlerin tenime sürtünmesi beni onun dokunuşundan geri çekilmeye zorladı.

"Anna ne?"

Göğsüme geçip sütyenimin dantelinin etrafında dönmeye başladığında, bir inilti beni terk etti.

"Anna. Anna Renee Monroe."

Durdu, gözleri benimkilerle buluşmak için geri geldi.

"Geri dön, Anna. Ailenin yanına yerleştirilmeden öncesine git. O zaman kimdin?"

Boğazım düğümlendi. Şüphelerim vardı, ama doğrulama neredeyse çok fazlaydı. Ölmesini istediği bendim. Ve daha fazlası... sert mememi sıkmaya başlamıştı, beklerken beni daha sert okşuyordu.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Göğsüme koyduğu sert kilit, beni güvende tutan deri kelepçelere karşı savaşıırken acıdan ağlamama neden oldu.

"Yalan söylüyorsun."

Omzumdaki kayışı fırçalayarak yukarı doğru hareket etti. Aşağı doğru çekince göğüslerimden biri ortaya çıktı ve ben de gözlerimi sıkarak yaşlarımı tutmaya çalıştım.

"Görüyorum ki işbirliği yapmayacaksınız. Sizi ikna edebilecek birkaç şey düşünebilirim."

Meme ucumu çimdiklemeye geri döndü ve tolere edilebilir bir şekilde başlayan şey o kadar yoğun bir acıya dönüştü ki, acı içinde çığlık attım. Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve çılgına döndüm. Omuzlarım sarsıldı ve bacaklarımı içeri çekmeye çalıştım. Yapabileceğim hiçbir şey parmaklarının kenetlenmesini engelleyemedi.

"İsim."

"Siktir git!"

"Hristiyan bir kadın için ağır sözler."

"Sana Christian'ı göstereceğim. Sözlerimi unutma. Bu iş bitmeden kanın bu zemini ıslatacak. Ben...ahh! Seni öldüreceğim. Ben-"

Diğer eli yukarı geldi, amımı avuçladı ve ben tekrar çığlık atarken beni kesti."

"Devam et. Başka ne yapacaksın Anna?"

Gözlerinde parlayan heyecan öfkemi söndürdü. Parmakları şimdi meme ucumu yuvarlıyordu... klitorisimi okşarken nazikçe çekiştiriyordu. Kalbim hızla çarpıyor ve kafamın içinde kutsal yazılar okunuyordu. Bu şekilde batmayacaktım. *Tanrım*. Ya beni istiyordu ya da benim zamanım değildi. Her iki durumda da, bu adamın tehdidinin arkasına sığınmayacaktım.

"Seni öldüreceğim. *Onu öldürdüğüm gibi seni de öldüreceğim.*"

Bölüm 20

Hiç kimse

Nabzım hızlandı. Kalbim yerinden fırladı. *Kanım kaynadı.* "Adın ne senin?"

Kahverengi gözleri benimkilerden ayrılmadı. Bakışları deliciydi, aurası tüketiyordu. Beni bir pervanenin ateşe düşmesi gibi kendisine çekti. Bu bakışı biliyordum. Yetişkin hayatımın büyük bir kısmını onun hayalini kurarak geçirmiştım.

"Adımı biliyorsun."

"Adın ne senin!"

Dantel külotu kavradım, hissettiğim tüm nefret ve hevesle yırtarak çıkardım. Vücudu bu hareketle sarsıldı ve tehditten başka bir şey olmayan bir ses çıkardı. Parmağımı amının içine soktuğumda tehditleri ve çığlıkları devam etti.

"Tecavüzün sana istediğini vereceğini mi sanıyorsun? Devam et. Seninle işim bittiğinde bir sikin bile kalmayacak. Sana acı çektirmek için acele etmeyeceğim."

"Senin yaptığın gibi mi?"

Sorum üzerine göz kapakları daha da aşağı indi.

"Kim olduğumu bildiğini mi sanıyorsun? Eğer durum buysa, sen kimsin? Seni tanımıyorum. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki bilmiyorsun. Nasıl hatırlayabilirsin ki? O zaman beni fark etmemiştin, şimdi neden hatırlayasın ki?"

"Sen neden bahsediyorsun!"

Parmağımı daha fazla içine sokmak için sırtını azıcık kamburlaştırdı ama bu pozisyon beni daha derine itmekten başka bir işe yaramadı. Daha da ıslanıyordu. Gözlerini sıkarak kapatırken kanalının içini okşamama neden oldu.

"Bana bir isim verene kadar sana başka bir şey söylemeyeceğim. Söyle, Anna. Bana gerçekte kim olduğunu söyle."

Kanı gördüğümde bir parmak daha eklemeyi planlayarak geri çekildim. Çoğu erkeğin tereddüt edeceği yerde, içimde kükreyen şehvetle neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

"Görünüşe göre adetin günümü güzelleştirdi."

"Bu benim reglim değil. Parmağını içime sokmaya zorladığında beni yırttın, pislik."

"Bu kadar kolay mı kanıyorsun? Hadi öğrenelim."

Elim tekrar aşağı indi ve iki parmağımı içine sokup parmaklarımı olabildiğince sert bir şekilde sokarken onu gererek yarığının üzerine sürttüm. Onu terk eden delici ses beni daha da hızlandırdı. *Daha sert.* Ne kadar sıkı olduğuna hayret ederek üçüncü bir parmağımı soktum.

"İsim!"

"Ahh! Hayır!"

"Adını söyle, yoksa yumruğumu o kadar derine inene kadar amına sokarım ki, içini dışına çıkarabilirim." Çığlıkları daha da ağırlaştı ve ben dördüncüyü sokmaya çalışırken vücudu bükülmeye devam etti. "Siktir git!"

Kasları yırtıldı ve vücudu acıya dayanamadı. Hayatım boyunca, ısırmayı durduramadım

alt dudağıma karşı. Dilim kana bulandı ve sikim pantolonumun kısıtlamasına karşı acıdı. "Yakında seni becereceğim. *İsim ver.*" Hıçkırıkları arasında bir duraklama oldu ve ben hafifletmek istedim. Parmaklarımın üzerinde kan arttı ve birden her yerinin acımasını istedim. Önce bir parmağımı, sonra iki parmağımı kıçına sokarak çekildim. Çığlıkları daha da yükseliyordu. Çaresizdi. Üç tanesini zorla sokup ağırlığımı kullanarak onları olabildiğince derine sokarken arka girişindeki kaslar yırtıldı.

"Dur! Ben... siktir. Sikeyim. Sen! Ölmemi mi istiyorsun? Devam et ve dene, ama bunun sonunda başarılı olamayacaksın. Seni öldüreceğim."

"İsim."

"*Memnuniyetle.* Annalise Fowler. Beni duyuyor musun? Annalise!"

Onu duydum mu? Oh, evet. Ve bir anda zaman durdu. Tek gördüğüm panayırda büyülendiğim o güzel küçük kızdı. O ve neredeyse erkek kardeşim etrafta koşuşturuyor, kendi işlerini yapıyorlardı ve ben... Ben *hiç kimse* değildim. Üvey kardeş değil. Bir oğul da değildim. Babam bana Minnie'ye evlenme teklif etme planlarından bahsetmişti ama bunu asla yapamadı. Sahip olduğum anneye en yakın şey oydu ve o öldürüldüğünde babam tekrar bir sarhoşa dönüştü ve ben de atılmış bir çöp gibi dedemlerin verandasına bırakıldım. Onun öldürülmesi babamı da mahvetmişti, tıpkı beni mahvettiği gibi. O bir kurşun yedi ve ben on altı yaşımda taşınana kadar bir yük oldum. Okulu bitirdim. Çalıştım ve üniversiteye gittim. Asla olamayacağımı bildiğim şey olmaya çalıştım: *normal*. Ama asla diğerleri gibi olamadım ve hepsi onun yüzünden oldu.

"Ve sonunda tanıştık."

Geri çekildim, karnının alt kısmına bulaşana kadar kıpkırmızı yarığının üstüne sürdüm. Çok ağlıyordu ama her hareketimi izlerken katil onu hiç terk etmedi.

"Sana adımı söyledim. Sen kimsin?"

Sakinlik gözyaşlarını yavaşlattı ve ben de ona zaman tanıyarak aşağıya baktım. "Senin sayende, ben

Hiç kimse. Sen benim hayatımı mahvettin. Şimdi ben de seninkini bitirerek bunu geri alacağım."

Bölüm 21

Dedektif Casey

Rodney Anthony Turner. Kanı ve DNA'sı Anna'nınkiyle karışmış halde bulunan adamın resimleri beni öfkелendirdi. Günlerce onun bilgilerini aldık ve günlerce hiçbir şey bulamadık. O piç gitmişti. Evi terk edilmişti. Dış dünyayla olan tüm bağlantıları şok olmuş görünüyordu ama aylardır onunla temas kurmadıklarını itiraf ettiler. Ve ben... O gözleri tanıyordum. Bu yüz hatlarını. Onu daha önce görmüştüm. Hatta belki birkaç kez. Ama en çok hatırladığım açık hava pazarında Anna'ya çok yakın olduğu zamandı. Tam oradaydı. Onu ittim ve... Rock River Katili elimdeydi ve ona o kadar odaklanmışım ki, parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Kendime karşı beslediğim kalp kırıklığı, suçluluk ve öfkenin seviyesini tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Yemek yiyemiyordum. Uyuyamadım. Anna'nın evinde kaldım, ayrılmayı reddettim. Buradan başka bir yerde olmayı reddediyordum, belki bir sebepten geri dönmeye ya da bana ulaşmaya çalışır diye.

Hala hayatta mıydı?

Gözlerim kapandı ve tüm kurbanlarının görüntüleri kafamın içinde tekrarlandı.

Bir daha olmaz. Bu gece olmaz. Hırpalanmış ve parçalanmış bedenleri aklımdan çıkmıyordu. Kapıda durup mutfakta ona bakarkenki gülümsemesi bir türlü gitmiyordu. Çok fazla işaret vardı ve ben hepsine aşık olup kör olmuşum.

İniltiler yüzünden elim bilinçaltımda Bullet'in sırtında geziniyordu. Başı kucacımdaydı ve saatlerdir öyle duruyordu. Bir köpek yavrusu için bile, üzüntüm onun ötesinde değildi. Yanımdan ayrılmıyordu ve onun ihtiyaçları beni ayakta tutan tek şeydi. Davadan alındım çünkü kurbanla fazla içli dışlıydım. İşleri daha da kötüleştirmek için ücretli idari izne çıkarıldım. En zor kısmı da bu olsa gerek. Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Aklımı Anna'dan uzak tutacak hiçbir şey yoktu. Cesedine rastlarım korkusuyla sayamayacağım kadar çok kez nehirde aşağı yukarı gidip gelmişim. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı.

Daha yumuşak çığlıklar beni yere baktırdı. Şaşkınlıktan gözlerimi kırptırdım, Bullet'i indirdim ve ayağa kalkarken inledim. Yürüdüm, köpek kabına mama koydum, sonra doğruldum. Neredeyse bir haftadır tıraş olmadığım için yüzüm kaşınıyordu ve içimdeki her kas ağrıyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Çok geç olmadan onu bulmalıydım.

Yoksa çoktan mı oldu?

Gözyaşları görüşümü kör etti. Soru beni hasta eden bir soruydu. Bunun olmasına nasıl izin vermişim?

Onu nasıl bulmuştu? Benim aracılığım mı? Gazeteden mi?

Kapı zar zor çalındı. Başımı kaldırıp kapıya baktım ve ses hızla akan zihnime kaydedilince öne doğru atıldım. Diego'nun kaşlarını çatması nabzımın daha da hızlı atmasına neden oldu.

"Ne oldu? Bir şey buldun mu?"

Sesim çatallaştı ve o yemek alanına doğru ilerlerken kapıyı kapattım.

"Hayır. Seninle son konuştuğum zamandan farklı bir şey yok." Bir çanta uzattı ve kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Yemek, Braden. Yemek yemen lazım. Bok gibi görünüyorsun."

"Aç değilim. Bana Rodney'den biraz daha bahset."

Kaşları daha da çatıldı. Benimle tartışmaması gerektiğini biliyordu. Sırf Anna'yla tanıştığım için, benim diğer tarafımı, karanlık tarafımı görmüştü. "Bildiğimiz her şeyi sana zaten anlattım. Birkaç yıl önce vefat eden büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütülmüş. Evden çalışıyordu.

Arkadaş çevresi arasında çok sevilirdi. Eğitimli. Birkaç ay öncesine kadar sosyaldi. Sıradan biriydi. Onunla ilgili hiçbir şey göze çarpmıyor. Bana sorarsanız Rodney'in katil olması mantıklı değil."

"Bu o," diye homurdandım. "Onu Anna'nın yanında gördüm. Sana bahsettiğim kişi oydu. O olduğunu biliyorum."

"Belki öyleydi, ama..." Diego sessizleşti ve çantayı tezgâhın üzerine koydu. "Dinle, onu bulacağız."

FBI bu işin peşinde. Bulabildiğimiz her yere bakıyoruz. Her gazetede ve haber kanalında resmi var. Birileri onu mutlaka tanıyacaktır."

Konuşmadan başımı salladım.

"Belki de eve gidip biraz dinlenmelisin."

"Ben evimdeyim. *Burası benim evim*. Anna ve ben... burası bizim evimizdi."

Ses tonum Bullet'in başını kaseden kaldırmasına neden oldu. Onu terk eden küçük çığlık, elimi kalın kürkünde gezdirmek için çömelmemeye neden oldu.

"Özür dilerim. Buradan uzun süre ayrılamam. Gitmeyeceğim. Anna benim her şeyimdi. Gitmiş olması bunu değiştirmez. Onu bulacağım ve geri getireceğim."

Kelimeler kutsaldı. Onları söylememeye rağmen, beyanımın tek kelimesine bile inanmadım. Nasıl yapabiliyordum ki? Bu canavarın neler yapabileceğini görmüştüm. Bu aramayı bırakacağım anlamına gelmiyordu.

"Gitmem gerekiyor. Hâlâ birkaç test var. Yeni bir şey öğrenir ya da bulursak size haber veririm. Bu arada, kendine iyi bakmanı istiyorum. Yemek ye. Lanet bir duş al. Onu bulursak kafan açık olmalı. Sana ihtiyacı olacak. Onu düşün. Sağlığın söz konusu olduğunda *onu da* hesaba kat."

"Yapacağım. Yemek için teşekkür ederim."

Diego kapıyı açtı ve dönüp kruvazöre yönelmeden önce sadece bir an için omzumu kavradı. Işıklar yolu aydınlatana ve o uzaklaşana kadar hareket etmedim ya da bariyeri kapatmadım. O zaman bile hareket etmekte zorlandım. İkiye bölünmüştüm. Bir parçam sokaklarda yürümek istiyordu. Gecenin içine girip en karanlık gölgeleri araştırmak, Anna'yı ve onu kaçıranı aramak. Diğer bir yanımda ise geri dönme ihtimaline karşı ayrılmak istemiyordu. Muhtemelen ikisinden biri olacaktı. Onu ölü ya da diri, tutsaktan kurtulmadan önce bulacaktım.

Çıtırtılar beni döndürdü ve Bullet'in yemeğini bitirmesini izleyerek kapıyı kapattım. Yanına gittiğinde tasmayı kaptım. Ceketimin altındaki ağırlık sakın bir çılgınlığa neden oldu ve tasmaını takarken buna izin verdim. Kapıyı kilitleme zahmetine girmedim. Gece bizi yuttu ve eski daireme doğru ilerlerken gözlerim çevreyi taradı. Orada sahip olduğum lanet olası yer artık boştu. En başından beri geri dönmeyeceğimi biliyordum. Eşyalarım Anna'nın garajında durmuş, onun dönmesini ve taşınmak için izin vermesini bekliyordu. Ve o eve gelene kadar orada kalacaklardı. Evet. Geri dönmek zorundaydı. Onu kaybedemezdim. Kaybetmezdim.

Botlarımın altında kar çıtırdıyordu ve Anna'nın yılın ilk kar yağışını görüp görmediğini merak etmek istemiyordum. Ya da soğuk havayı hissedip hissetmediğini. Cesedinin bir yerlerde beyaz bir maddeyle örtülü olduğu korkusu da diğer her şey gibi zihnimi kemiriyordu. Onunla ilişkilendiremediğim hiçbir durum yoktu. Onun nerede olduğuna dair bir tür endişeyi tetiklemeyen bir ortam ya da bir reklam bile yoktu. Ama kabus gibi sahnelerle birlikte öfke de geldi -

besleyebilmeyi dilediğim her türlü iğrenç ve tiksindirici dürtüyü ortaya çıkaran bir öfke.

Köşeyi döndük ve bir blok aşağı inip dönmek yerine bizi şehrin yerleşim bölgesinin derinliklerine götürdüm. Her evi içime çektim. Her evde, duvarların Anna'mı benden saklayıp saklamadığını merak ettim. İşkencesi boyunca çılgılık atıyor muydu? Birinin ona yardım etmesi için yalvarıyor muydu? Dış mahallelerde ya da toplumdan uzak bir yerde arama yapmamızı beklerdi. Hiçbir olasılığın benden kaçmasına izin vermiyordum. Kimi aradığımı biliyordum ve tekrar karşılaşmamız an meselesiydi.

Bölüm 22

Anna

Whack!

Whack!

Bir çığlık beni terk etti. Kıcımda ve yan tarafımda acı patladı ve elindeki silahtan uzaklaşmak için ne kadar hareket etmeye çalışsam da gidecek hiçbir yer yoktu. Şu anda ayakta duruyor olabilirdim ama ellerim başımın üzerinde kelepçelenmiş ve ayaklarım yere sabitlenmiş olduğu için kapana kısılmıştım ve beni neyle dövdüğünü göremiyordum.

Whack!

Whack!

Whack!

"Onun adını söyle. Ağzından çıktığını duymak istiyorum."

Kenara çekildi ve elini çevreme doğru kaldırdı. Çaresizlik içinde hıçkıra hıçkıra ağladım. Sadece ona karşı değil, kendime karşı da öfke ve nefret duyuyordum. Duygularım sınır tanımıyordu. *Ben de* sınır tanımıyordum. Bir özür bunu düzeltmezdi. Bu yolu çoktan denemiştim. Hristiyan yöntemlerim bana sadece kahkaha attırdı. *Hiç kimse* benim zayıflığımı istemiyordu. Canavarlığımı istiyordu. Savaşmamı ve hep hayalini kurduğu Annalise olmamı istiyordu. Onun işkenceleri altında ezilmek ve yalvarmaya başlamak beni sadece bir yere kadar ölüme götürürdü. Ve ben ölmeye hazır değildim. Kilitli tutmak için çok uğraştığım kadın olmam gerekiyorsa, öyle olsun.

"Gerçekten onun adını hatırlamakla ilgilendiğimi mi sanıyorsun? O benim için hiç kimseydi. *Sen de benim için hiç kimse değilsin.* Sanırım bunu herkesten çok sen anlardın."

Whack!

Whack!

"Ahh!" Acıdan bacaklarım tutmadı ama adam etrafımda dönerken kendimi yukarı itmeyi başardım. Öfkeleniyordu. Gelişiyordu, tıpkı ihtiyacı olduğunu bildiğim gibi. Onu kışkırtmaya devam etmek istiyordum ama vücudumun çektiği acı yüzünden zar zor nefes alabiliyordum.

Taciz günlük bir şey haline geliyordu. Dayaktan parmaklarıyla cinsel saldırıya kadar bir şeylerin olmadığı bir saat bile yoktu. Yalnız uyuyamıyordum bile. Beni bağladığı masa aynı zamanda onun yatağı olmuştu. Katil yanımdan hiç ayrılmadı. Yemek için bile. Tuvalete ya da duşa gitmek için bile. İhtiyacı olan her şey oradaydı ve görünüşe bakılırsa, istediği kadar yetecek kadar malzemesi vardı.

"Bütün günü yine bu oyunu oynayarak geçirecek değiliz ya? Hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Aslında çok şey öğrendim. Bir bodrumda ya da kısmen yeraltında olduğumuzu biliyorum. Biliyorum.

Şehre nispeten yakınız. Önceki gün siren sesleri duydum. Çok zayıftı ama netti. Ben de biliyorum-"

Whack!

Ateş omuzlarım boyunca parladı ve nefesimi kesti. Daha fazla sıcaklık sırtımdan aşağı inerek kaşıntı hissi verdi. Yine derimi yüzmüştü.

"Çok zekisin, değil mi?"

Daha fazla tartışmayı göze alamazdım. Bunun yerine, adamın yüzünde titreşen her tepkiyi ölçerek vites değiştirdim. Onu tanımak istiyordum. Her şeye karşı nasıl düşündüğünü ve hissettiğini görmek istiyordum. Zayıf noktasını bulmam gerekiyordu.

"Tanrı'ya inanıyor musun?"

Derin bir kahkaha. "Bu doğru. Yeniden doğdun."

"Günahlarımdan tövbe ettim. Bunu hiç yaptın mı?"

"Tanrı yok."

Kendi dinimi nasıl sorguladığımı düşünmek istemediğim için durakladım.

"Oh, bir Tanrı var. Bundan hiç şüphem yok. Şimdi, umursayıp umursamadığı başka bir hikaye." Hiç *Kimse* benimle yüzleşmeye gelirken ayak sesleri yaklaştı. "Devam et."

"Şey... son birkaç aydır din üzerine çok düşündüm. Her zamankinden daha fazla sınıandım.

Bazı şeylerin üstesinden geldim. Diğerlerinde ise başarısız oldum. Bunun Tanrı'ya sırtımı döndüğüm için bana verilen bir ceza olduğunu düşünmeye başladım. Anna olarak hayatım boyunca İncil'in yollarına o kadar dalmıştım ki. Tanrı, kendime yakınlaşmak için izin verdiğim tek şey oldu. Geçmişimi göz önüne alırsanız, nedenini anlayabilirsiniz. Cinayetlerdeki rolüm için af diledim. İşe yaradığını bile düşünüyorum. Gençliğimde her şey bir süreliğine harikaydı ama..."

"Bir süreliğine mi? Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

Başımı eğdim ve gözlerim onunla buluşmak için yükseldi. Benden korkmasını sağlamak için can atıyordum. Gözlerimin ardındaki katili görmesini istiyordum. "Ben de Anna gibi öldürdüm."

Whack!

Whack!

"Nereye varmaya çalışıyorsun? Bunu bana neden anlatıyorsun?"

İçimin derinliklerinden kopup gelen çılgınlıklar arasında nefesimi tutmak için mücadele ettim.

"Neden olmasın? Beni anlayabilecek biri varsa o da sensin. Ne yaptığına bir bak. Kurbanların ben değildim ama yine de onları öldürdün. Sen de benden farklı değilsin. Beni ya da anneni istediğin kadar bahane olarak kullanabilirsin ama ikimiz de içimizde yaşayan kötülüğü biliyoruz. Sana sormama izin ver. Ben öldüğümde kimi öldürecekisin? Seni harekete geçiren gerçek şey bir anıdan başka bir şey olmadığında fantezilerin nereye gidecek?"

Uzak tarafıma doğru dönmeye başladığında sessizlik oldu. Yine de devam ettim.

"Beni öldürmek istiyorsun ama hayatıma son verirken ne olacağını ikimiz de biliyoruz.

Hiçbir şey bu kadar iyi olamaz. Kimse sana benim verdiğim heyecanı ya da tatmini veremez. Ve sen duramazsın. Bir süreliğine durdurabilirsin ama ihtiyacın asla yok olmayacak. *Güven bana.*"

"Yanılıyorsun. Sen parçalara ayrıldığında, benim işim biter." Nefesimin altında güldüm.

Whack!

"Sence bu komik mi?"

Hıçkırık otomatikti. *On beş. On beş kırbaç.*

"Eğer bundan bu kadar eminsen, kendini test etmeyi dene. Beni incitmeden bir hafta geçir.

Bana uygunsuz bir şekilde dokunmadan. Bahse girerim yapamazsın."

"Neden isteyeyim ki? Kimseye kanıtlayacak bir şeyim yok, özellikle de sana. Buraya gelmenin tek bir sebebi var: Ölmek. Ve beni en mutlu edecek şekilde. Ama ondan önce..." *Kimse* çevremden uzaklaşmadı ve o arkamdan yürümeye başladığında gözlerimle takip etmeye çalıştım. Göz kapaklarım kapandı ve en çok korktuğum şeyi bekledim. Sırtımdaki kesiklerin ve kanın üzerinde gezinen eldivenli parmaklar beni ürpertti. Vücudum titremeye başladı ve gırtlaktan gelen sesin beni terk etmesini engelleyemedim. Batmanın verdiği acı, dokunuşunun verdiği ihlal... İkisi de

zihnimde ılık ılığa alarm veriyordu.

"Duş aldıktan sonra seni becereceğim. Bence çok gecikti." "Eğer istediğin buysa."

Whack!

Açılan yaralarımın üzerine inen tokat ağzımın açık kalmasına neden oldu ama ağzımdan ne Akciğ hava geldi ne de gitti. erler.

"Bu benim istediğim şey. Ve bu benimle ilgili. *Seninle ilgili değil.* Sen bir katilden başka bir şey değilsin.

Annen gibi bir fahişe. Seni ve o dedektifi görmediğimi sanma. İkiniz ellerinizi birbirinizden uzak tutamıyordunuz. Bu kadar dindar birine göre, onun söz konusu olduğu yerde günah işlemekten çekinmiyordun."

Burnumu çektim, daha uzun durmaya çalıştım. "Yaptığımız şey günah değildi. Tanrı'nın gözünde biz evliyiz. Ve ben buradan ayrıldıktan sonra hayatımızı birlikte geçireceğiz. Mutlu olacağız. Bir aile olacağız. Bu senin sahip olabileceğinden çok daha fazlası."

"Evlilik ve aile, öyle değil mi?"

Varlığının geri çekildiğini hissettiğimde kahkahalar arttı. Arkamdan metal şingirtıları gelince korku daha da arttı.

Ayak sesleri tekrar yaklaştı ve bir bıçağın keskin ucu kalçama saplanıp yan tarafımda ilerlemeye başladığında kaskatı kesildim. Kaldırdığım kolumun mesafesini kat etmeye başladığında, gözyaşlarım umutsuzca dökülmeye başladı.

"Belki de dedektifinize yoluna devam etmesi için bir sebep vermeliyim. Onu bir süre izleyeceğiz ve ölüp gittiğine inandığı bir kadının anısına ne kadar bağlı olduğunu göreceğiz. Aşk böyle bir şey, değil mi? Bağlılık. Adanmışlık. Bağlılık. Sence yeni birini bulması ne kadar sürer?"

Basınç yüzük parmağımı kavradı ve daha önce hiç hissetmediğim bir acı ağzımı açık bırakmadan ve her şeyimle çılgılık atmadan önce soruyu işleme fırsatı bulamadım. Bıçağın testeresi et ve deri katmanlarını kesti -hızlı çekiş, testere, çekiş, testere... Bileğimden aşağı kan aktı ve parmağım bükülüp yolun geri kalanını koparana kadar ileri geri kesti. Acı ve farkındalık çarpıştı ve kontrolsüzce kustum.

Kahkahalar yükseldi ve dehşet hiç bilmediğim derinliklere gömüldü. Durumu kontrol altına alma şansım olduğunu düşündüm ama kontrol bende değildi. Tanrı'nın beni bu durumdan kurtaracağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir role yerleştirmişti. Ben kurbandım ve lanetlenmişim.

Bölüm 23

Hiç kimse

Merak... hatta belki de açgözlülük, beni alt etti. Onun ölümünü sonsuza dek içimde kalacak bir ölüm haline getirmek istemiştim. Gerçek şu ki, ona diğerlerine yaptığımdan farklı ne yapabilirdim? İhtiyacım olan tatmini ya da kalıcı etkiyi bana nasıl verebilirdi?

Olamaz.

Saf değildim. Annalise'i öldürmenin beni durdurmayacağını biliyordum. Ama bir konuda haklıydı. Onun işkencesi ve tutsaklığı benim en büyük heyecanım olacaktı. En azından... etkisi geçene kadar. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum ama öğrenecektim.

Acelem yoktu. Dünya kim olduğumu biliyor olabilirdi ama beni asla bulamayacaklardı. Bundan emindim. Elimdeki erzakla aylarca buradan ayrılmam gerekmeyecekti. O zamana kadar, Rock River Katili uzak bir anı olacaktı. Sonra da gitmiş olacaktım. Buradan çok uzakta, kimse beni bulamazdı.

Tıklayın.

Annalise'in etrafında dönerek tavandan sarkan çıplak vücudunun fotoğraflarını çektim. Yaklaşık yarım saat önce şoktan bayılmıştı. Ve ben de buna izin vermiştim. Tüm vücudundan akan kana bakılırsa, kimse hayatta olduğunu anlamayacaktı. Hatta yüzüne ve yanaklarına kırmızı sürmüştüm. Piç dedektifin bildiği kadarıyla, ölmüş sayılırdı. Ve benim daha iyi planlarım vardı. Bunun kendi hatası olduğuna inanacaktı.

Bir inilti başını en ufak bir şekilde kaldırmasına neden oldu. Öne doğru eğildim ve yüzünün çekimde görüldüğünden emin olmak için saçlarını tekrar geriye ittim.

Tıkla.

Tıkla.

Arkaya doğru ilerledim, sırtındaki, kışındaki ve yanlarındaki kesiklerin fotoğraflarını çektim. Sonra kayıp parmağın yakın çekimine geçtim. Vahşetin en güzel haliydi. Görüntüler dedektifin zihninde iz bırakacaktı. Yaptığım şey hayatının geri kalanında onunla birlikte olacaktı ve bunda da bir güzellik vardı.

"B-ra..." Derin bir nefes alan Anna'nın göğsü yükseldi. Bacakları doğrulmaya çalıştı, ancak büküldü ve tekrar çöktü.

Tıkla.

Tıkla.

Tıkla.

Kamerayı indirerek parmağın yanındaki metal masanın üzerine koydum ve ona doğru yürüdüm.

Teredditle eldivenlerin ucundan tuttum, onları çekip yere bırakırken kalbimin hızla çarptığını hissettim. Artık tedbir yoktu. Artık güvende olmak yoktu. Bunun için bir sebep yoktu.

Avuç içim kalçasında gezindiğinde Annalise sarsıldı ama bir kez daha gevşedi. Amına dokunmak için hareket ettiğimde sikim çok sertleşmişti. *Benim amıma.* O benim olacaktı ve sadece birkaç gün ya da hafta için değil. Erzaklarım bitene ve buradan temelli ayrılmak güvenli olana kadar

onu tutacaktım. Bu bana birkaç ay kazandırırđı. Daha da iyisi, buradan pişmanlık duymadan ayrılacaktım.

"Bra-den."

Yumuşak ses tonundan ismi zar zor seçilebiliyordu. Hâlâ tam olarak kendine gelememişti. Başı hâlâ aşağıda ve dizleri büküktü.

Elimi daha yukarı kaldırdım, parmaklarımı yarığının üzerinde gezdirdim. Ne olacağını biliyordum. Fotoğrafları çekmeden önce soyunmamın nedeni buydu.

"Zayıf ve benim için kan kaybediyor. Sanırım bundan senden çok daha fazla keyif alacağım."

Parmağımın ucu kıvrımlarının arasına girerek onu ayırdı. Açılışındaki ıslaklık, gelmek isteyen inilti boyunca alt dudakımı ısırmanı sağladı. Beklemek yapabileceğim en iyi şeydi. Ona yaptığım tüm işkencelere, yediğim tüm dayaklara ve ön sevişmelere rağmen, onu becermek için aklımı kaçırmıştım.

"Lütfen."

Yine zar zor konuşabiliyordu. Parmağımı amına soktum ve farkındalığın ona kendini göstermeye başlamasını izledim. Annalise kendini desteklemek için itti ve bu çabayla öne doğru sallandı. Zorlukla var olan çığlıklar, sikimi kıkına sürttüğümde ve parmağımın yumuşak itişleriyle onu kızdırmaya devam ettiğimde arkasına geçmemi sağladı. Diğer elim klitorisinin üzerine bastırıldığında, sesi rıza dışı yalvarışlarıyla güçlendi.

"Öldür beni, ama yapma...hayır.

Dur!" "Neyi durdurayım?"

Parmağımı geri çektim ve sikimin girişine sürtünmesine izin verecek kadar alçaldım. Sadece temas ve sıcaklık bile neredeyse boşalmama neden oluyordu. Islaklığı artıyordu. Uzunluğumu yarığı boyunca kaydırmak için kullandım. Çok geçmeden kalçalarını kavradım ve sürtünme ve hisler karşısında dişlerimi gıcırdatmaya başladım. Daha önce hiç korunmadan bir kadınla seks yapmamıştım. Bu benim tarzım değildi. Ama kaybedecek neyim vardı ki? Nasıl olsa ölecekti. Ve ben de ondan sonsuza dek kurtulacaktım. Asla öğrenemeyeceklerdi ya da bir boku kanıtlamak için gereken kanıta sahip olamayacaklardı.

"Benim için çok ateşlisin."

Alçaldım ve sikimin başının onu germesine izin verdim. Annalise vücudunu döndürmeye çalıştı ama ben ileri doğru dalarken kalçalarını sıkıca tuttum. Çığlık, sıkı, ıslak, sıcak... Ona daha sert kilitlendiğimde benden bir inilti patladı. Şiddetle karşı koymaya çalıştı, ama bu sadece onu itişlerimi karşılamak için çekmeme neden oldu. Vahşiydiler ve her geçen saniye daha da vahşileşiyorlardı. Ham temasla hiç şansım yoktu. Geri çekilme ihtiyacı neredeyse bana boyun eğdiriyordu, ama benden herhangi bir zayıflık görmesine izin vermeyi reddettim. Onu *kendim için* becerdim. İstedğim şey için.

Ve boşaldığımda, sert bir şekilde boşaldım, beni inleten ve yüzümü sırtının üstündeki yırtıklara sürten bir güçle ona vurdum. Burnuma ve yanağıma kan bulaştı ve döndüm, onu gerçekten içime almak için dilimi derisinin üzerinde düzleştirdim. *Benim içime*. Ve bu sadece başlangıçtı. Daha içinden çıkmamıştım bile ve onu tekrar becermek istiyordum. Daha fazla kanatmak istiyordum.

Bölüm 24

Dedektif Casey

"Üç yer. Üçünün de göğse çarptığı yeri görebilirsiniz ama sadece biri arkadan çıkmış. Tam burada, omzunda."

Yaraları Diego'ya göstermek için cesedi biraz daha kendime doğru yuvarladım. Gece bulanıktı. Silahlı saldırı muhtemelen çeteyle ilgiliydi ve sanki geçmişime, Anna'dan ya da Rock River Katili'nden öncesine dönmüş gibiydim. Déjà vu gibiydi ama gerçeklikle o kadar bağlantısızdı ki neredeyse gerçeküstü görünüyordu.

"Tanık yok, yine de şaşırdığımı söyleyemem," dedi Diego nefesinin altından. "Buralarda kimse konuşmaz. Yapabileceğimiz en iyi şey bölgeyi taramaya devam etmek ve birilerinin açıp açmayacağını görmek. Belki şansımız yaver giderse arayıp bir mesaj ya da ipucu bırakırlar."

Başımı salladım ama ayağa kalkıp eldivenleri çıkarırken bir şey söylemedim. Bir saat içinde ceset çıkarılacaktı. İçimden derin bir oh çektim ve kruvazöre doğru geri dönerken Diego da beni takip etti. Kalabalık azalıyordu. Yapabileceğimiz her şeyi yapmıştık. Artık kanıt ya da tanık ortaya çıkana kadar bekleyecektik.

"Kahve?"

Omzumun üzerinden baktım. "Sormana gerek var mı? Öğleden beri dışarıdayız. Önce bıçaklama olayı. Şimdi de bu mu? Masamda biriken tüm evrak işlerini halledebilmek için kahveden daha fazlasına ihtiyacım var."

Arabaya bindiğimizde bir duraklama oldu ama Diego tekrar konuşmaya başlamadan önce yarım blok bile gidememiştim.

"Nasılsın? Günlerdir Anna'dan bahsetmiyorsun."

Adını duyunca dudaklarım gerildi ve kalbim sızladı. "Nasıl dayandığımı sanıyorsun? Onu hemen bulmak istiyorum. Kendimi çaresiz hissediyorum. Haftalardır hiçbir şey bilmiyoruz. Hiçbir şey duymuyoruz."

"Birileri onu görecektir ve gördüklerinde onu yakalayacağız."

"Ve o zamana kadar ölmüş olacak," diye homurdandım, direksiyonu kavrayarak. "Onu şimdi istiyorum. *Onu evde istiyorum.*"

Trafiğin içinden geçerken sessizlik hüküm sürüyordu. Boğazım o kadar sıkıydı ki yutkunamıyordum. Burada olmamalıydım bile. Bir şeyler yapmak için geri dönmek için yalvarıyor olmasaydım, bunu yapabileceğimden şüpheliydim. Ve meşgul olmak zorundaydım. Onu bulmalıydım, yoksa ne yapacağımdan korkuyordum. Ya da daha kötüsü... kime dönüşeceğimden.

"Onu bulacağız. Sözümü unutma. Bulacağız."

Bakmadım. Bakamazdım. Odak noktam önümdeydi, istasyon yaklaştıkça onu izliyordum. Arabayı park edip dışarı çıktığımda, soğuk hava zihnimi temizlemek için çok az şey yaptı. Bitkin düşmüştüm. En son ne zaman iyi bir uyku çektiğimi hatırlayamıyordum. Silahımı hazır tuttum. Komşuları takip ettim. Daha önce hiç dua etmediğim kadar dua ettim. Anna'nın kilisesine bile gittim, Tanrı'ya onu bana canlı olarak geri getirmesi halinde her Pazar devam edeceğime dair yemin ettim.

Hiçbir şey.

"Eve gitmek istiyorsan evrak işlerini ben halledebilirim Casey." "Henüz eve gidemem. Ben iyiyim."

Kapıyı açık tuttum ve masalarımızın olduğu arka tarafa doğru ilerlerken Diego'yu takip ettim. Birkaç adam oradaydı ama sandalyeme oturup ortalıktaki posta ve kâğıt yığınının göz gezdirirken kimseye dikkatimi vermedim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

İçimi çektim ve kişisel postama uzandım. Zamanla birikmişti çünkü bana ne tür faturalar ya da promosyon çöpleri gönderildiğini görmekle ilgilenmiyordum. Zarfları düşüncesizce taradım, bakmam gereken bir şey çıkmadığında onları bir kenara bıraktım.

"Peki ya şu?"

Diego bana strafor bir fincan kahve uzattı ve masamın arkasında duran pakete bakarak bir yudum aldım. Kaşlarım çatıldı ve nereden geldiğini anlayamadan elime aldım. Bu benim kişisel postam değildi. Ben dışarıdayken istasyona mı teslim edilmişti?

"Nedir bu?" Manila zarfı ters çevirdim. Ön yüzünde adım yazıyordu ama adres ya da iade adresi yoktu, bu da bana bunun postadan gelmediğini söylüyordu.

"Aç şunu."

Midem bulandı ve tereddüt ettim, bir çift eldiven çıkarıp giydim. Nedenini bilmiyordum ama dedektif olarak geçirdiğim onca yıl bana temkinli olmam gerektiğini söylüyordu. İçgüdülerim kendimi hazırlamam gerektiğini söylüyordu.

Kenarlarını bantladım ve dikkatlice kırdım. Üstünü açıp elimi içine soktuğum anda donup kaldım. Mide bulantısı, yüzleşmek bile istemediğim nedenlerden dolayı başımı döndürdü. Zihnimi uyuşturan dehşet, kâbuslarıma girmişti. Beynim aşırı tepki verdiğimi söylüyordu ama içgüdülerim daha ileri gitmememi, kendimi tuttuğumdan neredeyse emin olduğum şeyden korumamı söylüyordu.

"Kahretsin, bok gibi solgunsun. Ne oldu?"

Elim dışarı kaydı ve plastik bir torba çıkardı. Kopan parmak etrafımdaki odayı sallıyordu. Diego bir şeyler söylüyordu ya da bağırıyordu ama ne dediğini anlayamadım. Tek gördüğüm küçük, zayıf boyuydu... *ve biliyordum.*

Zarfı daha da geniş açtığımda gözyaşlarım beni kör etti. Lanet hemen kesik bir nefesle kesildi. Fotoğrafın anlık görüntüleri tam olarak algılanamıyordu ama o olduğunu biliyordum - benim Anna'm.

"Bana bırak. Bunu görmene gerek yok." "Görme."

Birden fazla fotoğrafı ve notu çıkarırken tüm vücudum hastalık ve öfkeyle titredi. Kelimeler umurumda değildi. Bir çift kelepçeden sallanan sevdiğim kadına bakarken orada olmalarını bile umursamıyordum.

Çıplak vücudunu kan kaplamıştı ve başının sallanışından gevşek olduğunu anlayabiliyordum. Ölmüş müydü? Tanrım, öyle görünüyordu.

"Tanrım. Casey, bırak ben alayım."

Onu görmezden geldim. Resim üstüne resim, korkularım büyüdü ve onlarla birlikte öfke, kalp kırıklığı da. Gözyaşları etinde belirgindi; sırtında, yanlarında. Yüzünde de morluklar var gibiydi. Daha yakından baktığımda yanağı bile şişmiş görünüyordu.

Son resim geldi ve mektubu tekrar masaya koymadan önce birkaç saniye orada oturdum. Ön tarafa.

Dedektif Casey,

Görünüşe göre resmi olarak merhaba diyebilirim. Seni uzun zamandır izliyorum ve söylemeliyim ki,

Bu çok gecikti. Normalde nasıl olduğunuzu sorardım ama korkarım koşullar yanıt vermeme izin vermiyor. Sorun değil. Benim bir fikrim var.

Annalise'in selamı var. Yoksa "merhaba" mı demeliydim?

Korkarım artık konuşamayacak. Ya da nefes alamayacak. Yine de onu öldürmeden önce çok güzel, uzun bir sohbetimiz oldu.

Aslında seninle evlenmek için büyük umutları olduğunu biliyor muydun? Komik, değil mi?

Ona bu kadar dindar olduğu için bekaretini düğün gecesinde kaybetmeyi bekleyeceğini düşündüğünü söyledim. Görünüşe göre durum öyle değilmiş. Sorun değil. Senin yarım yamalak saniyelerini umursamıyorum. Nasıl umursayabilirim ki? Onunki gibi tatlı bir amcığa pek sık rastlayamazsın. Şanslı bir adammışsın. Sen de onu sevdiğin için, sana bir son verip yüzük parmağını göndereyim dedim, çünkü bu ikinizin gerçek evliliğe en yakın olacağınız an.

Ama iyi tarafından bak, ben bitirdim, sen de hayatına devam edebilirsin. Ve eğer gerçekten dürüstlük istiyorsan, sanırım ikimiz de sana bir iyilik yaptığım konusunda hemfikiriz. Muhtemelen hayatını bile kurtardım. Bana teşekkür etmelisin. Sana teşekkür ettiğimi biliyorum.

-Hiç kimse

Gözyaşları. Acı. Öfke. Patladı ve uyuşmuş hissedene kadar beni sardı. Notu ve resimleri indirerek ayağa kalktım. Hiçbir şey görmüyordum. Ben... hiçbir şeydim. Hiç kimse. Evet. Anna olmasaydı ne fark ederdi? Bu iş? Yok artık. Bana teşekkür mü ediyordu? Anlayabildiğim kadarıyla, onu sevdiğim kadına götüren bendim. Anna'ya. Onu ben öldürdüm, en az onun kadar. Başta temkinli davranmamış mıydım? Bunun için endişelenmemiş miydım?

Boynumdaki rozeti çıkarıp masanın üzerine bıraktığımda oda sürekli yer değiştiriyordu. Sırada silahım vardı. Başım titriyordu ama konuşmüyordum. Ya da düşünmüyordum. İşim bitmişti. Tek bildiğim buydu.

"Casey. Ben... özür dilerim. Kötü görüldüğünü biliyorum ama belki-"

"O ölmüştü. Ve onu kurtaramadık. Onu doğruca ona götürdüm. Bunu ben yaptım. Bunu ben yaptım," diye tekrarlardım. "Beni eve götür."

"FBI-"

"Beni eve götürün! Bir şey öğrenmek isterlerse bana gelebilirler."

Artık tartışmıyorduk. Aramızda hiçbir kelime geçmedi. Yol hızla geçti ve ben daha ne olduğunu anlamadan, davet edildiğim bir evin eşiğinden geçiyordum; bir zamanlar aşk ve tutkuya ev sahipliği yapmış bir evin. Ve umut... Anna ile bir gelecek fikrine, yeni bir hayat vaadine tutunduğum gibi tutundum. Evlilik. Çocuklar. Tüm bunların hayalini kurmuştum ve hayatıma giren her güzel şey gibi bu da elimden alındı. Anna sonsuza dek benden gitmişti.

"Beklediğimden erken döndün. Geceyi burada geçireceğimi düşünmüştüm."

Yutkunmak imkânsızdı ve Bullet bana doğru koşarken tamamen yıkılma ihtiyacıyla omuzlarım çöktü. Lucille ileri doğru yürüdü, ancak ben akan tek bir damla gözyaşını silerken yavaşladı.

"Ne...? Ne oldu?"

Elim ağzıma geldi ve başımı eğdim. Yavru köpeğin mutlu zıplamaları bacaklarıma baskı yapıyordu ama uzanmayı başaramadım. Derin nefesler beni terk etti ve bir gözyaşı daha serbest kaldı.

"Çok özür dilerim. I..."

Lucille başını hızlıca salladı ve geri çekildi. "Pardon? Ne için? Bu Anna'yla ilgili değil, değil mi? Yani, dua ediyordum. Kilise-"

"Hepimizin var, ama inanmak için sebeplerim var... Ben gördüm... Çok üzgünüm." Derin bir

nefes daha. Lucille gürültülü bir çığlık atarken aradaki mesafeyi kapatmayı başardım. Kollarım beni sardı ve

Bir zamanlar dayanamayacağımı düşündüğüm kadına sarıldığımda kendimi tamamen kaybetmek üzereydim. Lucille'le geçirdiğim birkaç gün bana umut vermişti. Hepimizin ne kadar çok dua ettiğine bakarak Anna'nın bulunacağına inanmamı sağladı.

"Bu olmayacak. Artık sen onun elindeyken olmaz."

Daha sert ağladı ve kendi acımı tutabilirsem lanet olsun. Sözleri, gözyaşlarını tutan baraja indirilmiş bir balyoz gibiydi. Yüzümden aşağı döküldüler ve onlarla birlikte tüm yaralarım açıldı. Buradan nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Dakikalar geçti ve Lucille'le ayrıldığımızda yorgunluk her şeyi ele geçirmişti.

"Yakında sizinle temasa geçilecek," diye zorladım. "Her şey geçene kadar burada kalmak istersen, başımızın üstünde yerin var. Yalnız olmak zorunda değilsin."

Yüzünü sildi, şaşkınlıkla önüne bakarken karnına sarıldı. "O zaman burada mı kalacaksın? Anna'da mı?"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Asla. *Gidebileceğimi sanmıyorum.*"

Yine yıkıldım. Lucille'in bakışları benimkilerle kesişti ve o da tekrar ağlamaya başladı. "Eve gitmem gerekiyor. İşlem yapmalı ve dua etmeliyim. Yapmam gereken aramalar var ve dediğin gibi, bana ulaşmaya çalışacaklar." Burnunu çekti. "Ne oldu? Onu gördüğünü mü söyledin? Ölmüş müydü?"

Boğazım yandı. "Açık bir soruşturma olduğu için bir şey söyleyemem. Ama gördüğüm şey... kanıtlar. Ölümüyle ilgili bir itiraf vardı."

Daha sert, diye bağırdı Lucille, başını sallayarak. "Benimle temasa geçtiklerinde sana haber veririm. Yarın benimle kilise ayinine gelir misin?"

"Evet, tabii ki."

Onun başını sallamasıyla çantasını almak için uzandı ve kapıya yöneldi. "Seni dokuzda alırım."

Anna bunu isterdi. Seninle çok gurur duyardı."

Uzanıp kapıyı açmadan önce eğilip yanağımdan öptü. Körü körüne, arkasından kilitledim. Anna. Evet, sanırım gurur duyardı. Bense onu ilgilendiren herhangi bir şeyin parçası olmak için yanıp tutuşuyordum. Kalbim ağrıyordu. *Kırılıyordu.*

Bölüm 25

Anna

Gözlerimi açmak neredeyse imkânsızdı. Yine metal masanın üzerinde olduğumu biliyordum. Kendi tarafımda olduğumu da biliyordum ama bunların hiçbir önemi yoktu. İyi değildim ve beni esir alan kişinin bu konuda yapabileceği antibiyotik pompalamaktan başka bir şey yoktu.

Kan kaybı ve onun dayakları yüzünden iyileşemiyordum. Ya da iyileşiyorsam bile içim iyileşmiyordu. Enfeksiyon kapmışım. Ateşten kurtuldu. Kusma farklı bir hikayeydi.

"Sakın bir daha kusma."

No One yaklaştı, elinde bir kase çorba tutarken masada durakladı. Kokudan öğürdüm ve küfrederek çorbayı bırakmak için döndüğünde daha küçük bir kaseyi ağzımın altına itti. Sarsıldım, başımı zar zor kaldıradırdım.

Parmağımı çıkaralı günler olmuştu. Yoksa bir haftaya yakın mıydı? Artık bilmiyordum. Her an çarpık oyunlardan oluşurken zaman diye bir şey yoktu. Daha fazla taciz ve tecavüz. Güneşin ne zaman doğup battığını bile anlayamıyordum. Ve çok uyudum. Beni döverken ve tecavüz ederken bile, yapabildiğim her şekilde ortadan kaybolmaya çalıştım.

Nefesim kesildi ve başım masaya çarptı. Oturmam için çekildiğim an, ardından gelen sersemlikle sallanmaya başladım.

"İlaçtan olmalı. Bu kadar küçük olduğun için çok güçlü. Birkaç gün daha ve sonra iyi olacaksın."

Tekrar öğürdüm ve kase ağzımın altına yerleştirildi. Gözlerim beni altına çeken ağırlığın içinde yuvarlanırken dakikalar geçti. Çorbanın kokusu güçlendiğinde, Hiç *Kimse*'nin beni uzun gövdesine yasladığını ve kaşığı sadece bir inç uzağımda tuttuğunu fark ettim.

"Aç."

İtaat etmek doğal geldi. Kendimi aç hissetmesem de bedenim onun haklı olduğunu biliyordu. Açtım, sıcaklığı ve sebzeleri içime çektim. Lezzetin dokusu ve gücü başımı titretti. Tekrar öğürmeden önce zar zor yutkunmayı başardım. Ve tekrar. Yine de lanet kaşıktan başka bir şey gelmedi. Tekrar tekrar beni yemeye zorladı. Beni aşağı indirdiğinde, çok iyi tanıdığım siyah okyanusta yüzyordum. Sallandım. Sallandım. Braden uzaktan yanıma geldi ama hiç yaklaşmadı. Her zaman izliyordu ama bağırdığımda konuşmuyordu.

Biraz daha zaman geçti ve beni kaldırdılar. Kucaklanıyordum. Ilık su tenime çarpıyordu ve duştan çıktığımızda kendime geldim. Çenem takırdıyordu ve iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim.

"Ben... eve gitmek istiyorum."

Kahkahalar. Daha fazla sallanma. Taşınıyordum. İndirilirken altımda bir yumuşaklık belirdi. Masa olmadığı için dudaklarımdan bir zevk sesi çıktı, ama ağırlık da aynı hızla kaydedildi. Gözlerimi açtığımda ışık içeri girdi. Ellerim yukarı çekilmiş ve yatak başlığına bağlanmıştı.

"İşte böyle. Bacaklarını aç."

Basınç onları birbirinden ayırdı ve parmaklar hemen bana sürtünmeye başladı. Kalçalarım yana doğru hareket etti ama bu pek işe yaramadı. Giriş yerime yapılan ihlal beni sertleştirdi. Bu rutini biliyordum. Burada geçirdiğim onca gün boyunca kaç kez bu rutine maruz

kaldığımı hatırlayamıyordum.

Vücudumu kullanması için. Hasta olup olmamam onun için pek fark etmiyordu. Bana tecavüz ederken bile kusmuştum. Ama durmadı.

"Geçen gün bir arkadaşımın bazı görüntüler aldım. Cenazen çok güzeldi, Annalise. Şunu söylemeliyim ki, sanırım katılımdan çok memnun kalırdınız."

"Benim...?" Ani bir farkındalıkla nefes aldım, nasıl geri döndüğümünden nefret ediyordum. "Onlar benim öldü mü?"

"İşte benim kızım. Evet, sevgili dedektife itirafımı ve parmağını verdikten sonra düşüneceklerdi? Yani, eminim o kelepçelerden sarkan ve kanlar içinde olan fotoğraflarınız yeterince ikna ediciydi."

Kalınlık beni gerdi ve gelmekte olduğunu bildiğim şeyden kaçınmak için yanıma dönmeye çalıştım. "Siktir," diye nefes verdi, daha da içeri iterek. "Herkesin ne dediğini merak ediyorum."

Başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi. Braden, Lucille... öldüğüme inanıyorlar mıydı? Gerçekten inanıyorlar mıydı? Elbette Braden'ın içindeki dedektif daha fazla kanıt olmadan buna inanmazdı. Hayır, hâlâ arıyor olmalıydı. Cenaze töreni standarttı. Hepsi bu. Yine de beni arayacaktı.

Gözlerimi kapattım, tokat yanağıma batarken bağları çekiştirdim. "Henüz değil. Daha uzun süre uyanık kalacaksın."

Göğsümü sıktıkça itişler arttı, daha da sertleşti. Gözlerim yeniden açılmadı ama elimden geldiğince kollarımı salladım. Başka yerlerdeki hisler yerine oradaki hisleri yaşamak için her şeyi yapardım. Her tecavüzde, beni esir alan kişi daha uzun süre dayandı. Bunu daha fazla yapamazdım. İstedğim son şey hissettiklerimden hoşlanmaktı ama bedenim bazen bana ihanet ediyordu.

"Siktir, evet. Tanrım, evet."

Eli boğazıma kilitlendiğinde göz kapaklarım açıldı. Tepki verme şeklimi test ettikçe sıkma esnedi, güçlendi ve hafifledi. Oksijen almak neredeyse imkânsız hale gelince paniğe kapılmaktan kendimi alamadım.

"Yüzün kıpkırmızı olduğunda çok güzel görünüyorsun."

Taşaklarının kıcıma her vuruşu dudaklarımın daha da karıncalanmasına neden oluyordu. Tiksinti, barındırdığım gücün her onsunu kullanmamı sağladı, ancak onu serbest bırakmak için neredeyse yeterli değildi.

"Savaş, daha sert. Dövüş. *Sikeyim*." Son kelime uzadı ve döllerini içime pompalanırken ciğerlerime hava doldu. Beni daha önce hiç boğmamıştı ama artık bundan zevk aldığını biliyordum, yine olacaktı. Bir dahaki sefere daha kötü olacaktı.

Yatak gıcırdadı ve *Hiç Kimse* ayağa kalkarak kapıdan çıplak bir şekilde çıktı. Onun gidişiyle birlikte beni tutan bezi elimden geldiğince sertçe çektim. Bulunduğum oda kahverengi ve lacivert yatay çizgili duvar kağıdına sahipti. Antika şifonyerin üzerinde çocukluğumdan fırlamış gibi görünen bir televizyon bile vardı. Her neredeysek, buranın beni esir alan kişinin evi olduğundan bile emin değildim.

"Orada uslu dursan iyi edersin. Seni bu kadar çabuk tekrar kırbaçlamak istemiyorum ama aptalca bir şey yaparsan yaparım."

Panik, zayıf halimle daha da sert mücadele etmemi sağladı. Bir telefon bulabilsem ya da bir pencereden sürünerek kaçabilsem bundan kurtulacaktım. Braden'ın yanına dönecektim ve o beni tekrar kaçırılmaktan koruyacaktı. Bu adamı tutuklatır ve hapse gönderirdi... ne? Hayatını orada mı geçirecekti? Adalet bunun neresindeydi?

Uzaktan tencere tava sesleri geliyordu ve ben kötülüğümü bir kenara ittim. Dualar okunmaya başladı ve bana yardımcı olabilecek herhangi bir şey için etrafıma bakındım. Uzak duvarda bir yığın giysi duruyordu ve yakınlarında gözüme çarpan bir şey vardı. Şifonyerin üzerindeki baktım, bir cep telefonu gözüme ilişince neredeyse ağlayacaktım. Evet, karanlık ve kare şeklindeydi. O şey bu olmalıydı.

"Senin için özel bir şey yapmayı düşünüyordum. Zaten antibiyotik kullanıyorsun. Ne yapmalıyım?"

daha iyi bir zaman olabilir mi?" Durakladı. "Belki birkaç gün sonra daha iyi olduğunda. Uyanık olmanı ve bunu hissetmeni istiyorum."

Bileklerimi büktüm ve etraflarındaki kumaş kaydı. Ayak sesleri neredeyse anında duyulurken vücudum korkuyla dondu. Göz kapaklarımı sıkıca kapattım, gevşedim ve uyuyormuş gibi yaptım. Yastıklı adımlar durdu ve ben kıpırdamadan bekledim. Saniyeler uzadı ve onlar uzaklara doğru ilerlerken ben de gözlerimi araladım.

Heketle kollarımı aşağı doğru çektim ve kumaşın gevşemesini izledim. Sürtünme derimi yakıyordu ama durmadım. İleri geri hareket ettim, sarsıldım. Yol verdiğinde, neredeyse inanamıyordum. Adrenalinim yükselmiş ve oda daha da sallanmıştı. Doğrulduğum anda yatağa uzandım ve neredeyse yüzüstü düşüyordum. Dengem o kadar bozulmuştu ki, kenara doğru ilerleyip ayakta durmaya çalışırken hiçbir şey doğru gelmiyordu. Acele edersem *Hiç Kimse* bana ulaşmak için yarışacaktı. Bunun yerine, bir kaza riskine girmeden olabildiğince hızlı sürünerek yere indim.

Hareketlerimle birlikte mide bulantısı da geri geldi ama devam ettim, ancak şifonyere ulaştığımda durdum ve telefonu almak için uğraştım. Sesin yokluğu nabzımı hızlandırmıştı. Beceriksizce dokuz-bir-bir'i tuşladım ve bekledim.

"Dokuz-bir-bir. Acil durumunuz nedir?"

Acı patladı ve hiçbir yerden ışıklar parladı. Düşüyordum. Bunu biliyordum. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Karanlık çoktan geri dönmüştü ve onunla birlikte, eylemlerim yüzünden olası bir ölüm de.

Bölüm 26

Hiç kimse

Annalise'in dövüşmeyeceğini mi düşünmüştüm? Oh, o tam bir savaşçıydı. İlaçla bile olsa, pençelerimden kaçmaya çalıştı. Ve başarısız oldu.

Neredeyse bir hafta boyunca diken üstündeydim. Bizi daha güvenli bir yere taşımayı bile düşündüm ama anlamsızdı. Aramanın takip edilebilmesi için yeterince uzun süre açık kalmamıştı ve zaten bir önemi de yoktu. Konuşmaya fırsatı olmamıştı. Yeni bir haber yoktu. Anna Monroe'nun hayatta olduğuna dair ya da Rock River Katili hakkında herhangi bir bilgi yoktu. Gerçek kimliğini bile sızdırmamışlardı. Dış dünyada hayat devam ediyordu. Annalise ve benim için işler daha da kızışmıştı. Ve bu artık hasta olduğu için değildi. Kusması azalmamasına rağmen yaraları iyileşiyordu. Ve bu sadece yemekle ilgiliydi. Bir erkek olabilirdim ama aptal değildim. Ayrıntılara gelince... Kaybolmuştum.

"Soruya cevap ver yoksa bana yardım et, damgayı tekrar yakarım."

Annalise'in saçlarını ıslatan tere bakarak volta attım. Teni kızarmıştı ama bunun altında solgundu. Teorim midemi bulandırmıştı ama dedektifin bir türünü çatımın altına getirmiş olma ihtimali beni daha da kızdırmıştı.

"Son adetinin ilk günü."

X'i tekrar kalçasına sapladığımda duvarlardan tiz bir çığlık yankılandı. Vücudu sarsılıyor, cızırtı ve yanık et kokusu etrafımdaki havayı kaplıyordu. Farkında olmasaydım, onu aynı anda hem beceriyor hem de yakıyor olacaktım.

"Ben... hatırlamıyorum. Bugünün ne olduğunu bile bilmiyorum. Ne zamandır buradayım?" "Yeterince uzun! Düşünmeye başla! İlk gün. Gün."

Kahverengi gözleri yarı yuvarlandı, yarı yukarıdaki tavanı taradı. Bunu bir araya getirdiğimde onun da benim kadar şok olduğunu biliyordum. Doğum kontrol hapı kullanmıyor muydu? Öyle olduğunu varsaymışım.

Yanılmışım. "Kasım... on, hayır... on üçü?" "On üçü mü?"

"Bilmiyorum," diye atıldı. "Düşünemiyorum. Her şey bulanık. Ayın doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. Bugünün tarihi ne? Beni tekrar ne zaman aldın?"

İçimden bir hırıltı koptu ve telefonumu çıkarıp bana verdiği tarihi birkaç dakika önce açtığım hamilelik hesaplayıcısına girerken onun sorularını düşünmedim bile.

"Bu da ayın yirmi yedisi civarında hamile kaldığını gösteriyor." Anılarım canlanırken gözlerimi kırptım. Seni ayın on dokuzunda almıştım. Bu da seni..." Onu ne zaman becerdiğimi hatırlamaya çalışırken gözlerim kısıldı. Fark eder miydi? Onu aldıktan sekiz gün sonrası olası hamile kalma tarihiydi. Bu dedektifi tamamen ortadan kaldırdı.

Kalp atışlarım hızlanırken gözlerim fırladı. "Hayır..."

Adımlarımı izlerken bakışlarında korku vardı. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Hayır. İmkânı yok."

"Ne!"

Derin bir nefes aldım ve gerçeğin içime işlemesine izin verirken başımı salladım. "Sen benim çocuğumu taşıyorsun." "Ne? *Hayır.*" Vücudu hıçkırıklarla sarsılırken sesi boğuklaştı.

Ben. Bir baba mı? Böyle bir şey olamazdı. Bunun olmaması *gerekliyordu.* Ama ya randevu konusunda yanılıyorsa?

Siktir et. Başka yolu yoktu. Doğru olmak zorundaydı. İlk gün kanaması olduğunda âdetinin gelmeyeceğinden emindi. Sanki hamileliğin farkındaymış ve bunu hiç düşünmemiş gibiydi. Ve zamanlama da uyuyordu.

"Hiç çocuk istemedim," diye mırıldandım kendi kendime. "Ne? Şimdi istediğini söyleyemezsin.

Böyle söyleme!"

Dağlama demirini ona doğru tuttum ve karnına doğru tutmamak için yumruğumu sıktım. Bu veledi isteyip istemediğimden henüz emin değildim ama ne olduğunu bile bilmiyorken aceleci davranıp onun hayatını tehlikeye atamazdım.

"Lütfen! Bekle. Ya yanılıyorsan? Ya... bırak gideyim! Bırak beni-"

Markayı masaya vurdum ve onu durduran bir bakış attım. Ben merdivenleri çıkarken o sessiz kaldı. Milyonlarca düşünce ve onlarla birlikte milyonlarca farklı olasılık beni bombardımana tuttu. Annalise... o kadar da önemli değildi. Bu bir yalandı, ama çocuk. Eğer onu çocuğumu doğuracak kadar uzun süre hayatta tutabilirsem, onu uzaklara götürebilir ve kendi çocuğum gibi yetiştirebilirdim. *Birine sahip olurdum.* Ve içten içe bunu istemiyor muydum? Yine de bebekler ya da çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ağarlardı. Bir şeylere ihtiyaçları vardı. Ona yarı mutlu bir hayat verebilir miydim? Tıpkı benim babamdan nefret ettiğim gibi o da benden nefret edebilirdi. Beni yetiştirme işi, bekâr bir baba için kaydedilmiş en kötü başarısızlıktı ama Annalise bunu mahvetmeden önce gayet iyi yapmıştı. Ve ben bunu ondan daha iyi yapabilirdim. En azından denememeli miydim?

Telefonumdaki tarihlerle oynadım, adet döngüsünün uzunluğunu ve hatta ayı değiştirdim. Ne bulursam bulayım, her zaman onun bana verdiği tarihe geri döndüm. Gözlerim yükseldi ve belirsizlik dışında bir duygu aradı. Öfke her zaman vardı ama bu önemli değildi. Mutluluk... hayır. Heyecan... pek değil. *Açgözlülük.* Evet. Hepsinin üzerinde hüküm sürüyordu. O lanet çocuğu istiyordum ve bunu inkar edemezdim. Dahası, aniden hâlâ dedektifle oyun oynamak istiyordum. Daha çok canını yakmasını istiyordum.

Bölüm 27

Dedektif Casey

"HCG. HCG... Bu neden tanıdık geliyor?"

Oturma odasında volta atarken ellerimi sıktım. Diego endişeden hasta olmuştu. Ne için, emin değildim. Cenazeden beri onu görmemiştim ve davayla ilgili önemli bir şey söylemediği sürece bir daha da göreceğimi sanmıyordum. Görünüşe göre, öyle görünüyordu.

"HCG. Hamilelik hormonu. Anna'nın kanında bulundu. Braden, üzgünüm... Anna hamileydi. Sonuçlara göre, parmağı alındığında altı ila yedi haftalık olduğu tahmin ediliyor."

"Hamile misin?" Sözcük uzadı ve ben kanepenin arkasına tutundum. Kelimenin anlamını kavramak zaman alıyordu. Belki de buna inanmak istemiyordum. Belki de kalbim ve zihnim diğer her şeyin üzerine bunu kabul edemiyordu. Anna'yı kaybetmek bir şeydi -Tanrım, bunu asla atlatamazdım- ama onun benim çocuğumu taşıdığını bilmek? Ruhumu kemiren azabı tarif edebilecek hiçbir şey yoktu.

"Neden oturmuyorsun? Pek iyi görünmüyorsun."

"Hayır. Ben iyiyim. Hamile misin?" Zihnim işlerken gözümü kırptım. "Bir çocuğum mu vardı? Baba olmuştum ve haberim bile yoktu? Şimdi...?" Gözyaşlarımı sildim. Son yirmi yılda bir kez bile ağlamaya yaklaşmamıştım. Yine de son birkaç hafta içinde başka hiçbir şey için dökmediğim kadar gözyaşı dökmüştüm.

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Zaten yeterince şey yaşadın. Yapmak istediğim son şey buraya gelip sana bunu söylemekti ama bilmeyi hak ettin."

"Teşekkür ederim. Ne kadar kötü olduğu umurumda değil. Anna hakkındaysa, bilmem gerek."

"Elbette. Anlıyorum. Ve tekrar özür dilerim. Geri dönmek zorundayım. Geri dönecek misin? Tamam mı?"

"Evet. Benim için endişelenme. İyi olacağım." Yanaklarımdaki ıslaklığı sildim ve kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açar açmaz Lucille hışım ile içeri daldı ve neredeyse onunla çarpıştı. Ama Diego'yu görmedi. Benden başka kimseyi görmedi.

"Bunu ona sen mi yaptın? Bunu sen yaptın!" Onu sakinleştirmeye çalışırken yumruklarım göğsüme çarpıyor ve hiçbir şey anlam ifade etmiyordu. Lucille'le aramız iyi değil miydi? Cenazede bir kez bile yanından ayrılmamıştım. Sonraki iki gün boyunca birbirimize sarılıp ağlamıştık. Şimdi bana saldırırken sanki bir yabancıymış gibiydi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Yine de vücudu kollarımda bükülürken sallanmaya çalıştı. "Evlenmeden önce onu hamile bıraktın. Onu günaha soktun ve lanetledin! Tanrı onu senin yüzünden aldı! Bir sürü günah işledin. Bekleyemedin. Sana güvendim ama sen bana yalan söyledin!"

"Lucille, dur."

Diego onu belinden çekerek bizi ayırdı. O daha da çıldırdı, kıpırdanmaya başladı. Aramıza birkaç metre mesafe koymayı başardığında, bana dik dik bakarak işaret etti. "Yaptığın şey için cehennemde yanacaksın. Onu ve torunumu öldürdün ve bir gün bunun bedelini ödeyeceksin!"

"Ben ödüyorum! Acımı görmüyor musun? Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Kalbimi parçalayan acıyla yumruklarım sıkıldı. "Onu seviyordum. *Onunla evlenecektim*. Anna bir keresinde bana bir yeminin lanet bir kâğıt parçasından daha güçlü olduğunu söylemişti. Niyetimi biliyordu. *Tanrı* niyetimi biliyordu. Her zaman onun gözünde evli olduğumuzu söylerdi. Tüm bu olanlarda kötü olan ben değilim. O benim hayatımdı!"

"Çok zeki bir yalancısın. Beni kandırmana şaşmamalı. Şeytan birçok maske takar. Gözyaşı döken ama kılıç kullanan kişiye karşı dikkatli olmalıydım. Senin kötülüğün yüzünden Tanrı'nın gazabını hak etmedi. Ve öyle de oldu. Kötülük. Yeminler, yeminler yok. Tanrı belli ki onları kastetmediğini biliyordu. Bu yüzden onu ve çocuğu aldı. Onları bağışlıyordu. Seninle cehennem hayatı yaşamaktan kurtarıyordu onları!"

Ona vurmamak için kendimi zor tuttum. Hayatım boyunca hiçbir kadına vurma isteği duymamıştım ama o çok ileri gitmişti. "Onları koruyor muydu yoksa onu cezalandırıyor muydu? Bir karar ver artık." Başım hızla sallandı ve kolundan tutarak onu ön kapıdan dışarı çektim. "Hayır, biliyor musun, evimden defol git ve bir daha asla geri gelme. Anna'yı seviyordum ve sen ne *cüretle* onun ve çocuğumun ölümünden beni sorumlu tutarsın? Burada kötü olan biri varsa o da sensin."

Lucille sarsılarak uzaklaştı, geriye doğru yürürken bağırdı, "Sen olmasaydın yaşıyor olacaktı! Bunu sen yaptın. Bunu kendi başına sen açtın ve Tanrı şeytanla birlikte yürüyenleri her zaman cezalandırır."

"Aynaya baksan iyi olur, kadın. Şu dökme taşlar da neyin nesi? Bana sorarsan, çok fazla atmışsın."

Kapıyı çarparak içeri girdim. Adrenalin pompalıyor, tüm vücudumun neredeyse sarsılarak titremesine neden oluyordu.

"Sizi uyarmalıydım. Onunla daha önce konuştuğumda gerçekten üzgündü. Gelip bunu söyleyeceğini hiç beklemiyordum-"

"Yapma," dedim Diego'nun sözünü keserek. "Bu senin suçun değil. Onun suçu. Onun nasıl biri olduğunu biliyordum ama yine de görmezden geldim. Sadece..."

Nereye gideceğimden emin olamadan bir daire çizerken başım dönüyordu. İçimdeki öfke - sakatlayıcı öfke ve acı - çok fazla olmaya başlamıştı. Gerçekliğimi likörle boğma dürtüsü beni neredeyse çıldırtıyordu. Bir daha o yola giremeyeceğimi biliyordum ama istemesem de lanet olsun.

"O yanılıyor. Bunun seninle ya da Tanrı'nın gazabıyla bir ilgisi yok. Seni etkilemesine izin verme. Kızını ve şimdi de torununu kaybettiği için üzgün. Başka bir şey değil."

Diego'nun eli omzuma kenetlendi ve ben de başımı salladım ama bunun sadece bu olmadığını biliyordum. Lucille gerçekten de Tanrı'nın bir şekilde sorumlu olduğuna inanıyordu. Kilisesinde herkesle tanıştıktan ve ayin boyunca oturduktan sonra, haklı olup olmadığını sorgulamadan edemedim. Zaten kendimi suçlamıyor muydum? Zaten taşıdığım suçluluk duygusunun üzerine bir şey daha eklenmişti.

"Sorun yok. Ben iyiyim. Eminim istasyonda yapacak çok işin vardır." "Peki ya senin? Sen ne yapacaksın?"

Omuz silkerek baktım.

Bilmiyordum. Birikimlerim birkaç ay hayatta kalmama yetecek kadardı ama gelecekteki bir rota hakkında düşünmek istemiyordum. Buna hazır değildim.

"Resmi olarak istifa etmedin Casey. Şefle konuştuğunu biliyorum ama hiçbir şey kesin değil. Biraz daha zaman iste, daha iyi olduğunda geri gel. Sen çok iyi bir dedektifsin. Tanıdığım en iyi dedektiflerden birisin. Yaşadıklarının zor olduğunu hepimiz biliyoruz, ama şu anda hissettiğin acı yüzünden kariyerini bir kenara atma. Biraz zaman ver. Geri dönmeni bekliyor olacağız."

Onu dışarı çıkarırken cevap vermedim. Düşünmek istediğim son şey işti. Aklım sürekli Anna'ya ve çocuğuma gidiyordu. Ceketimi ve tasmamı elime aldım. Bullet

Ben göğüs kılıfımı ve kişisel silahımı takıp ceketimi giyerken kapıya doğru gidip geliyor, beni bekliyordu.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Anna ölmüştü, çocuğum... sonsuza dek gitmişti. Ama onları benden alan o piç ölmemişti. Hâlâ dışarıda bir yerdeydi ve onu bulacaktım.

"Hadi, Bullet. Gitme zamanı."

Tasmasını taktım ve her zamanki rotamın tersi yönde ilerlemeden önce kapıyı arkamızdan kapattım. Arabalar trafiğin yoğun olduğu saatlerde hâlâ hareket halindeydi ve ben de hızımızı her zamankinden daha yüksek tuttum. Zihnim koşmak için yalvarıyordu. Her şeyden kaçmak için.

Daha hızlı gittim, kalbimin hızlanmasına izin verdim. Soğuk hava ciğerlerimi doldurdu ama sıcaklık damarlarımdaki buza yaklaşmadı. Ben bir babaydım. Tanrı'nın gözünde bir kocaydım. Ve hepsi gitmişti. Ben hiç kimseydim. *Hiç kimse değildim.*

Bu düşünceyle hırladım. Yüzüne dair anılar canlandı ve içimi öfke kapladı. Uzaktan korna sesleri geliyordu ve ben yüzümden akan yaşların arasından burnumu çektim. Durmam gereken yere ulaştığımda nefesimi tutmak için durmak zorunda kaldım. Vücudumun üst yarısı öne doğru eğildi ve elimi Bullet'in sırtında gezdirdim.

"Braden?"

Kadını ses başımı kaldırmama neden oldu. Ne olduğunu hemen çıkaramasam da bir aşinalık vardı. Koyu renk saçları pembe beresinin altından dökülüyordu ve kilisede gördüğüm bir kadının ceketine sarılıp beni dışarıda durduğu kafeye doğru el sallayışını izledim.

Mutsuz bir şekilde, onunla herhangi bir konuşma yapmaktan korkarak yanına gittim.

"Sen olduğunu sanmıştım. Janneke, kiliseye birlikte gidiyoruz. Sen Anna'nın..." diye devam etti ve ben başımı sallamayı ancak bitirmiştik ki kolları boynuma sarılmak için kalktı. Bu hareket beni sertleştirdi. Rahatsız bir şekilde ayrılırken hızlıca sırtını sıvazladım.

"Anna'yı duyduğuma çok üzüldüm. Birbirimizi yıllardır tanırız. Onun kaybından dolayı hepimiz çok üzgünüz. O ve ben eskiden iyi arkadaşık."

Arkadaş mı? Dudaklarım birbirinden ayrıldı ve Anna hakkında alabileceğim her türlü bilgiyi istediğimi inkâr edemezdik. "Anna ile arkadaş mıydınız?"

Titreyerek başını salladı. "Üniversite yıllarında çok yakındık. Son birkaç aydır pek değil ama sanırım oldukça meşguldü."

Gülümsemesi bunun benim hatam olduğunu gösteriyordu ama Anna'nın kiliseye gitmemesine karşı olumsuz duygular besliyor gibi görünmüyordu. Anna'nın annesi gibi davranmıyordu.

"Ben de tam içeri giriyordum." Durakladı, yüzüne dökülen koyu renk saç tellerini geriye doğru fırçaladı. "İçeri girip kahve içmek ister misin? Burası gerçekten çok soğuk. İstersen sana Anna hakkında bazı hikâyeler anlatabilirim. Güzel zamanlarımız oldu."

Gözlerim yana kaydı ve donakaldım. Yolun karşısında, durduğumuz yerin çaprazındaki bir otoparkta bir adam oturuyordu - aklımda en ufak bir şüphe gölgesi olmadan tanıdığım biri. Penceresini açmış, yüzüne yakın bir yerde bir fotoğraf makinesi tutuyordu; *sanki görmemi istiyormuş gibi bana doğru yönelmişti.*

"Hey!" İçgüdülerim beni ileri doğru, trafiğin tam ortasına doğru koşturdu. Her taraftan lastik gıcırıltıları geliyordu ve avucum çok yaklaşan bir arabanın kaputuna çarptı. Gümüş renkli sedan bir U dönüşü yaparak, ben kaldırımın diğer ucuna varamadan gelen trafiğin içinden hızla geçti. Ama koşmayı bırakmadım. Kurşun yanımdan ayrılmıyordu ve ben hiçbir şeyin

peşinden koşmaya devam ederken etraf bulanıklaşıyordu. Aklım intikamdaydı ve beni Janneke'den uzaklaştırırken bir kez daha Anna'dan bir parça almıştı.

Bölüm 28

Anna

"Ne düşünüyorsun? Bana oldukça samimi göründüler. Ona sarılışına baksana. Onu tanıyor musun?" *No One* gülümsedi ve bir sonrakine geçmeden önce resmi bana geri çevirdi. "Dedektifin kalbi pek kırılmış gibi görünmüyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Gözlerim onun ve Janneke'nin resmine kaydı ve konuşamadım. Braden'ın artık sakalı vardı. Mutlu görünmüyordu ama üzgün de görünmüyordu. Açıdan anlayamadım ama normalden daha solgun görünüyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Yatağın üzerinde oturuyordum, yatak başlığına sabitlenmiş yeni kelepçelerden uzağa hareket edemiyordum. Dört gündür buradaydım. Pencereleeri kaplayan folyodaki küçük boşluktan ne zaman gece ne zaman gündüz olduğunu anlayabiliyordum. Bu küçük zaman duygusu zihnimde harikalar yaratıyordu. Garip bir nedenden ötürü içimde bir umut dalgası oluştu. Dokuz-bir-bir arama girişiminden bodrumdan çıkmaya... rahmimde büyüyen bebeğe kadar, umudumu korudum. Buradan çıkmayı başaracaktım. Başarmak zorundaydım.

Beni kaçıran kişi çocuğun kendisinden olduğunu düşünüyordu ama bunu anlamam uzun sürmedi. Beni kaçırdığında zaten geç kalmıştım. Stres ya da hormonların regl dönemimi geciktirdiğini düşündüm. Hiç de öyle değildi. Hamileydim ve içimdeki anne, kendisine ait olanı koruması gerektiğini biliyordu. *Braden'in olanı*.

"Sana hayatına devam etmesinin ne kadar süreceğini göreceğimizi söylemiştim. Bana sorarsanız, yeni birini bulmakta hiç zorlanmadı."

Omuz silktim, beni etkilemiyormuş gibi davranmaya çalıştım. Ama etkilemişti. O kadar ki, içimi yakan ihanetin büyüklüğünü bile kavrayamıyordum. "Hayır. Sanırım hayır. Yine de ne önemi var ki? Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok umursamıyorum. Odaklanmam gereken daha önemli şeyler var. Bebek gibi."

No One beni incelerken başını yana eğdi. "İyi bir yalancısın. Ama harika değilsin." "Yalan söylemiyorum. I-"

Tokadın etkisiyle kan dilimin üzerine aktı.

"Çocuğum içinde büyüyor diye bana cevap vermene izin vereceğimi sanma." Sessizliğim onu devam ettirdi. "Ama madem çocuktan bahsediyoruz, yemek yemen hakkında konuşmamız gerek. İyiye gidiyorsun ama bu yeterince iyi değil. Şu andan itibaren ağzını tıka basa dolduracaksın. O lanet şeyin hasta doğmasına ihtiyacım yok." Ayağa kalkıp şifonyere yöneldiğinde yatak kaydı. "Ve bu doğum öncesi hapları almaya başlayacaksın. Her gün bunlardan bir tane, istisnasız."

Şişenin kapağını açarak bir tanesini avucuna döktü. İtiraz etmeden ağzımı açtım ve hapi dudaklarımın hemen yanından geçirdi. Ağzıma biraz su döktüğünde, kanın tadını daha da güçlü hissederek yutkundum. Bunun bir hatırlatma olmasına izin verdim. Şimdilik, istediği her şeye uyacaktım. Kendi katilim zekiydi. Nasıl manipüle edileceğini biliyordu. Ve ben de yapardım. *Kalıba* döküyordum ve sonunda bu adamın düşüncelerini öyle ya da böyle çarpıtacaktım. Bana en ufak bir güven duymasını sağlayabilirsem, onun için her şey biterdi.

"İşte." Kaşları çatıldı ve ayağa kalkmak için hamle yaptı ama sonra tekrar oturdu. "Sence benim

çocuk bizim gibi bir katil mi olacak?"

Saniyeler boyunca konuşamadım. İçgüdüsel olarak avuç içimi karnıma bastırmak isterken, mide bulantısı fokurdadı ve kelepçe elimi durdurdu.

"Umarım öyle olmaz. Umarım normal bir hayat yaşayabilir. Bu dürtüler olmadan mutlu bir hayat. Tek istediğim bu."

Öfkeyle göz kapaklarını yarıklara indirdi. "Bu bebeği sen istemedin. Benim istememi istemedin. ya da."

"Şoktaydım. Az önce beni damgalamıştın. Kendimi ölüme hazırlıyordum. Aniden Hamile kalmak ve bir çocuk için korkmak... Onun varlığını inkar etmeye çalışmak doğaldı. Ama onu öldürmeyeceksin, değil mi? Öldürecek olsaydın bana bu şekilde bakmaya çalışmazdın, değil mi?"

Ona bakarken ses tonumdaki korku gerçektir. "Çocuk yaşayacak. Sen yaşamayacaksın."

Yutkunmak neredeyse imkânsızdı ama başımı salladım. "Çocuk yaşadığı sürece."

"Sanki öyle demek istiyorsun. Neyse ki, bu konuda bir seçeneğiniz yok. O benim. Bana ait olana sırtımı dönmem."

"Tabii ki."

Sonra ayağa kalktı. Odadan çıktığında, beni sürekli rahatsız eden mide bulantısı yüzünden gözlerimi kapattım. Yavaş, derin nefesler yardımcı oldu ama çok değil.

Kimse geri gelmeden önce yarım saat geçti. Yoğun et kokusundan kaçmaya çalışırken başımı çevirdim. Ondan çıkan onaylamayan ses anında duyuldu. Koşarak geldi, tabağı komodinin üzerine bıraktı ve kaseye uzandı. Söyleyecek sözüm kalmamıştı ama son yemeğim kalmıştı.

"Tanrım. Seni... *yenebilirim*. Az önce ne konuştuk biz? Sanki hasta olmamak için çabalamıyorsun bile."

"Özür dilerim. Yemin ederim." Tekrar öğürdüm ama başka bir şey gelmesini engellemeyi başardım. Halsizlik etkisini gösteriyordu ve tek yapmak istediğim dinlenmekti. Odadan çıkıp temiz bir kâseyle geri döndüğünde bu gerçekleşmedi. Tabağı kucağıma koyarken yüz hatlarına öfke kazınmıştı. Elini uzatıp kelepçelerden birini çıkardığında isyan etmek istedim. Onun yerine bana uzattığı suyu aldım.

"Önce çocuğumu besleyeceksin. Sonra seni temizleyeceğiz. Eğer tekrar hastalanırsan, keşke yapmasaydım diyeceksin."

"Bunu bilerek yapmıyorum."

"Daha iyiydin. Şimdi bu mu?"

Kaşlarımı çattım, kalçamda markadan kalan ağrıyı hissetmeye çalıştım. "Geliyor ve gidiyor. Ne zaman olacağı benim kontrolümde değil. Bebeğin sağlıklı olmasını ben de en az senin kadar istiyorum. O benim de bebeğim" dedim ve sert bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım.

"Yanlış. O bana ait. Sen sadece bir kabuksun. Başka bir şey değilsin."

Gözlerimi indirdim ve küçük parçalara ayrılmış bifteği inceledim. Et tek başına sağlıklı bir iştahı olan bir adamı doyurmaya yeterdi ama patates ve yeşil fasulye porsiyonu küçük gösteriyordu. Yemeği bitirmeye yaklaşmamın imkânı yoktu.

Çatal elimde sallandı ve parmak uçlarım gümüşü tutup içeri kıvrılırken yüzük parmağımın hiçliğinde durakladım. Hafif bir hayalet hissiyle omurgamdan aşağıya inen ürperti, tenimde bir ter pırıltısı bıraktı. Hayır, şimdi bunu düşünemezdim. Eğer düşünürsem bunu atlatmam mümkün olmazdı.

Çatalı öne doğru getirdim ve bifeğe sapladım. Lezzet dilimin üzerinde gezindiği anda tereddüt ettim. Yavaşça çiğnedim... bekledim. Hastalık gelmeyince rahatladım. *Kimse* yataktan kalkmadı. Sabırla oturdu. Sessizce. Zaman uzadı ama onun için fark etmiyor gibiydi. Sinirlerimin beni yenmesine izin vermeyerek olabildiğince çok şey yazmaya odaklandım. Parmağımın artık olmadığı yerdeki açık alanı görmezden gelmeye çalıştım ama bu imkansızdı. Daha ileri gidemeyeceğimi o an anladım. Ancak o zaman dikkatimi tekrar adamın soğuk bakışlarına verdim. Hâlâ sessizdi.

"Bitirdim." "Emin misin?"

Ses tonu bana bunun hileli bir soru olduğunu hissettirdi.

"Eminim. Artık yemek yiyemiyorum."

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Zihnin tok olduğuna inanabilir, ama bence yiyebilirsin daha fazla."

Tabağa bir göz attım, sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Bunu yaparsam hasta olurum.

Gerçekten yedim

elimden geldiğince."

"Hayır. Daha çok yiyeceksin. Ve hastalanmayacaksın, çünkü hastalanırsan seni cezalandırırım."

Yalvarmak dilimin ucundaydı. Daha fazla yemek bir hata olacaktı. Anna onu esir alan kişiye yalvarırdı. Annalise bunu pek düşünmezdi bile.

Öfkeyle çatalı elime aldım ve yeşil fasulyeleri ağzıma attım. Dokusu mide bulantımı tetiklemeye yetti ama devam ettim, patateslere geçtim, sonra iki lokma daha biftek yedim. Çiğnemenin ortasında durakladım, hızımı yavaşlatırken gözlerimi kapattım.

"Yut."

Denedim ama boğazım sanki kapanıyormuş gibi hissetmeye başladım. Yumruklarım olabildiğince sıkıldı ve o hayali his tekrar kendini gösterdi. Panik içinde bir şekilde yemeği zorla mideye indirdim.

"Bir tane daha."

Gözlerim doldu ve burnumu çektim. Titreme arttı, daha fazla patates toplamayı neredeyse imkansız hale getirdi. Onları indirmek öncekinden daha kötüydü.

"Su, lütfen."

No One eğilip şişeyi aldı. Neredeyse ağzıma götürecek kadar sabit tutamıyordum. Zihnim hasta olacağımı haykırıyordu. Gözyaşlarım serbest kalana kadar uyarılar tekrar tekrar tekrarlandı.

"Ağlamak için bir neden istiyorsan, sana bir neden vermekten mutluluk duyarım." "Hayır." Islaklığı sildim, bunun yerine öfkeme odaklandım.

Tabak kaldırıldı ve yatağın başucundaki masaya konuldu. Gözlerim çatalda kaldı ve onu boğazından ya da gözünden bıçaklayacağımı hayal ederek neredeyse bir ısırık daha isteyecektim. Ama daha iyisini biliyordum. Emin olmak için çok uzaktaydı. Ve eğer ıskalarsam, bunu dayaktan daha fazlasıyla öderdim. Bunu henüz riske atamazdım.

"Duş zamanı."

Diğer kelepçe çözüldü ve beni ayağa kaldırdılar. Bacaklarım haftalardır az kullanılmaktan zayıf düşmüştü. Her adım neredeyse imkânsızdı ve beni esir alan kişiye bir çapa gibi yapışmama neden oluyordu. Ondan nefret ettiğim kadar bundan da nefret ediyordum.

Odanın uzak tarafındaki bitişik kapıya yöneldik ve o eşikte durmak için geri çekilirken beni lavaboyu tutarken bıraktı.

"Önce dişlerini fırçala. Tuvalet ikinci. Sonra duş almaya başlayabilirsin."

Telefonunu çıkardığında itaat ettim. Ne kadar uzun süre durursam o kadar güçleniyordum. Ama bu

çok. Hareketlerim yavaştı ve kendimi ağırlaştırmış hissediyordum. Ama yürüyebiliyordum. Önemli olan da buydu.

"Bubby, ne buldun?"

Başım dönmek istedi ama gözlerimi kaçırmadan dinlemeye devam ettim. "Arayarak hiçbir şeyi riske atmıyorum. Bundan daha akıllı olduğumu biliyorsun. Ayrıca, onlar aptal.

Hiçbir şeyleri yok."

Sessizlik.

"Doğru. Gerçekten mi?" Güldü ve ben de bakışlarımı kaçırarak tuvalete oturdum. "Şey, lanetleneyeğim. Demek biliyorlar. Haberi benden değil de onlardan duymak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Öfkenin yüzündeki gülümsemeyi erittiğini görmek için başımı kaldırıp baktım.

"Tabii ki benim. Mm-hmm. Evet. Hayır. Bu kadar mı? Tamam, birkaç hafta sonra tekrar ararım."

Sifonu çektim, sonra ayağa kalktım ve duş perdesini geri çektim. Sesi beni durdurdu.

"Görünüşe göre haberler çıktı. Ya da *kanıtlar*, demeliyim."

Kimse telefonundan başını kaldırmadı ve ben onun heyecanını ve heyecanını görebiliyordum. Her zaman benimle ya da onun yaptığı bir şeyle ilgili olduğunda ortaya çıkardı.

"Rock River Katili'nin son kurbanı hamileydi. Görünüşe göre sonunda büyük haberi öğrendiler.

Yarına kadar herkes öğrenmiş olacak." "Braden," diye nefes aldım.

"*Evet*. Eminim zaten biliyordur. Bu da neden yoluna devam ettiğini açıklıyor."

Hiç Kimse'ye bakarken kalbim küt küt atıyordu ama yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi göremiyordum. Tek görebildiğim Braden ve Janneke'nin resmiydi. Bu, öfkemin milyon kat daha yoğun bir şekilde geri gelmesine neden oldu. Hamile olduğumu bilseydi, çocuğun kendisinden olduğunu da bilirdi, değil mi? Yine de bu kadar kolay mı devam ediyordu?

Karnımı tuttum ve bir çıkış yolu bulmak için dua ettim. Tıpkı Braden'ın yaptığı gibi bana ihanet ettiğini düşündüğüm bir Tanrı'ya dua ediyordum.

"Belki ona sorarım."

Sırrımın ortaya çıkma korkusuyla kaskatı kesildim. "Yani... *onu aramak mı*? Bunu neden yapmak isteyesin ki? Ne söyleyeceksin?"

"Bu konuda endişelenmeyin. Haberleri yayınlayarak beni yemlemeye çalışabilirler diye biraz zaman tanıyacağım. Yine de içiniz rahat olsun, onunla yakında sohbet *edeceğiz*."

Bölüm 29

Hiç kimse

Hiçbir zaman bir şeylerle ilgilenen biri olmadım. İnsanlar, bitkiler, hayvanlar... Bunlar bana hep rahatsızlık vermiştir. Ve sinir bozucu. Anna'nın yüzüne bakmak bile bende hiçbir şey kalmayana kadar yüzüne vurma isteği uyandırıyor. Artık hayatıma devam etmek istiyordum. Tekrar öldürmek istedim. Ama onunla birlikte başka bir kadını buraya getiremezdim. Getirebilirdim ama eskisi gibi olmazdı. Yanımda olması gerekiyordu ve bu düşünce beni öfkeliyordu. Benim gibi başka bir katilin, eleştiren bir röntgenciye canlandırarak bu kadar grotesk bir şekilde mahrem bir şeyi izlemesi... Hoşuma gitmedi. Ve o sürtüğe kendi başına kalabileceği konusunda güvenmiyordum. Çok zekiydi. Onu güvende tutsam bile, her zaman bir şeylerin peşinde olup olmadığını ya da kaçmaya çalışıp çalışmadığını merak ederdim. Bu durum beni işlem yapamayacağım kadar tedirgin ediyordu.

Sonra, dedektif vardı. Artık tek eğlencem oydu. Ne yaptığına kafayı takmıştım. Merak zihnimi kemiriyordu. Hâlâ üzülüyor muydu? Çocuğumu taşıdığı için Anna'dan nefret mi ediyordu? Yaptığına inandığı şey yüzünden hayatımı hayal edebileceği en kötü şekilde sonlandırmayı mı hayal ediyordu?

Öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Geçen her hafta sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. Onu gözetlemek için kısa süreliğine ayrıldım ama asla uzun süre kalmadım. Anna buradayken yapamazdım. Bu da başka bir can sıkıntısıydı. Ona güvenmiyordum. Kısıtlanmış olsa bile, kaçacağını düşünüp duruyordum.

Bakışlarım onun önündeki battaniyeye dik dik baktığını gördü. Bunu hep yapıyordu. Her zaman kafasının içinde ve beni görmezden geliyor. Ben, korkması gereken kişi. Yine... öfke. Ondan nefret ettiğim kadar korkusunu, amını ve ilgisini de istiyordum. Bu berbat, çarpık bir bağımlılıktı -çatışmalarımı artıran, ölüm ve şehvet ihtiyacımı besleyen bir bağımlılık. Savaşıyorlardı ama ikisi de kazanamıyordu. Şehvet bile. Her şey onu incitmek etrafında dönüyordu ve ben sadece bir yere kadar gidebiliyordum.

Kısıtlamalar benim için hiçbir zaman iyi bir

şey olmamıştı. "Ne düşünüyorsun?"

Kahverengi gözler yükseldi ve Anna'nın kendi nefreti, gözlerin bacaklarının üzerinde duran yorgana geri dönmesine izin verirken belirgindi.

"Hangisini daha çok istediğimi bilmiyorum, pasta mı turta mı?" "Burası lanet bir fırın değil."

"Çikolatalı pasta. Alman çikolatalı pastası. Ben de bunu istiyorum." Kaşlarım kalktı. "Abur cubur yemeyeceksin."

"Ama o kadar çok istiyorum ki, dayanamıyorum. Bebek de istiyor. Bize biraz alamaz mısın?" "Aşerme genelde bu kadar erken mi gelir? Daha dört aylık bile değilsin."

Bunu söylerken bile battaniyenin sarıldığı hafif yuvarlaklığa baktım. Çocuğuma. Birkaç ay daha ve... Kaşlarımı çattım. Birkaç ay sonra bir bebeğim olacaktı ve sonra ne olacaktı? Çılgılık atan bir çocuğu nasıl öldürecek ve ona nasıl bakacaktım? Ve bu geçici değildi. Sonsuza dek sürecekti. En

azından taşınana ve kendi başının çaresine bakana kadar. Sonra tekrar, *Anna'nın gerçek annesi bunu yapmıştı.*

"Bilmiyorum. Tek bildiğim canım pasta istiyor ve pastasızlık beni deli ediyor. Neredeyse tadını alabiliyorum. Hayır, kokusunu alabiliyorum. *Lütfen.*"

"Eğer tadını ve kokusunu alabiliyorsanız, bu yeterli olacaktır."

Aşağı doğru eğilip kendini sırt üstü atarken doğal olarak büzülmüş dudakları daha da dışarı fırladı.

Yastık.

"Sinir krizi mi geçiriyorsun?" "Bu saçmalık! Ben pasta istiyorum."

Kendimi durduramadan ayağa kalktım. Öfkesi ve ağzı bozukluğu son birkaç haftadır artmıştı. Kimi kandırıyordum ki? Her gün onu öldüresiye dövmemek için tüm irademi kullanıyordum. Bir haftadan kısa bir süre önce patlamasına karşı kontrolümü kaybettiğimde ona attığım tokatın dudağında açtığı kesik hâlâ duruyordu. Şimdi de bu mu?

"Beni itiyorsun ve bence bunu bilerek yapıyorsun. Bodruma geri dönmek ister misin?"

"Tabii ki hayır."

"Bir kez daha yaparsan, tartışmak yok. Kıçını yırtarım ve karanlığa geri dönersin. O çok sevdiğin metal masaya geri döneceksin. Ve o zaman, gördüğün bu adam artık var olmayacak. Anlatabildim mi?"

"Evet."

Cevap yumuşaktı ama beni sakinleştirmek için çok az şey yaptı. Onu orada düşünmek bile nabzımın yükselmesine neden oluyordu. Başka bir kurban bulmalıydım. Başka bir Annalise. Ve yakında. Ama onunla ilgilenirken bunu nasıl yapacaktım?

Ona yaklaştığımda aklım başımdan gitti ve neredeyse nefesim kesiliyordu.

Kararsız bakışlarını taramak beni daha karanlık düşüncelere sürükledi. Her zaman merak etmişim, hayır, *meraktan da öte*. Onu ve beynimin yarattığı kanlı, korkunç sahneleri düşünerek mastürbasyon yaparken milyonlarca kez aynı senaryonun hayalini kurmuştum.

Öne doğru eğilip kelepçelerin uzunluğunu sıkılaştırırken sertçe yutkundum, böylece hareket edecek daha az alanı oldu. Bir zamanlar ona duyduğum sevgi -gerçekte kim olduğuna dair saplantım- geri geldi. Yavaşça içeri girdim, dudaklarımı onunkilere değdirdim ve geleceğini bildiğim şeyin tadını çıkardım.

"Yeni bir şeyin kutlaması için bir günlük pasta. *Mükemmel bir şey*. Tıpkı annenin eskiden yaptığı gibi."

"Bekle, ne demek istiyorsun? Neyi kutluyoruz?"

Gülümsemem neredeyse histerik bir kahkaha atana kadar büyüdü. "Aramda bir katil var ve kendimi bildim bileli bu anın hayalini kuruyorum. Annenin kurbanlarını öldürdüğünü hayal ederken tahrik olurdum. Seni büyümüş ve bunu kendi başına yaparken görürdüm. Sanırım sonunda bunu hayata geçirmenin zamanı geldi. Sanırım senin ve benim nihayet biraz eğlenmemizin zamanı geldi."

Bölüm 30

Dedektif Casey

Kilisenin açık çift kapısından içeri girdiğimde seslerin uğultusu kesildi. İnsanlar dönmeye başladı ve ben de başımı dik tutarak kendimi Anna ile benim oturduğumuz önden üçüncü sıraya doğru yürümeye zorladım. Sadece birkaç kez gitmişim ve cenazeden beri içeri girmemişim ama yine de uzak duramıyordum. Atmosfer bana onu hatırlatıyordu ve buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Lucille'in dudağı geriye kıvrıldı ve daha dik oturmadan önce Bayan Farley'e fısıldadı. Onu görmezden geldim, bunun yerine Anna'nın bunu nasıl isteyeceğine odaklandım. Oturdum, başımı salladım ve bizimkinin önündeki sıraya oturan Janneke'ye sırttım. Alçak sesler yeniden başladı ve beklerken yerimde kıpırdandım.

"Seni burada görmek güzel Braden."

"Teşekkür ederim, Bay Farley. Gelebildiğime sevindim."

Karısı Anna'nın annesine doğru eğilmiş, aralarında geçen sessiz konuşmayı sürdürüyordu. Org'un yumuşak sesi bir melodi çalmaya başladı ve ben derin bir nefes aldım. İnsanlar bakıyordu. Bazıları bana üzgün bakışlar fırlattı. Biraz rahatsız olsam da, daha çok hoş karşılandığımı inkâr edemezdim. Bunda bir huzur vardı. Lucille, Anna ve çocuğumun ölümü için beni suçlamış olabilirdi ama herkes aynı görüşte değildi.

Papaz sahnenin yanındaki yan girişten geldi ve bazı aileleri karşılamak için ilk birkaçına uğradı. Bakışları benim üzerimde durdu. Sıcak gülümsemesi beni de ifadesine ortak etti.

Müzik çalmaya başladı. Papaz konuştu. Benim ve Lucille için söylenen güzel sözler ve edilen dualar dışında kilise her zamanki gibi devam etti. Gözlerimde yaşlar birikti ve bazı eller rahatlatmak için kollarımı ve omuzlarımı kavradı, ama tek yapabildiğim hafifçe dönüp başımı sallamak oldu. Yaptığım şey doğru olsun ya da olmasın, bana yardımcı oluyordu ve buna ihtiyacım vardı. Kaybolmuştum. Kötü kararlarla dolu bir uçurumda yürüyordum ve güçlü kalmak zorundaydım. Anna iyiliğiyle bana bunu öğretmişti.

İncil'le ilgili daha fazla kutsal kitap ve hayat dersi gibi daha fazla şarkı geldi. Onları duymama rağmen, orada olmaktan çok gitmişim. Janneke Anna ile ilgili hikâyeleri olduğundan bahsetmişti. *Hiç Kimse* ile karşılaştığımdan beri tek düşündüğüm buydu. Kaybettiğim kadına en çok yaklaşılabildiğim andı.

Kadının omuzları üzerinde dalgalanan siyah saçlarına baktım. Yirmili yaşlarının ortalarında olmalıydı. Nispeten çekiciydi ama aşırı değildi. Onda beni rahatlatan bir masumiyet vardı. Bana yardım edecekti ve ben de bir başkası için kalbim bu kadar kırılmışken bir kadınla bir şeyler yaptığım için kendimi suçlu hissetmeyecektim.

Papaz sessizleşti ve insanlar teker teker ayağa kalktı. Ayağa kalktım ve koridora yöneldim. Birkaç aile gelip selam verdi ve dua etti. Onlara teşekkür ettim ama bakışlarım sürekli Janneke'ye gidiyordu ve o da gördü. Yanıma geldi ve ben de Lucille'in öfkeli bakışlarına bakıp tekrar ona döndüm.

"Anna hakkında hikayelerin olduğunu söylemiştin?"

"Evet." Durakladı. "O gün ne oldu? Birden koşmaya başladı. Korktum." Başımı eğdim ve kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. "Özür dilerim. Birini gördüm." "O muydu?"

Soru alçak sesle sorulmuştu ve ben başımı sallayarak yukarı baktım. "Seninle konuşmamalıyım bile ama burada güvende olduğumuzu hissediyorum."

"Öyleyiz," diye güvence verdi. "Neden oturmuyoruz? Sana Anna ile ilk tanışmamızı anlatacağım."

Lucille yanımdan geçip gitti ve ben onu görmezden gelerek en yakın sıraya gidip oturdum. Janneke annesine el salladı ve iki adım ötedeki koltuğa oturdu.

"Ben lisedeydim. Sanırım Anna üniversite birinci sınıftaydı. Buraya ilk taşındıklarında çok sessizdi. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, arkadaş edinme konusunda biraz endişeliydi. Birkaç kez onunla konuşmaya çalıştım ama o zaman içine kapanıktı." Janneke güldü. "Sanırım onu yıprattım. Birkaç ay sürdü ama Anna sonunda yola geldi. Kiliseden sonra caddenin karşıındaki kafeye gitmeye başladık ve orada saatlerce oturup sadece konuştuk."

Dikkatim kapıya yöneldi ve bakarken sıranın arkasını kavradım. "Buranın karşıındaki mı?"

"Evet." Janneke gülümsedi ama ben ona bakarken gülümsemesi yavaşça soldu. "Yıllardır tek bir Pazar gününü bile kaçırdığımızı sanmıyorum. Konuşmalarımız çok çeşitliydi. Bana aldığı dersleri anlatmasından, daha sonra işinde neler olup bittiğine kadar uzanıyordu. Ben de ona hayatımda olup biten her şeyi anlatırdım. Erkekler, benim için. Hayatımda ne tür bir kaos yaşıyorsa. Anlayacağınız, sorun çıkaran bendim. Anna iyi kızdı. Bana her zaman gülerdi. Muhtemelen komik bulmamamız gereken şeylere," dedi Janneke, yukarı bakarak. "Anna harikaydı. Çok uzun bir süre boyunca en iyi arkadaşımıydı. Her zaman yanımda olacağına güvenebilirdim."

Konuşamayacak kadar tıkanmış hissederek başımı salladım. Keşke Anna'yı o zaman tanısaydım. Bu katilden çok önce tanışmış olsaydık, belki her şey farklı olurdu. Belki bir aile olurduk, banliyöde bir evde yaşırdık ve ben eve, onun ve çocuklarımızın yanına gelirdim.

Bir rüyada yaşamak dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Görüntüleri göz kırparak uzaklaştırdım ve ayağa kalkmaya çalıştım. "Bunun için teşekkür ederim."

"Gitmek ister misin?"

Janneke ayağa kalktı ve başıyla

kapıyı işaret etti. "Nereye

gideceksin?"

"Kahve almaya. Anna hakkında daha fazla konuşmak için. Anlatacak daha çok hikâyem var."

Ağzım açıldı ama sonra kapandı. Masumca olsa da yanlış hissediyordum. Ama... Anna. Duymak istiyordum. Her şeyi bilmek istiyordum.

"Belki bir fincan."

Bölüm 31

Anna

"Nedir bu?"

Sesim çatallaştı ve geri adım atarak *Hiç Kimse'*ye doğru yürüdüm. Elleri pazularıma yerleşti, kavradı ve sonra yukarı aşağı ovuşturdu. Kollarının göğsüme dolanması ve yüzünü boynuma gömüp bana sarılması sadece bir an sürdü.

"Çocuğumun annesine bir hediye. Seni özgür bırakıyorum, Annalise. On yıllardır ilk kez, yaptıkların için herhangi bir endişe ya da tepki duymadan acele etmemene izin veriyorum. Sana bunun olacağını söylemiştim. Şaka yaptığımı mı sandın?"

Kenara çekildi, beni metal masaya bağlanmış esmere doğru iterken kolunu sırtımda tuttu. Başım zaten titriyordu ve gözlerim acıyordu. Göz açıp kapayınca kadar yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu ve bu düşünce bile beni titretiyordu. Bunu hayal etmiş olabilirdim ama içimdeki iyilik kontrol altındaydı. Anna kıza zarar vermek istemiyordu. Ve o da bir kızdı. On sekiz yaşından büyük olamazdı.

"Bunu yapmak istemiyorum," diye bağırdım. "Bana bunu yaptıramazsın." Yan tarafa dönmeye çalıştım ama tutuşu sıkılaştı ve bana daha da sert kilitlendi. Kapana kısılmış hissetmenin verdiği panikle ona doğru yöneldim. Yumruğum geriye savruldu ve tüm gücümle göğsüne saldırdım. Bağlantı sağlamdı ve tek ödülüm bir homurtu oldu ama durmadım. Kollarım vahşileşti, yüzüne ve boynuna vurmaya ve parçalamaya çalıştı. Ellerim benimkilerle boğuşmaya çalıştı ve tepsinin içindekiler yere saçılırken metal kırıldı. Acı yanağımda patladı ve görüşüm bulanıklaştı. Yine de pes etmedim. Neredeyse hayvani olan çığlıklar benden koptu ve ağzındaki tıkaca karşı haykıran kadına katıldı.

"Eğer durmazsan, onun yerini alacaksın!"

Parmakları başımın tepesine dolandı ve beni geriye doğru salladı. Sarsıntı dengemi kaybetmeme neden oldu.

Bacaklarım zaten çok güçsüzdü, ayakta durmak, az çok mücadele etmek zordu.

Tam düşeceğimi düşündüğüm anda kafa derimdeki sızı arttı ve *Kimse Yok mu* beni kalın saçlarımdan tutarak kaldırdı. Karnımın yan tarafına baskı uygulandı ve ayağımı yakaladım, kıpırdamadan dururken gerildim.

"Bu bebeği ne kadar önemsiyorsun?" Daha sert iterken içimden kırık bir hıçkırık çıktı. "Bir hayat seçiyorsun, Annalise. Bu onun hayatı mı olacak, yoksa çocuğumuzun mu?"

"Lütfen. Lütfen, bana bunu yaptırma."

"Bunu yapacaksınız ve geri durmayacaksınız, yoksa bana yardım edin, üçünüzü de öldüreğim. Bunu istiyorum ve sen de bana vereceksin."

Kimse beni yaklaştırmadı. Saçlarımdaki ve karnımdaki tutuşu o kadar sıkıydı ki, daha fazla mücadele etmeye cesaret edemedim.

"Banyoda kullanabileceğin bir makyaj malzemesi buldum. İster misin, Annalise?" Parmakları enseme indi ve bana doğru yaklaştı. Yumuşak bir okşayış karnımın üzerinde gezinmeye başladı ve ben devam etmek isteyen çığlıklarımı tuttum.

"Ruj mu?"

Yumuşak bir kıkırdama göğsünü salladı. "Parlak pembe bir renk ve en sevdiğin... *kırmızı*." "Bunu nereden biliyorsun?"

Eli amıma doğru indi, daireler çizerek hareket ederken giydiğim gömleğin alt kısmına bastırdı. "Bütün kurbanlarının üzerindeydi. Pembe ya da başka bir renk değil. Kırmızı. Her zaman kırmızı."

İçimde hissettiğim çekime karşı göz kapaklarımı kapattığımda karanlık beni ele geçirdi. Kadının ela gözlerini hâlâ görebiliyordum. Koyu renk saçları metal masanın üzerinde çok güzel bir şekilde dalgalanıyordu.

"Şu haline bak." Gömleğimi yukarı doğru çekiştirdi ve kulağıma doğru eğilirken çıplak kıvrımlarıma temas etti. "Şimdiden çok ıslanmışsın. Bunu çok istiyorsun, değil mi? Eminim yıllardır bunun hayalini kuruyorsundur."

Parmağını daldırdığında bir inilti çıksa da başım sallandı.

"Yalancı. Seni tatlı, küçük, yalancı kaltak. Tanrım, seni hemen şimdi becermek istiyorum. Tam onun üzerinde. Sanırım bitirdiğinde yapacağım. Bu konuda ne düşünüyorsun? En çılgın fantezini gerçekleştireyim mi? İkimiz de kanlar içinde, şehvetle yanıp tutuşurken onun cesedinin üzerinde sevişelim mi? Dedektifin bunu sana asla vermezdi."

Yana doğru hamle yapmaya çalıştım ama *Kimse Yok mu* ben kurtulamadan etrafımı sardı.

"Ne istersen yaparım. Sadece bana bunu yaptırma."

Elini uzatıp ruju bana uzatırken yer değiştirdik. "Üstüne çık. Bize sihir yap, Annalise."

Ben itiraz edemeden beni masanın üzerine kaldırdı. Ben itaat edemeden elinde bir neşter ve bir çekiç de vardı.

"Eğer durursan, daha ileri gitmeyi reddedersen ya da herhangi bir zamanda bana karşı gelirsen..." çekici salladı, "Sanırım ne olacağını biliyorsun."

Yavaşça öne doğru uzandı ve neşteri masanın üzerine koydu. Oda eğilmiş gibi görünüyordu ama eğilmemişti. Hareket ediyordum, bacağımı kalçalarının üzerine atarak amımı yarığının üstüne yerleştirdim. Dehşet, bana bakarken kocaman gözlerini inanılmaz derecede büyütmüştü. Çok şey anlatıyorlardı. Beni ele geçiren kişilik için hiçbir şey söylemiyorlardı. İhtiyaç dışında her duyguya karşı körleşiyordum. İlkel, hayvani bir ihtiyaç.

"Mmmph! Mmm-mmm!"

Tereddütle eğildim ve göğsümü göğüslerine yaklaştırdım. Benimkilerden biraz daha büyüktüler. Gerçekten mükemmeldi. Evet, doğal bir güzelliği vardı. Yüzünü tararken kalp atışlarım hızlandı. Alnının üzerinde onu sabit tutan bir kayış vardı. Artan şehveti göz kırparak uzaklaştırdım ama umduğum gibi kaybolmadı. Başım sertçe sallandı ve alt dudağım titredi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Gerçekten üzgünüm."

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Derin bir sesin ardından göğsü ağır hıçkırıklarla sarsıldı. Benden daha fazla gözyaşı döküldü ve ruju kaldırarak parlak kırmızı rengi yukarı kaldırdım. Ağzındaki top o kadar sağlam oturmuştu ki, dolgun dudaklarını yukarı doğru bastırıyordu. Erişim daha kolaydı ve neredeyse kolumu uzatamayacaktım. İstedğim şeyle tuttuğum şey arasında gidip geldim.

Braden gözümün önüne geldi ve *Kimse'nin* planına uymazsam ona asla geri dönemeyeceğimi biliyordum. Ama bundan sonra beni geri ister miydi? Ben geri dönmek ister miydim? Mükemmel kurban önümde duruyordu ve Hiç *Kimse'nin* bana verdiği şey bir çocuk için şeker, bir fahişe için ruj, bir Hristiyan için İncil'e eşdeğerdi. Kaçamayacağımı hissettiğim bir ihtiyaçtı bu. Cinayet benim kimliğimdi. Bu benim yetiştirilme tarzımdı ve bu ayartma, seçme şansım olmadan başarısız olacağım bir şeydi. Şeytanın oyun alanındaydım ve giriş bedavaydı. Şimdilik...

Ağzının etrafında dolanırken parlak kırmızı, kızın dudaklarında süzüldü ve çekiştirdi. Renk beni içine çekti ve ben de buna izin verdim. Diğer elimi kaldırdım ve bisiklete biner gibi saçlarını geriye doğru taradım.

Aramızdaki samimiyet patladı. Arkamda *kimse* kıpırdamadı, ama onun varlığı umurumda bile *değildi*. Bana bir şeyler uzattı: allık, göz farı ve rimel. Kendi alanımda kaldım, sadece onu görüyordum. Ruju kendi dudaklarıma götürüp sürdüğümde, bilinçaltımda ona karşı sallandığımı hissettim. Ve mırıldanıyordum, tıpkı annemin böyle anlarda yaptığı gibi.

Bir el belimin ortasına bastırdı ve kıcıımı kavramak için sürtündü. Ne kadar uzağa ve kolayca düştüğümü fark ederek sisten sıyrıldım. Kendim gibi hissetmiyordum. Neredeyse hiç hissetmiyordum. *Şehvet*. O da vardı ama yine de yaşamaya alışık olduğum şey değildi. Bu daha derin bir titreşimdi - klitorisimden merkezime doğru giden ve beni hareket etmeye iten bir titreşim.

"Kanını akıt."

Neşteri elime tutuşturdu ve *No One* saçlarımı tekrar sıkıp boynumu emerken neşteri orada sıkıca tuttu. Ona istediğim gibi şiddetli bir tepki veremedim geri çekildi. Onun geri çekilmesiyle, öfkem yerinde kaldı. Gözlerimi kaldırıp göğüslerine diktiğimde kendimi kocaman ve daha net hissettim.

Kızdan yine dehşet dolu inilti geliyordu. Kıza doğru yaklaşan esirime baktım. İçimden onu öldürmeye çalışmak geliyordu ama bu riski göze alamayacağımı biliyordum. Ne pahasına olursa olsun Braden'in çocuğunu korumak zorundaydım.

"Mm-mmmm."

Ona döndüğümde hiç tereddüt etmedim. Aniden onun kim olmasını istediğimi biliyordum ve bu masadaki kız değildi. Siyah saçlı olan. O...

Göz göze gelmeye devam ettim ve içimden bir kükreme yükselirken ters ters baktım. Jade belirdi ama sonra kaybolup Janneke'ye dönüştü. Braden'a sarılmıştı. Muhtemelen onu kendi çocuğu olarak görmek istiyordu. Herkesin düşündüğü kadar iyi değildi. Onun sırlarını biliyordum. Nasıl bir sürtük olduğunu biliyordum.

Serbest elimi kızın göğüslerinden birine attım ve göğüs ucunun hemen üstündeki deriyi yukarı iterek etli tümseği altından kırıştığı yerden kaldırdım. Göğüs dekoltesine sertçe bastırdığımda bıçağın üzerinde kırmızı bir gölcük oluştu. Benim bağırırlarım onunkileri bastırırken çığlıkların hiçbir anlamı yoktu.

"Orospu!"

"Evet!" *Kimse* yanımda bağırmadı. "Daha fazla!"

"Kendini akıllı sanıyordun, değil mi? Seni aptal amcık! Sen kiminle uğraştığını sanıyorsun?"

Elimi göğsünün dış kısmına doğru yuvarlayarak alt tarafını kestim. Kaslar avucumun altında gevşedi, neşteri yukarı kaldırıp etrafından dolanırken ağırlığımla aşağı kaydı. Benden sesler gelmeye devam ediyordu ve onlarla birlikte, burada tutsak olmaktan kaynaklanan acı ve öfke de beni tüketiyordu.

Her parçam birbiriyle çarpışıyor ve birbirlerine çarptıkları anda yanıyorlardı. Sanki beynim tehlikeli bir kimyasal reaksiyon geçiriyor gibiydi.

"Sana güvenmiştim. Bundan kurtulmana izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun? Senin için geliyorum!"

Neşteri diğer göğsüne sapladım, bir, iki kez. Kan fışkırdı ve beni tahrik etti. Böylesine yumuşak ve hassas bir aletle, vahşi sarsıntılar ve çekişlerle etini parçalamaya başladım. Tam göğsünü çıkarmada ilerleme kaydetmişken, tekrar saplamaya başladım. Ve tekrar. *Kimse* bana tezahürat yapmaya ve beni teşvik etmeye devam etti ve hayatım boyunca duramadım. Ne kadar çok kan olursa, o kadar canavarlaşıyordum.

Amım uyluğundan aşağı kaydı ve hareketlerimle klitorisimi okşadım. "Bıçak. *Bıçak!*" diye bağırdım, elimi sabırsızca sallayarak. Ve bir anda elime bir sap geçirdi. Kız bıçak darbeleri

yüzünden ölmüştü. Bunu biliyordum. Ama duramadım. Ucunu içeri soktum ve karnının en alt kısmına ulaşana kadar aşağı çektim.

Bıçak elimden düştü ve yumruğumu karnına indirirken hırladım. Kan

parmaklarımı kapladı ve parmaklarımı uzatarak kanlı elimi ölü kızın yüzüne vurmak için kaldırdım. Geçmişimde hiç şiddet yanlısı olmamıştım ama burada, Janneke'yi düşünürken, öyleydim.

Yanağına ve gözlerine kıpkırmızı sürdüm, avucumu sert ve aşağılayıcı bir şekilde yüzüne sürdüm, sonra tekrar vurmak için geri çekildim.

"Tanrım, seni çok seviyorum."

İçgüdülerim beni bıçağa yöneltti ama neşter gibi o da gitmişti. *No One* masaya uçtu, gömleğimi yırttı ve beni kızın üzerine uzanmaya zorladı. Aleti çoktan çıkmıştı ve çok sertleşmişti. Sırtıma sabitlediği ağırlıktan kurtulmak için onu kaldıraç olarak kullanmaya çalışırken kızın omuzlarını yırtarak çığlık attım. Karnımda ve göğüslerimde yapışkan ve ıslak bir sıcaklık vardı.

Koku ve onunla birlikte... yaptığım şeyin gerçekliği fark edilmeye başlandı. Kukuma baskı uyguladı ve sert daldırışındaki acı sadece daha yüksek sesle çığlık atmamı sağladı.

Hayatım bu hale mi geliyordu? Bundan sonra böyle mi olacaktı? Yoksa sonunda masanın üzerindeki ceset mi olacaktım? Hiçbir şeye cevap bulamıyordum. Adımı inletirken ve beni daha sert becerirken tek duyabildiğim Hiç *Kimse*'ydi. Onun için bir rüya gerçek olmuştu. Benim içinse asla kaçamayacağım bir kâbus.

Bölüm 32

Hiç kimse

Hayranlık içindeydim... ve şimdiden Annalise için başka bir kadın arayışına girmiştim. Bu kadar çok dışarı çıkarak her şeyi riske atıyordum ama elimde değildi. İçinde tuttuklarını serbest bırakmasını izlerken büyülenmişim. *Aşık olmuştum.*

Yaşadığım mutluluk, işlediğim cinayetler için hissettiklerimin çok ötesindeydi. O anlarda bana olanlar asla unutamayacağım şeylerdi. Ona onu sevdiğimi söyledim ve gerçekten de sevmiştim. Güzelliği ve vahşiliği ıslak bir rüyadan fırlamış gibiydi. Sadece diğer kadınlar için çıtayı yükseltmekle kalmadı, o orospu çocuğunu da uçurdu. Daha önce beni tükettiğini sanıyordum ama artık düşüncelerimden hiç çıkmıyordu. Onun kana bulanmış bedenini hayal ettim. Zihnim daldığında onu gördüm. Ona baktım ve tek yapmak istediğim onu kurbanlarımızla tekrar yıkamaktı.

Arabadan çıkıp yavaşça konut bloğuna doğru yürürken uzaktan köpekler havlıyordu. Evin yakınında bir kurban kaçırmamak için şehrin öbür ucuna kadar gitmişim. Annalise'i bu kadar uzun süre yalnız bırakmak beni rahatsız ediyordu ama aptalca bir risk almaktan daha iyiydi. İhtiyacım olan son şey polislerin ya da FBI'ın evimin etrafında pusuya yatmasıydı. Gerçi aslında benim değildi. Eski bir komşunun eviydi. Yaşlı cadalozun ailesi olmadığını biliyordum. Akrabası olmadığı için bir şeyleri tamir etmem için beni yeterince çağırmıştı. Güvendeydi. Tek kullanımlık.

Köpeklerin havlamaları kesilince sessizlik çöktü. Kaşlarımı çattım ve soğuktan ellerimi ceplerimin içine soktum. Dışarıda neredeyse hiç kimse yoktu. Hava kararıyordu, bu benim için iyiydi ama birini yakalamak için iyi değildi. Koyu renk saç ve bir yer bulabildiğim sürece önemli olan tek şey buydu. Annalise esmerleri severdi. Annesinin ayak izlerini takip edeceğini düşündüm. -Özellikle de dedektifin kadınla yaptığı kaçamaktan sonra. Bu benim adıma tamamen şanstı. Onu surat asmaktan başka bir şey yaparken yakalayacağımı hiç ummuyordum. Ama turnayı gözünden vurmuşum. Bu, onu tetikleyeceğini düşündüğüm kurbanı bulmamı çok daha kolaylaştırdı.

Uzaktan gelen bir hareket beni yavaşlattı. Bir aile arabalarına doğru yürüyordu. Profile uymuyorlardı ve hemen başımı eğdim, kendimi sadece soğuktan değil, yaklaştıkça onların görüşünden de korudum.

Kar hala hafifçe mevcuttu ve onlar geri geri giderken kaldırımını kaplayan ince tabakaya odaklanmaya devam ettim.

Sokak lambaları yandı ve ben sayısız bloğu gezerken hava karardı. Pencerelerden baktım, bazı silüetler yakaladım ama işime yarayacak bir şey yoktu. Yine de önemli değildi. Henüz değil. Hâlâ zamanım vardı. *O hâlâ elimdeydi.* Doğru kadın bir noktada yoluma çıkacaktı ve çıktığında... yeni Annalise doyuma ulaşacaktı.

Bölüm 33

Dedektif Casey

"Bok gibi görünüyorsun. Tanrım, Casey." Diego durakladı, başını salladı. "Şey, bok gibi değil. Sen... daha büyüksün, ama şu sakal. Kontrolden çıkmaya başladı." Bir duraklama daha. "Şu anda ne kadar spor yapıyorsun? Tahminimce çok."

"Neredeyse her gün. Sakalı da seviyorum. Kalıyor."

Günler sonra ilk kez gerçekten gülümsediğimi hissettim. Her gün dediğimde, neredeyse *tüm* gün orada kaldığımı belirtmemiştim. Ağırlık kaldırmaya ve koşmaya devam ettim - beni hüzünlendiren kayıptan uzaklaştıracak her şeyi yaptım. Öyle ki, suçluluk duygusu beni yiyip bitirmişti.

Anna'yı ve çocuğumuzu düşünmediğim tek bir an bile olmadı. Yanından geçtiğim hiçbir çift yoktu ki o yaşasaydı nerede olabileceğimize dair düşüncelerimi tetiklemesin. Şimdi evli olur muyduk? Hamile nasıl görünürdü?

Çok güzel. Bu bir veriydi.

"Beni neden buraya getirdin Diego?"

Bir inilti onu terk etti ve masanın karşısındaki sandalyede kaydı. Beklerken kahvemi yudumladım ama zaten biliyordum.

"Geri dönmeni istiyoruz. Zamanı geldi. Sana ihtiyacımız var."

Güldüm ve neredeyse boş olan lokantaya bakarken fincanı yere bıraktım. "Bana ihtiyacınız yok. Eminim hepiniz iyisinizdir." Başını sallarken attığı bakış ayıltıcıydı. Daha dik oturdum, endişeliydim. "Bu bakışı biliyorum. Nedir o?"

"Geri dönebileceğini düşünüyoruz. Sadece profile uymuyor, o yüzden bir şey söylemek zor." "Geri mi döndü? Elinizde ne var?"

Tereddüt etti, sesinin tonu düşerken masaya daha fazla yaslandı.

"Şimdiye kadar iki kadın. Koyu renk saçlılar, sarışın degiller. Parçalanmışlar. Bağırsakları deşilmiş. Göğüsleri gitmiş.

Yüzleri neredeyse tanınmaz halde. Cinsel saldırıya dair bir kanıt yok ama ikisinin de yüzünde *X işareti* var.

uyluklarına damgalanmış."

"*Tanrım*. Bu o olamaz... eğer o... kahretsin, bilmiyorum. Bir seri katil bulduk, radardan kayboldu ve şimdi başka bir seri katilimiz var - kurbanlarının saç rengi ilkinin tam tersi olan?"

"Kesinlikle," diye vurguladı Diego. "Doğru olmayan bir şeyler var." "Katilin geride bıraktığı herhangi bir not var mı?"

"Hayır. Elimizdeki tek şey *X* ile damgalanmış bedenler. Ama... bedenleri sahnelenmiş. Bu kadınlarla ilgili tek şey, bacaklarını açmış sırt üstü yatıyor olmaları. İki elleri de yüzlerine çivilenmiş, böylece avuç içleri gözlerini kapatıyor."

Ağzım açıldı ve kapatmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Çivilenmiş mi?"

"Bu doğru. Avuç içinin ortasından elmacık kemiğine doğru gider. Avucun üst kısmı gözleri

kapatır ve parmaklar alnın üzerine yayılır."

"Hasta herif. Neyi görmelerini istemiyor? Ya da bizim neyi görmemizi istemiyor?"

Diego omuz silkti. "FBI bu işin peşinde. Her türlü insanı getirdiler. Ama ortada kanıt yok. Adamlar iyi." Durakladı. "Gördün mü...?"

"Evet," diye tekrarladım. "Bizim ya da kurbanlarının görmesini istemediği şey ne?"

"Belki de görmemizi istemediği şey değildir. Belki de görmediğimiz şeydir?" Sustu. "İşte bu yüzden geri gelmen gerekiyor. Birlikte olduğumuzda herkesten daha iyi çalışıyoruz. Sana ihtiyacım var Casey. Hepimizin sana ihtiyacı var."

"Hayır." Başımı salladım. "Senin yapmadığın hiçbir şeyi ben yapamam."

"Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun. Davalarda çalışmamak seni deli ediyor olmalı."

Öyleydi ama bunu bilmesini istemiyordum. Bunu kendime bile itiraf etmek istemiyordum.

"Gitmem gerek."

"En azından bana bunu düşüneceğini söyle."

"Düşünecek bir şey yok. Bunu yapamam Diego. Yapamam işte."

Ayağa kalktım ve o da hızla beni yansıttı. "Bana nedenini söyle. Anna'yı kaybetmenin seni incitmesini anlıyorum. Onu seviyordun ve bunu anlıyorum. Ama neden bu yüzden kariyerini bir kenara atasın ki?"

"Anlamıyor musun? Ölmesi benim suçum. Bunu bana o orospu çocuğu söyledi. Benim sayemde onu buldu.

Geri dönersem kimse benim etrafımda güvende olmaz."

"Endişelenecek kim var ki? Yeni birini bulmuş değilsin ki." Sessizliğim üzerine gözleri büyüdü. "Şimdiden birini mi buldun?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Öyle değil. O kiliseden. Konuşuyoruz. Çoğunlukla Anna hakkında. Bana yardım ediyor. Bana yardım ediyor. Anna hakkında onu tanıyan insanlarla konuşmak hayatta kalmasına yardımcı oluyor. Ayrıca, çıktığımız falan da yok. Bir kez kahve içtik, o da kilisenin karşısında olduğu ve konuşmamız bitmediği içindi. Çoğu zaman ayinden sonra on dakikalık sohbetler oluyor."

"O zaman korkacak bir şey yok. İçeride konuşun. Gittiğinde yalnız olacaksınız. Geri gel iş."

Boğazımdan sinirli bir ses yükseldi. "Yapamam."

"Yapabilirsin, lanet olsun. O piç yakalanmayı hak ediyor. Onu hepimizden daha iyi tanıyorsun. Seni izlediğini gördün. Eğer işe geri dönersen, belki onu dışarı çekebilirsin. O zaman onu yakalayabiliriz Casey. Anna'nın katilini adaletle teslim edebiliriz. Eğer ona bir şey borçluysan, bunu borçlusun. Bilmediğin bir şeye karşı temkinli olduğun için kaçmasına izin verme. Belki de gitmiştir. Belki hala seni izliyordur. Eğer izliyorsa, seni kilisedeki kadınla çoktan görmüştür. Bunu düşünmek zorunda olduğunu biliyorum. Sen teşkilata geri dönersen daha güvende olur."

Ceketimi sandalyeden kurtardım ve kollarımı kolların içine soktum. Sözleri midemin kaldırılabileceğinden çok daha fazla etkilemişti. Janneke için endişeleniyordum. Gerçekten endişelendim. Ama adam gideli haftalar olmuştu. Diego haklıydı. Onu görmemem, benden gerçekten uzakta olduğu anlamına gelmiyordu. Bundan daha iyisini biliyordum.

"Seni arayacağım."

Diego'ya başımı salladım ve kapıya yöneldim. Yeterince hızlı kaçamadım. Bir katil. İki mi? Tamamen farklı iki kadın profili mi? Daha fazlasını bilmek istiyordum. İçimdeki dedektifin bilmesi gerekiyordu.

Cipimi park ettiğim yere doğru koşarken sokağın her iki tarafında da farlar parlıyordu. Telefonum çalmadan önce kapıyı zar zor açtım.

Engellendi.

Sürücü koltuğuna geçip düğmeye basmadan önce kapıyı kapatırken kaşlarım çatıldı. "Alo?"

"Dedektif. Toplantınız nasıl geçti?"

Öfke bedenime yayıldı ve hemen etrafıma bakmaya başladım. Çevrede göze çarpan hiçbir şey yoktu. Çiftler ve bekârlar kaldırımında yürüyordu. O zaman bile, neredeyse hiç yoktu. Telefonu geri çektim ve kayıt düğmesine bastım.

"Bu numarayı nereden buldun? Bu benim iş telefonum değil."

"Eh, benim de kendi yöntemlerim var. Söylesene, orada iyi bir şeyler öğrendin mi? Teşkilata geri mi döndün? Büyük kötü mavi?"

"Siktir git. Ne istiyorsun?"

Sözlerinin arasındaki sessizliği dinledim, bir şey arıyordum. Nerede olabileceğini tetikleyecek herhangi bir şey. Anlayabildiğim kadarıyla zaten araba kullanıyordu. Lastiklerin hafif uğultusu var gibi görünüyordu ama emin değildim.

"Sadece merhaba demek istedim. Eski bir arkadaşla hasret gidermek. Hepsi bu." "Biz arkadaş değiliz. Anna'yı öldürdün. Sen öldürdün-"

"Şimdi, şimdi. Sinirlenmene gerek yok. Sen onu sevdin. Onu hamile bıraktım. Sonra da onu öldürdüm. Hayat devam ediyor, Dedektif. En azından öyle görünüyor, değil mi?"

Konuşamadım.

Onu hamile mi bıraktı? Babasının kendisi olduğunu mu düşündü? Tabii ki babası olduğumu bilemezdi. FBI bu bilgiyi sızdırmadı. Sadece hamile olduğunu.

Aklımı kurcalayan bir şey vardı. Braden, diğer yarısı için yanıp tutuşan adam, içimdeki dedektif harekete geçtiğinde en ufak bir geri adım attı. Aceleci davranmak ve bağırarak onu yüzüstü bırakırdı. Ona sorular sormalı ve onu konuşturmalıydım. Böbürlenmesi hakkında daha fazla şey öğrenmeliydim.

"İstedğin bu muydu? Onu hamile bırakmak mı? *Gururla* 'hamile bıraktım' diyorsun."

Güldü ama konuşmadan önce durakladı. "Dürüst olacağım. Kasıtlı değildi. Ama bu tür şeylerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Sanırım sevimli ve gerçek Annalise karşısında ayaklarımın yerden kesildiğini söyleyebilirsiniz. Ama her güzel şey gibi bunun da bir sonu olmalıydı."

"Hmmm." Uzaktaki aydınlatıcı ışıklar beni sersemletip tamamen aklımı başımdan alırken tenimden ısı akıyordu. "Ne zaman öğrendin? Onu öldürmeden önce biliyor muydun? O biliyor muydu?"

"Oh, evet. Biliyorduk. Her yere kusmayı bırakmadığında fark etmemek zordu. Hiç sevişirken kusan bir kadınla karşılaştınız mı? Pek hoş bir şey değildir."

"Siktir git," diye tersledim. Daha fazla kakhaha.

"Belki de bunu bilmek istemediniz. Yine de sorun değil. Onu iyice temizledim ve hatta bıçağımı boğazına saplamadan önce bu halinin tadını çıkarması için ona birkaç gün verdim."

Gözyaşlarım beni terk etti ve başımın direksiyona yaslanmasına engel olamadım. Anna biliyordu. Anne olduğunu bilerek ölmüştü. Ve ben ona yardım edemedim. Çocuğumuza yardım edemezdim.

"Cesedi nerede? Ona düzgün bir cenaze töreni yapmak istiyorum. Bunu hak ediyor."

"Yaptıklarından sonra hiçbir şeyi hak etmiyor. *Kim olduğundan sonra*. Çürüyecek ve asla bulunamayacak. Ben hayatta olduğum sürece asla huzur bulamayacak."

"Lütfen." Bu yalvarış karşısında mide bulantımı bastırdım ve Anna'nın iyiliği için öfkemi dizginledim. "Sadece onun bedenini istiyorum. Bitti artık. Peşinde olduğun şeyi aldın. İntikamını

aldın. Sadece onu bana ver. O senin düşündüğün gibi biri değildi. O bir Hristiyandı. İyi bir kadındı. Kimseyi incitmezdi. Annesi gençliğinde ona bunları yaptırdı. Lütfen, sana yalvarıyorum."

Hoparlörden kahkahalar yükseldi ve hafif uğultunun gittiğini fark ettim. Tam bir sessizlik

etrafını sardı. "Sevdiğinizi iddia ettiğiniz kadın hakkında ne kadar az şey biliyorsunuz, Dedektif. Annalise'in kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yoktu. Bana bazı şeyleri itiraf etti. Muhtemelen hayal bile edemeyeceğiniz şeyler. Lisedeyken bir kızı öldürdüğünü biliyor muydunuz? Aşık olduğu bir kızı? Kıskançlık öfkesiydi. Belki de bunu araştırmalısın. Eminim Annalise bulmacasının tüm eksik parçalarını bulacaksın. O baştan aşağı bir katildi. Başından beri annesinin izinden gitmenin eşiğindeydi. Bana sorarsanız, size bir iyilik yaptım. İkinizi de serbest bıraktım."

"Yalan söylüyorsun. Anna bunu asla yapmaz."

"Keşke olsaydım. Bakın, Dedektif, Anna'nın geçmişini araştırın ve şüpheli bir şey bulursanız bana söyleyin. Bulacağımıza bahse girerim. Yeterince derine inmeye karar verirsiniz başka bir cinayeti daha çözeceğinize bahse girerim. Tabii eğer istersen."

"Peki ya bu yeni cinayetler? Siyah saçlı kadınlar. Onlar da senin mi?"

"Eh, ben olabilirim. Belki de ben değilimdir. Suçları araştıran sizsiniz."

"Ben artık bir dedektif değilim."

"Elbette. Sadece içeri gir ve onlara döndüğünü söyle. Ya da söyleme. Seni ikna etmeye çalışacak vaktim yok. Gitmek zorundayım. Bir randevum var."

"Hayır, *bekle*. Bu da ne demek oluyor? Kiminle randevu?" "Meraklıyız, değil mi?"

"Yine öldürecek misin?"

Tereddüt. "Sanırım bu cevabı ikimiz de biliyoruz."

Gerçekten söylemek istediğim şey yüzünden çenemi kapattım. "Lütfen bana Anna'nın cesedinin yerini söyler misiniz?"

"Hayır."

"Çocuğunuzun düzgün bir şekilde gömülmesini istemez misiniz? Çok uzakta değildi ama bunu istemelisin. *Bir baba olarak*."

"Hayır dedim."

Zihnim öfkeyle dolup taşarken başımı kaldırdım. "Bir baba olarak bile mi? Beni hasta ediyorsun. Bil diye söylüyorum... Gururla sahiplendiğin o çocuk..."

"Evet?"

Daha ileri gitmek aniden imkânsız hale gelmişti ve bunun nedeninden emin değildim. Sesindeki ukalalık mıydı? Hakkında hiçbir şey bilmediğim sırlarla dolu olduğunu hissetmem mi? Bu konuşmada beni rahatsız eden bir şey vardı. O anda ne olduğunu anlayamadığım bir şey. Sorgulama tekniklerimi ortaya çıkardı ve gitmek istediğim tek bir yön vardı.

"Sensiz daha iyi. Anlamadığım şey, umurunda bile olmayan bir şeyi neden sahipleniyor ve neredeyse övünüyorsun? Çocuğun varlığı mıydı? Annesine tecavüz ettin. Bunda gurur yok. Varmış gibi davranmak bile... Tanrım, bunu söylemekten nefret ediyorum ama babalığını yaptığın herhangi bir çocuğun ölmesi, seninle yaşamasından daha iyidir. Sadece davranış şeklin. Düşünme şeklin. Öldüğüne sevindim. Birincisi, sen hayal edilebilecek en kötü baba olurdun. Seni bir çocuğun yanında düşünmek beni hasta ediyor. En azından şimdi, asla acı çekmeyecek. Anna asla acı çekmeyecek. Daha da iyisi, asla senin gibi bir *katil* ve *canavar* olmayacak."

"Hiçbir şey bilmiyorsun! Harika bir baba olacağım. Harika! Beni duyuyor musun lan? Belki de istediğin kadından bir bebeğim olduğu için kıskanıyorsun."

Sesimi duyurabilmem için saniyeler geçmesi gerekti. "Ne diyorsun lan sen? O...? O... değil mi?"

"Beni duydun," dedi daha sakın bir sesle. "Bebeğim doğduğunda, ölmüş olmaktan çok daha fazlası olacak. Orada

Annalise'den geriye yakacak bir şey kalmayacak. Bundan emin olacağım."

Bölüm 34

Anna

"Seni parçalara ayırmak için sabırsızlanıyorum!"

Kapı duvara çarptı ve *Kimse Yok* mu'nun gürleyen sesiyle sıçradım. Üç adımda yatağa ulaştı. Kollarım yatak başlığına sıkıca sabitlenmişken, tokatla başımı yana çevirmekten başka bir şey yapamadım. Acı tenimi kavurdu ve beni kendisine çevirip tekrar vururken parmakları ve başparmağı yanaklarıma battı. Gittiği zamankinden çok farklıydı. O zaman çok sevgi doluydu. Şimdi bu mu?

"O dedektifi yakalayacağım. Onu alacağım ve senin önünde öldüreceğim.

Sonra bebeğimi kesip serbest bırakacağım ve senin lanet kanında yıkanacağım, kaltak."

Whack!

Vur!

"Dur!"

Elinden kurtulmaya çalıştıkça başım dönüyordu. Beni yakalamak için geri gelmeden önce yüzümü sıkmaya ve bana vurmaya devam etti.

"O hiçbir şey bilmiyor. Harika bir baba olacağım! Benimkinden çok daha iyi." "Evet," diye hıçkırdım. "Lütfen! Eğer durmazsan bebek olmayacak."

Gürültülü bir ses onu terk etti ve dönerek şifoniyerdeki bibloları bir hamlede temizledi.

Kol.

"Sözlerime kulak verin, bu iş bitmeden Dedektif Casey'nin nefesi kesilecek. Oyun zamanı Bitti. Öldüğüne sevindiğini söylüyor, böylece çocuğumu taşımak zorunda kalmayacakmışsın. Böylece acı çekmek zorunda kalmayacaksın! Ona acıyı göstereceğim. Artık hayatta olduğunu bildiğine göre, o da seninle birlikte bunu yaşayacak."

"Ne?"

"Beni duydun," dedi ve telefonunu çıkarıp havaya kaldırdı. "Eğer dedektif daha önce sana zarar verdiğini düşündüyse, şimdi onun için ne sakladığımı görene kadar beklesin."

Telefonun sesi odanın içinde yankılandı ve yüzümdeki ıslaklık hızla akarken başımı başka yöne çevirdim. Kelepçelere karşı çırpındım, öfkenin daha önce hiç yaşamadığım bir seviyeye ulaştığını hissettim. Beni esir alan kişinin beni dövmesinden daha yoğundu. Bana işkence ettiği zamankinden. Hayatımı tehdit ettiğinde bile böyle bir öfke hissetmemiştim.

Bu Braden'ı daha da mahvedecekti. Eğer beni kaçıranın söyledikleri doğruysa ve Braden çocuğun ondan olmadığına inanıyorsa... Tanrım, bunu düşünemezdim. Ya da öldüğüme sevindiği gerçeğini. *Janneke*. Hepsi onun suçuydu. Onu baştan çıkarmıştı. Muhtemelen onu kederinde baştan çıkarmıştı. Şimdi birlikte miydiler?

Kalbim kırılmıştı; zihnim bu katilin altında çözülüyordu.

"Yapma bunu," diye boğuldum. "Lütfen onu rahat bırak.

Sadece..." "Sadece ne?"

Kelepçeleri tekrar salladım. "Beni zaten öldüreceksin. Öylece bırak ve buradan git. Ya da daha iyisi, beni serbest bırak ve gidebilecekken git. Eğer Braden'ı zorlarsan, eninde sonunda bir hata yapacaksın. Yaptığında, seni bulacaktır. Akıllı ol. Gitmeme izin ver ve ortadan kaybol."

Sessizlik beni kirpiklerimin arasından yukarı baktırdı. Sakin ses tonuma rağmen öfkeliydim ve bunu görebildiğini biliyordum. Karşıma çıkan meydan okuma karşısında başımı çevirmem gerekirdi. Ama daha fazla dayanamadım. Sakinliğim bana bunu göstermeye yetmişti. Kendimi kaybediyordum. O iki kadını öldürmek, sürekli tacizin verdiği zararlarla karışmıştı.

Tıkla.

Tıkla.

"Öyle bakmaya devam et. Ona içinde sakladığın karanlığı göster. Ona küçük lise aşkını anlattım. Onu nasıl öldürdüğünü. Sence araştıracak mı?" *Klik.* "Ona araştırması gerektiğini söyledim."

Titreme beni ele geçirdi ve bunun sırrımın keşfedilmesi korkusuyla hiçbir ilgisi yoktu. O kadar ilerisini düşünemiyordum bile. *Hiç Kimse'nin*, ona sır olarak verdiğim şeyi ifşa ettiği düşüncesiyle ölmesini istemiyordum. İşlediğim suçun yansımaları aklımda yoktu. Sadece ihanet.

"Sana inanmayacak. Hiçbir şeyi araştırmayacak."

"Hayır mı? Bence yanıyorsun. Bence merakı onu alt edecek."

"Ahh! Buna hakkın yoktu! Al. Bunları. Çıkar! Bu kelepçelerden kurtulmak istiyorum!" Kahkahalar.

Tıklayın.

"İşte bu kadar. Bizim için çıldır, Annalise. Çıldır."

Deli. Deli. "*Senin için tek bir dileğim olsaydı, gerçek aşkı asla bulamaman için dua ederdim. Bu şekilde incinmek istemezsin. Delirmek istemezsin, Annalise.*" Deli. Deli.

Evet, çıldırmıştım. Deliliğin büyüdüğünü ve gerçekliğimi kıldığını hissedebiliyordum. Seslerle birlikte yolunu buldu. Korkunç fantezilerle birlikte. "Çıkar onları. *Hemen çıkar onları!*"

"Yoksa ne olur? Ne yapacaksın?" *Klik.* "Bana zarar vermek mi istiyorsun? Eminim sen de bağırsaklarımla oynamak için can atıyorsundur. Bak ne diyeceğim..." Kamerayı cebine soktu ve ileri atıldı, diğer eli kalkarken boğazımı kavradı. İlk elinin tokasını çıkardı ve ben beklerken nabzım sertçe atmaya başladı. "Seni özgür bırakacağım, Annalise. Bana ne yapmak istediğini göster. Sana meydan okuyorum."

Diğer kelepçe de çözüldü ve ben beklemedim. Bekleyemezdim. Kendi çılgınlığımdan kurtulmam beni ileri doğru itti ve *Hiç Kimse'nin* sert bedenine çarptım. Ellerim havaya kalktı ve tırnaklarım gözlerini oymaya ve tırmalamaya çalıştı. Kaçmak için çaresizdim. Çılgınca, hatta. O anda, daha fazla zamanım yoktu. Onun aptalca hatasına karşı üstünlük sağlamaya çalışmaktan başka bir yol bilmiyordum.

"İşte orada."

Kollarıyla beni sarmaya ve sıkıştırmaya çalıştı ama ben yatağın üzerinde yuvarlandım ve yatağın ayak ucuna yaklaştığımızda ağırlığımı etrafa saçtım.

"Üstte mi? Asla."

"Seni

öldüreceğim!"

"Sen öyle san. Bu ön sevişme, sürtük."

Kollarım ve ellerim sallanmaya ve derisini kazımaya devam etti. Tırnaklarımla altımda yırtılmış deriden bir dolgunluk vardı ve yanaklarındaki ve boynundaki izler boyunca kan damlıyordu. Bunun bana olabilecekler konusunda korku vermesi gerekirken, vermedi. Kan beni devam etmeye teşvik etti ve durumumun tehlikesini görmemi engelledi. Avının tadına bakmış bir yırtıcıydım. Belki de sırtımdaki deriyi parçaladığında onun beni tattığı gibi ben de onu tadacaktım.

"Tüm yapabildiğin bu mu? Bir vuruşta suratını darmadağın edebilirim. Yapayım mı Annalise? Yapmak istiyorum. Tanrım, vücudun tepki vermeyi bırakıp aklın başından gidene kadar kafatasına

vurmak istiyorum."

Üzerimdeki bol tişörtün kumaşı onun sarsıntısıyla yırtıldı ve aciliyet kıvılcımını hissederek geri çekildim.

Ellerimi başımın üzerinde birleştirdim ve bir bıçakla yapacağım gibi yüzüne çarparak aşağı indirdim. Bıçaklama hareketiyle vurdum... bir kez. Tekrar vurdum. Başı havaya kalkarken ve yerçekimi kaybolurken esirimin burnundan kan aktı.

Sırtım aniden yatağa yaslandı ve ağırlığı acımasız bir güçle içime doğru itmeye başladı. Kulaklarımda tiz bir ses çınlarken acı ve ışıklar patladı. Kollarımın hâlâ hareket ettiğini hissedebiliyordum ama sanki artık vücuduma bağlı değillermiş gibi çok ağır geliyorlardı. Başımı kaldırdığımda dişlerim boynuna batmaya başlamıştı bile. Dilime metalik bir tat doldu ve etinden bir parçayı da yanıma alarak yana doğru yırtıldım.

"Amcık

!"

Whack!

Whack!

Uzaklardan gelen seslerden, *kimsenin* bana bağırmadığını anladım. Ne söylediği ya da bağırduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oda bir türlü netleşmiyordu. Hareketler bulanıklaştı ve sadece onun tekrar şaha kalktığını fark ettim - sonra... hiçbir şey.

"İşte, şimdi daha iyi oldu. Şşşt. Ağlamak yok."

Basınç en özel bölgeme itildi ve yüksek sesle inlemem ve hıçkırmam, horozu beni daha da gererken durdurulamadı.

Ne zamandır bana tecavüz ediyordu? Gerçekten ıslak değildim ve her itişinde kanalımı çekmesi bana uzun sürmemiş gibi hissettirdi.

"S-Stop..."

"Bundan daha iyisini biliyorsun. Ayrıca, durmamı istemiyorsun. Gerçekten istemiyorsun. Bunu seviyorsun. Ben de seni seviyorum."

"Hayır." Bebek içimde hareket etti ve ben daha çok ağladım. O kadar çok ağladım ki, ne olduğunu anlamadan neredeyse nefes nefese kalacaktım. Kendimi iyi hissetmiyordum. Midem bulanıyordu ve hastaydım. Oda etrafımda dönmeye devam ediyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ellerim tekrar bağlanmıştı, bu da beni pek bir şey yapamaz hale getiriyordu.

Ve işte yine o sevimli, yumuşak ses tonu.

Kimse dizlerinin üzerine çökerken kalçalarım daha da açıldı. Hızı yavaşladı ve derin inlemeleri boğazımın arkasını yakan kusmuk bıraktı. Sallanmalar... başparmaklarının kıvrımlarını ayırması ve uzun aletin içime girip çıkmasını izlemesi... Buna bir saniye daha devam edemezdim ama durduracak gücüm de yoktu.

"Beni serbest bırak." Her kelime kafama vurulan bir tokmak gibiydi. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Bırakın beni."

Boğazından derin bir kahkaha yükseldi. "Senden korktuğum için mi seni tekrar kilitlediğimi sanıyorsun? Alakasız bile yok." Uzandı ve telefonunu aldı. Ding sesi beni daha çok hıçkırmaya itti. Bizi kaydettiğini biliyordum.

"Çocuğumun annesi." Bir el açıkta kalan karnımı ovuşturdu, hafif yuvarlaklığın etrafından

dolaşarak alt taraftaki pozisyonunu korudu. "Hamile, kanamalı ve dayak yemiş... İtiraf etmeliyim ki bana hiç bu kadar güzel grnmemiştin Annalise."

"Keşke irkin olsaydım da *beni rahat bıraksaydın!*"

"irkinsin... iten içe. Bu seni daha çok istememi sağlıyor."

"Senden nefret ediyorum," diye boğuldum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Benim de bir parçam senden nefret ediyor. Ama ben seni daha çok seviyorum. Seni çok seviyorum." İtişler derinleşti ve yüzüm döndü, pazuma gömülmeye çalıştı.

"Bundan daha iyisini biliyorsun. Sakın gözlerini benden kaçırma." Yüzümde zonklayan acıya baskı uyguladı ve beni ona bakmaya zorlarken acıdan haykırdım. Telefon yaklaştı ve hızını artırırken yüzüme doğru tuttu. "İşte oldu. Evet, evet. Siktir, evet. İkimizin de buna ihtiyacı vardı."

"İhtiyacın olan şey kalbine saplanacak bir bıçak." "Önce sen. Ve yakında. Sadece birkaç ay kaldı."

Odağını ve kamerayı içime girdiği yere getirirken eli kalçamı tutmak için düştü. Tiksintiyle ona karşı koymaya çalıştım ama bu hareket sadece sikini daha derine itmesine ve beni tokatlayacak kadar uzun süre bırakmasına neden oldu.

"Bu bebeği senden kesip çıkarmak için sabırsızlanıyorum. İç organların benim sikişimle sallanırken o amcığa vurmak istiyorum. Bunun nasıl görüldüğünü biliyoruz, değil mi Annalise?"

Parmakları şişmiş karnımın etrafını sarmış, yan tarafa doğru bastırıyordu, o ise hastalıklı bir hayranlıkla aşağıya bakıyordu. Gördüğü şeyi çok iyi hayal edebiliyordum. Hastalıklı sözleri kendi zihnimi çarpıttı. Fantezilerim alevlendi ve onun grotesk ifadeleri kirli konuşmayı tamamen farklı bir seviyeye, hastalıklı bir seviyeye taşıdı - kurbanlarımız üzerinde kan, ölüm ve seksin katledildiği bir alem.

"Seni nasıl öldüreceğimi anlattığımda çok ıslanıyorsun. Şeytanla dans edelim mi? İğrenç fantezilerimizle flört edelim mi? Bu sefer kim kanayacak? Sen mi? Ben mi?" Durakladı, başını eğdi ve omzunu ona yaklaştırdı. "Beni zaten ısırdın. Sanırım sıra sende."

Boynuma atladığında gözlerim büyüdü. Çığlık attım, elimden geldiğince çırpındım. Acı beklediğim gibi gelmedi, sadece sikini tamamen gömerken emdi. Kalçalarını gıcırdatırkenki dönüşü, getireceğini bildiğim işkenceyi beklerken beni nefes nefese bıraktı. Korku ve zevk, klitorisime karşı sürtünmeyle çarpıştı ve yine de bekledim.

"Bunu seviyorsun." Geri döndü, daha sert emdi ve dilini tenimin üzerinde gezdirdi. İticiliği de derin, hipnotik ritmiyle devam ediyordu. Göbeğim sıkılaştı ve vücudumun bana ihanet ettiğini hissedebiliyordum.

"İşte bu kadar. Benim için inle. Bunu ne kadar çok istediğinle sikimin etrafında kenetlen."

Başımı tüm gücümle onunkinin yan tarafına doğru ittim ve içimin derinliklerinden gelen sinirli bir çığlık attım. Bu sadece onun sabit gücüyle karşılandı ve onu hareketsiz bıraktı. "Bunu istemiyorum. Durmanı istiyorum!"

"Gerçekten mi?"

Durakladı, diğer eli telefonu lambaya yaslarken saçlarımı yumrukladı ve klitorisimi ovma için aramıza yerleşti. "Çok şişmiş ve ıslanmışsın. Hayır, sanırım devam etmemi istiyorsun."

Orgazmım beni çağırırken ateş ve ağrı hassas sinirlerimi ele geçirdi. Bundan gerçekten zevk almak istemediğim halde bu parçamı ortaya çıkardığı için ondan nefret ediyordum. Ve ihaneti kaydetmek... bunun beni ne kadar hasta ettiğini anlatacak kelime yoktu.

"Yapma." Kalçalarım bükülmeye çalıştı ama bu sadece tırnaklarının iç uyluğumu acımasızca tırmıklamasına neden oldu, sonra geri gelip hassas sinirleri tekrar kızdırdı. Çığlıklarım daha da yükseldi -yarı nefret dolu bir coşku, yarı tiksinti. Başım ileri geri sallanıyordu ve yanağımın onunkine çarpması umurumda değildi. Beynim dayaktan -kendimi beslemeye çalıştığım inkârlardan-

ağrıyordu.

Nefretten. İçimde o kadar çok nefret ve delilik dolaşıyordu ki, neredeyse kendimi kapatıyormuşum gibi hissediyordum. Ama buraya değilse nereye gidiyordum? Sıkışmıştım. Kapana kısılmıştım. Çocuğumun hayatını ellerinde tutan bir adamın rehinesiydim.

"Mmm, yalvarmana bayılıyorum. Biraz daha yap."

"Siktir git! Bırak beni."

"Sen in. Hadi, Annalise. Çok yaklaştın. Hissedebiliyorum."

Bir inilti beni terk etti ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Aleti kalınlaştıkça, serbest bırakma ihtiyacımı tetikledi. Çok fazla his vardı.

"Tanrım, evet. Kahretsin, çok iyi hissediyorsun. Bu sefer içine boşalmayacağım. Ben yapacağım daha iyi."

Kafa derime acı saplandı ve vücudum orgazmımın spazmlarıyla sarsılırken çığlık attım. Daha sözümü bitiremeden beni esir alan kişi sikini çekip yüzüme yaklaştırdı. Beni tutuş şeklinden dolayı kıpırdayacak gücüm yoktu. Saçlarım sürekli sarsılmamdan dolayı yırtılıyordu ama çıkardığı yangını umursamıyordum. Hiçbir şey beni onun döllerinin önce açık, çığlık atan ağzıma, sonra da gözlerime fişkırması kadar yakamazdı. Kalın madde boğazımı ve görüşümü kaplayarak kükrememe ve öğürmemeye neden oldu. Uzaktan inleme ve kahkaha sesleri geliyordu ama kulaklarımda çılgınca atan nabızla karşılaştırıldığında beyaz bir gürültü gibiydi.

Beni küçümsemek istedi. Beni bu kadar alçaltmak, altı ayak altında olmaktan daha kötüydü. Bu bir tecavüzdü ve içimdeki katil, onun özünün nihai zafer iddiasını -gerçekte sahip olduğu gücü- işaretlediğini biliyordu.

Bölüm 35

Hiç kimse

Birkaç kod, biraz kırpma ve film düzenleme ve *bam!* Mükemmellik. Ve üzerinde sadece iki hafta çalışmam gerekti. Dedektif, zavallı küçük Anna'sının ev yapımı filmine bayılacaktı. Bu ona benimle uğraşmayı öğretecekti. *Kötü baba.* Bana zarar verebileceğini sanıyordu ama ben ona çok daha fazla zarar vermek üzereydim.

"Seni benim siktiğimi görmek hoşuna gidecek. Sen sadece bekle. Aptal dedektif. Kiminle uğraştığından haberi yok."

Sessizlik.

Gönder.

"Bu seni üzdü mü, Annalise? Hayatının aşkının, benim aletimi görmesini istemedin mi? Sen?"

Yüzünü buruşturmaktan başka bir şey yapmadı. O dikkatini benden ayırdıkça benim de acım ve kıskançlığım artıyordu.

"Çok kötü, yiyecek. Az önce ona gönderdim ve umarım onu canlı canlı yer. Yemekten bahsetmişken...*yemek.*"

Oturduğum sandalyeden Annalise'i izlerken komutu homurdanarak verdim. Neredeyse bir haftadır yine sessizdi. Sinir bozucu bir şekilde. Bu beni başka hiçbir şeyin rahatsız etmediği kadar rahatsız ediyordu. Gözleri cinayetle ve intikamdan söz ediyordu, sessizliği ise bunu vaat ediyordu.

"O ağzını nasıl dolduracağını unuttun mu?"

Son zamanlarda sevdiği gibi yemi yutup karşılık vermedi ve bu durum kaşlarımı çatmama neden oldu. Onun ilgisine muhtaç olan, onu seven yanım ne yapmam gerektiğini hesaplıyordu. Sesimi yumuşattım, zayıf görünmemek için tonumda yeterince öfke tutmaya çalıştım.

"O marulu boğazına tıkmama beş saniye kaldı."

Kahverengi gözleri yükseldi ve kapakları daraldı. "Yemek yemenin ne anlamı var?"

Kim için? Benim için mi?" "Çocuğum için. *Seninle daha az ilgilenebilirim.*"

"Çocuğunuz iyi değil! Hareket ettiğini zar zor hissediyorum. Bir sorun var. Onu incittin! Sen... beni incittin. Canım yanıyor." Gözyaşları yanaklarından süzülürken boştaki eliyle tabağı aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Marullar her yöne uçu ve beyaz salata sosu benden çok uzak olmayan duvara sıçradı. Öfkem artarken bu hareket beni ayağa fırlattı.

Ama öfkeyle birlikte, hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır yaşamadığım tuhaf bir korku duygusu da geldi. Son bir gündür orada burada inliyordu. Ve yüz ifadeleri. Düşündüğünü sanmıştım ama acıya benziyor olabilirlerdi.

"Bebek uyuyor. Hamileliğinizin henüz başındasınız. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu? Bebek hareket etmeye başladığından beri hep oldukça hareketliydi. Artık değil. Çoktan ölmüş olabilir. Katil!"

"Sakin çocuğuma bunu yaptığımı söylemeye cüret etme." Yumruklarımı tekrar ona indirmemek için yatağın boyunu adımlamaya başladığımda dişlerim birbirine çarptı. İçimdeki sıcaklık artıyordu ama ne yapmam gerektiğine dair bir cevap bulamıyordum. Onu hastaneye

götüremezdim. Onu süslü ekipmanlara sahip bir doktora gösteremezdim.

"Eğer çocuk yaralanırsa, bu senin suçun. Kavga eden sensin. Sen-"

"Sen! Bunun için seni öldüreceğim, yemin ederim! Öldüreceğim. Öldüreceğim. Öldüreceğim!"

Annalise çılgına döndü, ayaklarını şiltenin üzerine koyarak çömeldi ve tüm gücüyle kelepçeyi çekiştirmeye başladı. Birkaç saniye içinde, yüksek bir sesle onu tekrar yere yatırmak için ona doğru koştu. Omzunu itip tekrar yuvasına yerleştirirken yüksek sesli çığlıklar vücudunu sarstı.

"Seni aptal sürük. Ne kadar dengesiz olduğunu görmüyor musun?"

Morarmış yanağına bir tokat attım. Onu yaralayacak kadar değil ama dikkatini çekmeye çalışacak kadar. Zaman geçtikçe daha da kötüleşiyor, karşı koymaya çalışırken daha da çaresizleşiyordu.

"Eğer çocuğu istiyorsan, alabilirsin. Sadece gitmeme izin ver. Bebeğe tıbbi yardım almama izin vermelisin, yoksa ikimize de yardım et, canlı doğacak kadar uzun süre dayanamaz. Burada seninle böyle olmaz." Ağzımı açtığımda elini kaldırdı. "Kim olduğun ya da burası hakkında bildiklerim hakkında tek kelime etmeyeceğim. Dilimi kes ki konuşamayayım. Umurumda değil. Bırak gideyim. Bu çocuk doğar doğmaz onu alıp işimi bitirebilirsin. Oğlumun ya da kızımın hayatta kaldığını görmek dışında yaşayacak bir şeyim kalmadı. Beni hemen almazsanız, olmayacak. Şimdi olmalı. Sanırım geliyor.

Canım...yandı!"

Derin bir çığlık beni ondan uzaklaştırdı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Zamanım olduğunu sanıyordum ama o kadar da emin değildim. Ve ölmesine izin veremezdim. Bu şekilde olmazdı. Çocuğumla birlikte değil. O zaman ne yapardım? Onu ve bağlanmama izin verdiğim tek şeyi kaybederdim.

"Yalan söylüyorsun. Eğer gitmene izin verirsem ve çocuğum da iyi olursa, ikinizi de alıkoyarlar ve benden saklarlar. Doğruca dedektifinize koşar ve ortadan kaybolursunuz."

"Hayır," dedi nefes nefese, tekrar uzanıp ileri geri yuvarlanarak. "Sana söz veriyorum. Lütfen. Eğer gitmeme izin vermeyeceksen, bizi yardım almaya götür. Yanlış bir şey söylersem, beni oracıkta öldürmek için iznim var. *Sadece bebeğimin iyi olup olmadığını görmek istiyorum.* Lütfen! Acı. Size yalvarıyorum. Lütfen."

Hıçkırıklar sözlerini kesti ve yan yatarak karnının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı, çığlık attı.

"Bunu yapamam, Annalise."

"Yapmak zorundasın! Bebeğimizi önemsemiyor musun? Lütfen! Belki yaralanırsa, yapabilecekleri bir şey vardır. Sana yalvarıyorum. Bir şeyler... doğru değil. Bunu hissedebiliyorum."

"Kapa çeneni!" Adımlarımı hızlandırmaya başladığımda sesim odanın içinde gürledi. "Hiçbir yere gitmiyoruz.

İyisin. Göreceksin, birkaç gün içinde her şey yoluna girecek. Uyuyor, büyüyor ya da..." İç bacaklarının arkasına bulaşan kırmızıyı gördüğümde devam edemedim.

Kötü baba. Kötü baba. Lanet sözcükler zihnime doğru yol almaya başladı. Kötü bir baba olmayacaktım. Yine de... anlamaya başlayamadığım nedenlerden dolayı kanıyordu. Karnına vurmamıştım, öyleyse bu neden oluyordu?

Fark etmezdi. Bir şeyler yanlıştı ve bu da bana sadece iki seçenek bırakıyordu.

Yavaşça yürüdüm ve Annalise'in gergin haline baktım. Cenin pozisyonunda sallanıyor ve her geçen dakika daha yüksek sesle inliyordu. Başına bela olan yanlışlar dışında hiçbir şeyi umursamayan biri olarak, bu duygularla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Şu anda hiçbir şeyle başa çıkamıyordum. Tüm bu durum tamamen yanlış gitmişti. Peki, bu konuda ne

yapabilirdim?

Annalise'in kolunu tuttum ve oturması için
onu salladım. "Söz verdin ve sözünü
tutacaksın." *Whack!*

Bölüm 36

Dedektif Casey

Sakin günler ya da geceler bana göre değildi. Her zaman meşgul olmaya çalışırdım. Şimdi geri döndüğüm üçüncü gecede idim, evrak işleri ve cinayetlerin olmamasından memnundum. Her çağrı kalbimi hızlandırıyordu.

Bu sefer Anna'nın cesedi mi olacaktı? Babası olduğumu biliyor muydu? Yeni seri katilden başka bir cinayet daha mı?

Çok fazla soru vardı ve yeterli cevap yoktu.

Geri gelmemin tek sebebi o piçi bulmaktı. Bilgilerimi FBI ve Diego'ya ilettikten sonra, arama başladı. Ben de elimden geldiğince bunun bir parçası olmaya çalıştım. Artık ikimiz de davada değildik ama FBI beni yakın tuttu ve sorduğumda ihtiyacım olan cevapları aldım. Evde pineklemekten çok daha iyiydi. Etkileşim eksikliği ya da bir şey yapamamak aklımı kaçırmama neden oluyordu.

Telefonumda bir iz bulmayı umduğum yerde, başarısız olmuştu. Piç kurusu çok iyiydi. Tek bir hata yaparsa onu yakalayabilirdik.

Ama şu ana kadar bir şey yok.

"Bütün gece evrak işleriyle uğraştık. Hadi biraz gezelim. Biraz çörek ya da kahve alırız. Ya da şu sevdiğin elmalı turtalardan. Bir süreliğine buradan gitmem gerekiyor."

Diego'ya baktım ve ayağa kalkarken başımı salladım. İstasyondan çıkarken mesaj bildirimlerimin sesi cebime uzanmama neden oldu. *Engellenen* kelimeleri gördüğüm anda donup kaldım. Ekteki videoyu oynatmaya çalışırken elim titremeye başladı. Küçük resim neredeyse midemi bulandırıyordu. Anna'nın morarmış yanağı ve kana bulanmış yüzü... Kahretsin, bunu izleyemezdim... yine de izlemek zorundaydım.

"Çocuğumun annesi." Bir eli açıktaki kalan karnını ovuşturdu, yuvarlaklığın izini sürdü. *"Hamile, kanamalı ve dayak yemiş. İtiraf etmeliyim ki, bana hiç bu kadar güzel görünmemiştin Annalise."*

"Keşke çirkin olsaydım da beni rahat bıraksaydın!"

"Çirkinsin... içten içe. Bu seni daha çok istememi sağlıyor." "Senden nefret ediyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Benim de bir parçam senden nefret ediyor. Ama ben seni daha çok seviyorum. Seni çok seviyorum."

Aletin girişinin görüntüsü neredeyse öfkeden bayılmama yetecekti, ama beni otoparkın ortasında olduğum yere mihlayan şey kadının hırpalanmış yüz hatlarına geri dönmesiydi.

"Bundan daha iyisini biliyorsun. Sakın gözlerini benden kaçırma."

"Casey, bu da ne?"

Devam ederken elim havaya kalktı. Hayatım boyunca, videoyu ortağımdan korumak için dönmekten kendimi alamadım.

"Bu bebeği senden kesip çıkarmak için sabırsızlanıyorum. İç organların benim sikişimle sallanırken o amcığa vurmak istiyorum. Bunun nasıl görüldüğünü biliyoruz, değil mi Annalise?"

Parmaklarım yine karnında gezindi - neredeyse nefesimi kesen bir karın. Benim bebeğim

Orada. Benim zavallı, masum çocuğumun karnına dokunuyor ve ona benim diyordu.

Kamera tekrar aşağı doğru hareket etti ve neredeyse insanlık dışı bir ses beni terk etti.

"Seni nasıl öldüreceğimi anlattığımda çok ıslanıyorsun. Şeytanla dans edelim mi? İğrenç fantezilerimizle flört edelim mi? Bu sefer kim kanayacak? Sen mi? Ben mi?" Durakladı, görünen tek şey tavandı ama onu hâlâ duyabiliyordum. *"İşte bu kadar. Benim için inle. Bunu ne kadar çok istediğinle sikimin etrafında kenetlen."*

"Casey."

Anna'nın bağırıışları ve homurtuları hoparlörü doldurdu ve ben nasıl geri geri yürüdüğümü ve saçlarımı sıkıca tuttuğumu zar zor anlayabildim.

"Bunu istemiyorum! Durmanı

istiyorum!" "Gerçekten istiyor musun?"

Kamera yatağın yanında dururken tüm vücut görüntüleri odak noktasına geldi. Vücudunun hareketleri sert değildi... tutkuluydu. Kadın çırpınmaya ve ondan uzaklaşmaya çalışırken aniden nazikleşti. Elleri başının üzerinde bağlı olduğu için fazla bir şey yapamayacağı belliydi -özellikle de adamın üzerine uzanma şekliyle. Ona bu şekilde zarar verebileceğini biliyor muydu? Ağırlığı çok fazla olabilirdi.

"Mmm, yalvarmana bayılıyorum. Biraz daha yap."

"Siktir git! Bırak beni."

"Sen in. Hadi, Annalise. Çok yaklaştın. Hissedebiliyorum."

İniltirler hoparlörleri doldurdu ve spazmlar Anna'nın vücudunu sarstığında gözlerimi sıkıca kapattım.

Kendimi hasta hissediyordum. Kesinlikle hastaydım.

"Tanrım, evet. Kahretsin, çok iyi hissediyorsun. Bu sefer içine boşalmayacağım. Daha iyisini yapacağım."

Gözlerimi açtığımda Anna'nın, adamın döllerı yüzüne fıskırırken mücadele ettiğini gördüm. Öğürüyordu, çığlık atıyordu ve ben... "Onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim! Siktir!"

Daireler çizerek döndüm, sanki hayal ettiğim gibi beynine gerçekten bir kurşun sıkılabilecekmişim gibi silahımı tuttum. "Sakin ol. Telefonu içeri alalım. Hadi-"

"Hayır. Hayır!" Boğazım kapandı ve nefes almak neredeyse imkânsız hale geldi. "Tanrım, bana yardım et. Ona yardım et. Çocuğuma yardım et. Bunu yapamam." Bir el pazumu kavradı ama içgüdüsel olarak geri çekildim. Beni mi izliyordu? Tepkimi mi izliyordu?

Gözlerim etrafımı taradı, hiçbir şey görmedim, her şeyi gördüm.

"Arabaya bin."

Diego durakladı ve ben onun çelişkisini görebiliyordum. "O telefonu içeri sokmalıyız." "Hiçbir şey bulamayacaklar! Arabaya binin."

"Nereye gidiyoruz?"

Derimi yırtmak için savaşı canavarı kontrol altına almaya çalışırken derin nefesler aldım. "Çörekler. Kahve. Biraz araba sürelim."

"Belki de arabayı ben kullanmalıyım. O video kulağa-"

"Diego. Araba. Eğer izliyorsa, artık bu konu hakkında konuştuğumuzu görmeyecektir."

Ortağım emrime itaat etmekte duraksamadı. Daha iyi biliyordu ama onun duyguları da benimkiler gibiydi. Ne yazık ki onunki de bana. Bu iyi bir şey değildi. Bu dava -Anna'nın kaçırılması- tüm departmanı etkiliyordu. Dava üzerinde çalışan adamların hepsi ellerindeki kanıtlar ve ipuçları için köle gibi çalışıyordu. Onun bulunmasını istiyorlardı ama onlar da benim ailemdi. Birbirimize bu kadar bağlı olmamız için yakın arkadaş olmamız gerekmiyordu. Hepimizin paylaştığı

şey bundan daha derindi.

Kapılar kapandı ve hemen arabayı çalıştırdım, otoparktan çıktım ve

yüksek bir hızla ana yola çıktım. Gözlerimi dikiz aynasından ayırmıyor, takip eden biri olup olmadığını görmeye çalışıyordum. Hedefimize ulaşip park ettiğimizde hiçbir şey göze çarpmıyordu.

"Videoyu görmeme izin vermelisin Casey. En azından analiz edilebilmesi için bana ver. Görülmek zorunda. Elde edebileceğimiz her şeye ihtiyacımız var."

Çenem sıkıştı ve başım yana eğildi, titremek istiyordum.

"En azından bana bundan bahset. Anna nasıldı? Sizce bu video yeni mi çekildi, yoksa eski olabilir mi? Sıra dışı bir şey gördün mü?"

"Anna'ya tecavüz eden ve onu aşağılayan hasta herifi mi kastediyorsun? Bu yeni bir şey. *Karnı*. Çocuğum... büyüyor. O çok..." Kelimeleri çıkarmak neredeyse imkânsızdı. "Kendini gösteriyor. Yüzündeki morluk ve yırtıklar biryana, fiziksel sağlığı gayet iyi görünüyor. Sağlıklı görünüyor. Orada ona çok iyi bakıyor."

"Özür dilerim. Keşke bunları yaşamıyor olsaydınız ama sizinle alay ettiğinin farkında olmalısınız. Nedenini bilmiyoruz ama bu onu yakalatacak. Buna inanmak zorundasın. O videoya ihtiyacımız var Casey."

"Biliyorum!"

Kapıyı açtım ve Diego beni içeri kadar takip etti. Kahveyi almak bir bulanıklıktı. Yemek hakkında düşünemiyordum bile. Beklerken dakikalar geçti. Arabaya dönüp istasyona doğru yola çıktığımızda, sessiz yolculuğumuz yine telefonum tarafından bölündü. Neredeyse ona yeterince hızlı ulaşamıyordum. *Kimse-Rodney olmasın* diye dua ettim. Onunla konuşmak, öfkemi açığa çıkarmak istiyordum, bunu yapamayacağımı bilsem de. Bunu Anna'ya yapamazdım. Böyle aptalca bir hata yaparsam bedelini ödeyecek olan o olurdu.

"Kahretsin," diye inleyerek numaraya baktım. "Bir şey bulduk. Umarım bu piçin başka bir kurbanı olmaz." İçimin acıyla burkulduğunu hissederek düğmeye bastım. "Ben Casey."

"Rockford Memorial'da bir durum var. Başka birimler de yolda. Şu anda olay yerinde bir memurumuz var. Görünüşe göre bir kadın atılmış ve hastaneye yakın bir yerde bulunmuş. Feci şekilde dövülmüş ve bilinci yerinde değil." Anna'nın davasında çalışan baş dedektif Wade durakladı. "Kadın sarışın. Hamile ve yüzük parmağı yok."

Ses soluklaştı. Gerçeklik neredeyse yok oldu. İleri doğru savruluyordum ama frene basıp gelen trafiğin tam önünde U dönüşü yaparken hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Anna?"

"Tarife uyuyor. Neredeyse geldim. İşimi yapmama izin vermelisin Casey. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Doğru. Evet."

Sözcükleri mırıldanarak söyledim ve konuşmayı daha fazla ilerletmeden telefonu kapattım. Renkler yanımda bulanıklaştı ve hız göstergesine bakmayı umursamadım. Hastane sadece birkaç mil uzaktaydı. Akşamın ilerleyen saatleri olduğu için trafik fena değildi.

"Ne oldu? Anna'yı mı buldular?"

Başımı salladım. "Öyle düşünüyorlar. Memorial'a yakın bir yere bırakılmış."

"Durumu nasıl? Ne dediler?"

Kahretsin, düşünemiyordum! Konuşmak istemiyordum. Sadece Anna'yı istiyordum. "Bilinci yerinde değil ve dövülmüş. Şimdilik tüm bildiğimiz bu. Wade neredeyse orada."

Sağa dönüp hastanenin bulunduğu yola girerken frene sertçe bastım. Birkaç dakika içinde hastane görünmüştü ve ben de içeri giriyordum. Araba acil servisin girişinde sarsılarak durdu ve ben de hızla dışarı fırlayarak içeri girdim.

Üç memur ana kapının hemen yanında duruyordu. Biri beni tanıyınca ayağa kalktı ve

resepsiyon bölümüne giden cama dokundu. Kapılar otomatik olarak açıldı ve sol taraftaki perdenin arasından gelen bir hemşireden kaçtım.

"Sarışın, hamile kimliği belirsiz kadın mı getirildi?"

Yaşlı kadın durakladı, eliyle işaret etti ama ben Dedektif Wade'in odadan çıktığını görmüştüm bile. "Koridorun sonunda, soldaki ilk oda."

"Teşekkür ederim."

Adımlarım hızlı bir koşuya dönüştü ve neredeyse anında gözlerimle buluştu. Yüzündeki perili ifade ve havayı delen tanıdık çığlık beni daha da hızlandırdı. O çığlığı biliyordum. *O sesi.*

"Casey-"

Kapıyı iterek açtım, bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm tek kadın karşısında donup kalmıştım. Anna oradaydı. Gerçekten oradaydı, dövülmüş ve kanlar içinde yatıyordu. Yarı oturur vaziyetteydi, etrafı bir sürü hemşire ve doktorla çevriliydi... *çığlık atıyordu.* Tanrım. Neden çığlık atıyordu? Onu net göremiyordum. Etrafta hareket eden çok fazla insan vardı.

"Anna?"

Attığım her adımda yürümem daha da zorlaşıyordu. Üzengi. Bacakları yukarıdaydı ve itiyor muydu? Bu görüntü neredeyse kalbimi durdurmaya yetti. Ama durmadı. Nabzım, adrenalinin etkisiyle tüm bedenimi titreten bir hıza ulaştı.

"Efendim, buraya giremezsiniz."

"Braden! Braden!"

"Efendim, gitmeniz gerekiyor."

Hemşireye bir bakış attım, ona doğru fırlattığım meydan okuma ve öfkeyle onu susturdum. "Cehennem gibi yapacağım. Neler oluyor?"

Odayı bir çığlık daha yırttı ve hemşireyi iterek Anna'nın yanına doğru ilerledim. Parmakları ceketimi yırtarak beni yaklaştırmaya çalışıyordu. Ve ben de gittim, beni pençeleyip aşağı doğru çekmeye başladığında onu tuttum.

"Neler oluyor! Anna? Biri bana bir şey söylesin. Anna mı? O..."

Doktor bana baktı ama ben zaten biliyordum. Biliyordum ve kalbim bunu beynimden daha fazla kabul etmiyordu.

"Geliyor," diye hıçkırdı Anna. "Bu-ahh! Braden, lütfen! Durdurmalarını söyle. Yapamam. Daha çok erken."

"Şşşt. Sadece sarıl bana, Anna. Her şey yoluna girecek." Endişeli ifadeleri taradım, gerçek bir korku hissettim, öyle olmayacağını biliyordum. Her an baba olabiliyordum ve her şeyin yolunda gitme ihtimali neredeyse imkânsızdı.

"Hayır. Hayır!"

Doktor bacaklarının arasında çalışırken Anna yüzünü göğsüme gömerek bana daha çok sarıldı. Hemşire öne çıktı, yüzüne oksijen maskesi takmaya çalışıyordu. Kadının maskeyi takmasına izin vermek için Anna'yı güçlülükle geri çekebildim.

"Acıtıyor. Acıtıyor. Durdur şunu!"

Telaşlı fısıltılar bana bakmamı sağladı ve benden kaçan küçük sesi durduramadım. Şok içime işledi, bir yığın duygu gözlerimi yaşlarla doldururken sönüp gitti. "İtmek zorundayım. *Yapamam.*"

"İkın," dedi hemşire. "Yardım edebilmemiz için bu bebeği doğurman gerekiyor."

Bakışlarım taçlanan minik başa kaydı. Anna içime doğru çekilip itaat ettiği an, gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmaktan başka gidecek yeri yoktu. Doğum o kadar hızlı oldu ki, minik çocuğum bir saniye içinde doktorun kucağına döküldü.

Hayatımın en mutlu anı olması gereken bu an, bebeği hazırlayan ve odanın diğer ucuna götüren hemşirelerin bulanıklığıyla gölgelendi. *Onu.* Oğlum, belki bir yaşındaydı

Elimden biraz daha büyük.

"Nereye...? Nereye gidiyorlar? Nereye...?" Anna beni iterek uzaklaştırdı, hemşireleri görmek için beni kenara itmeye çalıştı. Doktor onunla ilgilenmeye ara verdi, ancak bakışlarımı dikkatle karşıladı.

"Hanımefendi."

"Anna," dedi zayıf bir sesle. "Ne yapıyorlar? Çocuğumu daha yakın istiyorum. Onu benden alamazlar. Eğer alırlarsa *kimse* alamaz. Onu alacak! Neden yaklaşıyorlar?"

"O. Bir erkek," dedi doktor sakince. "Ve kimse çocuğunu almayacak, Anna, söz veriyorum. Bırak da işimizi yapalım. Şuradaki iki kadın özel doktorlar. Oğlunuzun hayatını kurtarmak için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar. Şu anda kanaman var, bu yüzden sakinleşmene ve oğlunu kurtarmama izin vermene ihtiyacım var."

"Bekle, ne?" Panik ve tüm bu durumun büyüklüğü beni dizlerimin üzerine çökertti. Muhtemelen oğlumu kaybedebilirdim. Anna'yı da kaybedemezdim.

"Hemşire."

"Arkama yaslanmalıyım. I..."

Doktorun yardım çağrısı ve Anna'nın ani solgunluğu arasında, artık bildiğim tek şeyi yaptım.

Dua ettim.

Onun için dua

ettim.

Çocuğumuz

için.

Her ne olduysa bunu atlatacak güç için. Son olarak,

intikam için dua ettim.

Bölüm 37

Anna

"Anna? Anna, bebeğim?"

"*Annalise?*"

"Anna, lütfen uyanır mısın?"

"Hmm?" Karanlık, parlak bir ışığın parıltılarıyla şekil değiştirdi. Seslerin uğultusu kaydedildi,

solmay sadece

a.
"Anna, lütfen."

Göz kapaklarım kalktı ve soyut bir resim gibi birbirine karışan renklere göz kırptım.

Bilinç. Bilinçsizlik. Gerçekliğin içinde ve dışında sürüklendiğimi biliyordum ama burada,

karanlıkta, güvendeydim. Burada, karanlıkta, artık incinemezdin.

"Uyanman gerek bebeğim."

Yanağımdan aşağı inen yumuşak temas tüm bedenimi sarsarak canlandırdı. Gözlerim fal

taşı gibi açıldı ve anılarım kafa karıştırıcı sahneler halinde geri döndü. Rüya mı görüyordum? O

kâbus gerçek miydi?

"Bebeğim."

Elim karnıma giderken Braden'ı zar zor fark ettim. Boşluğu. Uyuşukluk.

Ameliyata girmiş miydim? Hayır, bundan bahsetmişlerdi ama bende yoktu. Bende var mıydı?

Gözlerim Braden'ın acı dolu yüz ifadesine kaydı ve söyleyecek doğru kelimeleri bulamadan

hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. O gerçek miydi? O burada mıydı?

"*Anna...*"

"Oğlum nerede? Nerede?" İçimde dolaşan tuhaf hisler ve acıyla irkilerek doğrulmaya çalıştım.

"Oğlumuz, o..." Braden sertçe yutkundu, eli ağzının üzerine yerleşirken kendi yüzündeki bir

damla gözyaşını sildi. Ben beklerken saniyeler geçti. "Başaramadı. Denediler ama onu

kurtaramadılar."

"Ne? *Hayır.*" Odanın etrafına bakarken başım sallandı. Hiçbir şey doğru değildi. Burada

olmam bile bir anlam ifade etmiyordu. "Bu gerçek değil. Bunlar yaşanmıyor. Rüya görüyorum."

Elim havaya kalktı ve kayıp parmağıma baktım. Kelepçelerle uzun süre mücadele

ettiğim için bileğimde oluşan morluklar ve yara izleri yavaş yavaş belirmeye başladı.

"Özür dilerim. Her şey için çok üzgünüm."

"*Bu gerçek değil Braden.* Ben burada değilim. Gerçekten değilim. Ölmüş olmalıyım.

Sevgili Cennetteki Babamız, beni cehenneme attın. Cehennemdeyim. Burası, değil mi?"

"Anna, sen ölmedin."

"Ben öldüm! Ben..." En son hatırlayabildiklerimi araştırırken beynim ağrıyordu. "Yatağın

üzerindeydin. Canım yanıyordu. Bana hiçbir yere gitmeyeceğimi söyledi. Beni oturttu ve... sonra

çığlık atmaya ve ıkmaya başladım. Hemşireler bana doğru koşuyordu. Hayır. Beni buraya

getirmezdi. Gitmeme izin vermezdi. *Bu gerçek değil!*"

"Öyle ve o yaptı."

Braden omzumu okşarken gözyaşlarını silmeye devam etti. Onun temasını daha önce nasıl hissetmemiştim? Hiçbir şey hissetmedim. Panik dışında hiçbir şey.

"Yalan söylüyorsun. Bebeğimi kaybetmedim.

Kaybetmedim." "Üzgünüm. O benim de oğlumdu."

"Onu istiyorum. Onu kendim görmek istiyorum. Bebeğimi istiyorum! Bebeğim nerede?

Yardım edin! *Yardım edin!*" "Anna, lütfen."

Eller beni rahatlatmaya çalıştı ama ben sadece onların tutuşuyla daha da savunmacı hale geldim. Burada olmamasına rağmen *Hiç Kimse'nin* varlığı beni içine çekti. Hareketlerimde vahşileşmeme neden oldu; kaçmaya ya da gerekirse saldırmaya hazırdım.

Kapı hızla açıldı ve daha fazla hareket dikkatimi çekti ama Braden'ı pençelemeyi bırakmadım. Duramazdım.

"Bebeğim! Bebeğimi istiyorum!"

"Bayan Monroe, arkanıza yaslanmalısınız.

Rahatlamalısınız." "Oğlumu istiyorum!"

Braden omuzlarımı sıkıca kavrarken hemşire aceleyle seruma bir şeyler yerleştirmeye çalıştı. Daha önce ağladığını hiç görmediğim kadar sert ağlıyordu. Bu hareket beni sanki bedenimden çıkmışım da birkaç metre öteden bu sahneye tanıklık ediyormuşum gibi hissettirdi. Kalbim acıyordu. Ruhum milyonlarca parçaya bölünmüştü.

"Bu sizi rahatlatacak. Sadece arkanıza yaslanın, Bayan Monroe. İyi olacaksınız."

Saniyeler içinde zihnimi bir ağırlık ve sis kapladı. Gözlerim yuvarlandı ve sırtımın daha az sertleştiğini ve hastane yatağına gömüldüğünü hissedebiliyordum.

"Benim... bebeğim."

"Bebeğini görmene izin vereceğiz, tamam mı? Şimdi onu almaya gidiyorum."

Sessiz bir hıçkırık beni terk etti. Hâlâ ağlıyordum ama yeni halimle sesim çıkmıyordu. Braden'ın burnunu çekmesiyle bakışlarım onun yüzüne kaydı. Artık kırılmıştı. Sadece benim anlayabileceğim şekilde kırılmıştı. Bunun beni ona daha çok çekmesi gerekirken, neredeyse hiçbir şey hissedemiyordum.

Kapı kapandı ve zihnim yüzüyor olsa da içimdeki korku hiç gitmedi. "Beni buraya mı getirdi? Kaçtı mı?"

Braden sert bir şekilde başını salladı. Seni buradan çok uzak olmayan bir yere bıraktı ve gitti. Nerede olduğunla ilgili bir şey hatırlıyor musun? Beni ona götürebilecek herhangi bir şey, *hemen şimdi. Hemen şimdi. Ben...*"

Yüzündeki acıyla öfke birbirine karıştı. Tutulduğum evin görüntüleri gözümün önüne geldi ama nerede olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordum.

"Hayır. Hiç görmedim. Ama..."

"Ama ne? Anna, bana her şeyi anlatmalısın. Hatırladığın her şeyi." "Sirenler.

Onları birkaç kez duydum. Şehirde bir yerlerde olmalı."

Braden'ın nefesi kesildi. "O çok yakın. Biliyordum. Hissedebiliyordum." Başını eğerek durakladı. "Onu bulacağız, söz veriyorum."

"Biz mi... yoksa sen mi?"

Kan çanağına dönmüş yeşil gözleri parladı ve eli elimi kavradığında hemen yumuşadı. "Biz. Özür dilerim. Düşünemedim. Biz, polis departmanı." Elini göğsüne götürdü ve beni öpmek için eğildiği anda geri çekildim. Nabzım hızlandı ve neredeyse çılgılık atacaktım.

"Özür dilerim. Kahretsin, Anna, çok üzgünüm. Hepsi benim hatam."

Başım sallandı ama konuşmam biraz zaman aldı. "Bunu sen yapmadın Braden. Ben yaptım.

Bunu ben başlattım." Onun yoğun bakışları karşısında daha fazla gözyaşı bıraktım. "O oğul değildi. O *neredeyse* oğlumdu. Ben... annem... biz..." Orada geçirdiğim zamanın anılarına devam edemedim.

"Şşşt. Bunu daha sonra konuşalım. Çok şey atlattın. Düşündüm de..."

Elimi sıkıca kavradı ve tekrar indirdi. Diğer eli yüzüme doğru uzandığında, irkilmemi ya da geri çekilmemi engelleyemedim.

"Zamana ihtiyacın var. Bunu biliyorum, ama sadece sana sarılmak ve dokunmak istiyorum. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok özledim. Anna, *lütfe*."

"Janneke seni rahatlatmaya yetmedi mi?" Braden sanki ona tokat atmışım gibi başını geriye attı.

"Janneke? Konuştuk, başka bir şey konuşmadık. Ve hep senin hakkındaydı. Konuşmalar uzun bile değildi. Sen nasıl...?"

Yüzündeki öfkenin hızla geri döndüğünü fark etti. "İkinizin birlikte çekilmiş fotoğraflarını gördüm Braden."

"Hiçbir şey değildi. Hem de hiç."

Elimi onunkinden kurtardım ve arkamı dönmeye gittim ama bunu yapamadan kapı açıldı. Sessizlik, yatağı yükseltmek için düğmeye bastığımda içimden çıkan boğuk sesle bastırıldı. Sabırsızlıktan hemşire daha yatağa ulaşmadan elimi uzattım.

"İkinize de biraz zaman vereceğim. Geri gelmem için hazır olduğunuzda arayın."

Durduğunda sesi yumuşaktı. Konuşmasına rağmen gözleri Braden'in üzerindeydi. Umursamadım, hatta düşünmedim bile. Küçük kundağı kollarından aldım, oğlumun minik yüzündeki her küçük özelliği inceledim. Alt dudağım kontrolsüzce titriyordu ve hala hafifçe sıcak olan alnını kaldırıp öperken tüm günahlarım beni rahatsız ediyor, beni suçluyordu.

"Affet beni," diye fısıldadım.

"Anna, hayır." Braden yatağın kenarına oturdu, boynumun arkasını kavradı ve alnımı onunkine bastırmak için gevşetti. Kollarımda oğlum olmasaydı, kendimi kaybedebilirdim. İhtiyaç oradaydı. Tenim ürperdi ve zihnim teması kesmek için bağırdı, ama bir mucize eseri hareketsiz kalabildim.

"Bunu sen yapmadın bebeğim. Bu durumla ilgili hiçbir şey senin suçun değil. Burada kurban sensin." "Kurban mı? Hayır."

Yüzümü oğlumun yüzüne gömdüm ve onu daha iyi koruyamadığım için -güvenliği için bana güvendiği bir anda onu yüzüstü bıraktığım için- suçluluk duyarak hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Yeterince dikkatli değildim. Onu taşırken bir şeyler yapmışım. Kötü şeyler. Tanrım, ben bir çocuğu hak etmedim. *Tanrım...* evet, bunu biliyordu. Bunu o yaptı.

"Özür dilerim," dedim, dudaklarımı tekrar çocuğuma bastırarak. "Seni seviyorum. Söyleyecek anlamlı bir şey düşünürken, aklımda tekrar eden tek bir şey var. *'Kutsal Yazılar'ın verdiği sabır ve teselli sayesinde umudumuz olsun diye, daha önce yazılanlar öğrenmemiz için yazıldı*. Romalılar...15:4. *Roman...* oğlum," diye hıçkırdım. "Benim umudum yok. Sana söylemek istediğim şey bu değildi. Dünyada ne sevgimi ne de kalbimin senin kaybın için nasıl kederlendiğini tanımlayabilecek bir kutsal kitap var. Bir tane bile yok. Tek tesellim şu anda seninle ilgilenildiğini bilmek ve bunun benim tarafımdan yapılmaması beni çok üzüyor. Senin büyüdüğünü, gülümsediğini ya da güldüğünü asla göremeyeceğim. Çok üzgünüm. -Milyonlarca kez, çok özür dilerim."

Braden'in sessiz çılgınlıklarıyla yatak sarsıldı. Hafif bulanık düşünceler arasında gözlerimi kırptırdım ve odağımı sevdiğim adama verebileceğim teselliye kaydırmaya çalıştım. Sevmiş miydin? Hâlâ bunun olduğuna inanmakta zorlanıyordum, az ya da çok ne hissedebileceğime. Gerçek gibi görünmüyordu. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Ve ben iyi değildim. Ne fiziksel ne de zihinsel olarak. Yakın bile değildim.

"Bunun gerçek olmasını istemiyorum. Roman'ın yaşaması ve benim ölmem anlamına gelse hemen şimdi geri dönerdim. Giderdim. Bunu *istiyorum*."

O daha konuşmadan kapı hızla çalındı ve koyu renk takım elbiseli iki adam içeri girdi. I

Dedektif olmadıklarını hemen anladılar. Otoritenin besin zincirinde daha üst sıralardaydılar. Biri tuzlu ve biberli saçlara sahipti ve otuzlu yaşlarının ortalarında olması gereken daha genç kahverengi saçlı adamdan daha uzundu.

"Bayan Monroe, ben Özel Ajan Freeze, bu da ortağım Özel Ajan Balken. Size birkaç sorumuz olacak." Yaşlı adamın gözleri Braden'a kaydı, Braden'ın çenesi gerildi. "Dedektif Casey. Bir dakikalığına dışarı çıkmanızı istemek zorundayız."

"Hiç sanmıyorum. Fark etmediysen söyleyeyim, Anna ve ben son anlarımızı oğlumuzla geçiriyoruz. Bence bu bekleyebilir."

Ajanların gözleri bebeği göğsümde tuttuğum yere kaydı ve başlarını sallamadan önce tereddüt ettiler. "İkinizin de kaybı için üzgünüz. Biz dışarıda olacağız."

Kapı arkalarından kapandı ve Braden bana döndü. Hüzün yüz hatlarına yeniden kazındı ve eğilip oğlumuzu öptü. Orada tuttuğu kırık nefesini, başını göğsüme yaslayabilmesi için beni daha yakına çekmek üzere arkamdan dolanan kolu izledi. Sabununun kokusu gözlerimi kapatmama neden oldu. Çok tanıdık ama bir o kadar da yabancıydı. Benim kokumdu. Bu farklı kokuyu nerede olsa tanırdım.

"Roman, keşke-" Nefes verdi. "Denedim..."

Daha sıkı sarılırken yüzü bana döndü. Hıçkırıklarından çıkan sıcak hava önlüğümün içine işledi ve zihnimi allak bullak eden huzursuzluk hissiyle yutkundum. Her şey yolundaydı. Ben iyiydim. Braden'ı seviyordum. Tutsaklığım boyunca tek düşündüğüm oydu. Janneke'nin kırgınlığı vardı ama konuşacak birine ihtiyaç duyduğu için onu suçlayamazdım. *Eğer* olanların hepsi buysa. O kadar emin değildim ve öfkelenme noktasını çoktan geçmiştim. Ve bu sadece ona olan güvensizliğime değildi. Dünyayaydı.

Bir sancı yüzümü buruşturmama neden oldu ve beni dengesiz bırakan görünmez duygu bulutunun içinden geçtim.

"İyi misin?" Braden elini omzumda tutarak ayağa kalktı. "Bu şekilde oturmaya devam edemem. Başım dönüyor."

"Sen yerleşene kadar onu ben alayım."

İçgüdülerim Roman'ı daha fazla göğsüme çekerken gözlerim yukarı fırladı.

"Anna, sadece sen rahat edene kadar. Sen kenara çekilirsen, ben de binip onu aramıza alabilirim." "Onu götürmeyecek misin? Veda etmeye hazır değilim."

"Tabii ki hayır. Biz burada olacağız. İşiniz bitip hazır olduğunuzda daha da yakın olacağız."

İsteksizlik, oğluma bakabilmek için dengesiz zihnimin duraklamasına neden oldu. Ondan ayrılmak neredeyse dayanılmaz bir şeydi. Braden'ı uygun bir cenaze töreni için ona nasıl bırakacaktım? Şu anda hiçbir şey mümkün görünmüyordu.

Yeni bir heyecan verici acı dalgası içimden geçerken gözlerimi kapattım. Aşılmaz ihtiyacı kırdılar ve Roman'ı teslim ederek kollarımı kaldırdım. Her hareket etmeye çalıştığımda vücudum ağrıyordu. Neredeyse her yerim yara çığılıkları atıyordu. Ama bunlar sadece doğumdan kaynaklanmıyordu. Yaralıydim. Güçsüzdüm. Bacaklarımı hareket ettirmek neredeyse imkansızdı.

"Ben... yapamam." Gözyaşları döküldü ve hafifçe açıkta kalan kalçalarımın bakmak için yorganı geriye attım.

Baldırlarım hiç görmediğim kadar inceydi ve ben onları ilk kez görüyordum. *Gerçekten* onları görmek.

"Bu da ne?"

Braden bebeği daha yakın tutarken ve önlüğümü hafifçe yukarı kaldırırken göz kapakları daraldı. İrkildim ama damgalanmış *X*'in geri kalanını ortaya çıkarırken hareketsiz kaldım.

"Orospu çocuğu," diye nefes aldı ve gözlerinin benimkilerle buluşmasına izin verdi. "O yeni katil. O öldürdü

esmerler."

İlk defa suçluluk duygusu korkuyu bastırdı. Konuşamadım. Beni kör eden anılar yüzünden hareket edemiyordum.

"Anna. Bu çok büyük olabilir. Bunu yaparken onu gördün mü?" "Ben...Braden, sanırım başım belada."

"Başın belada mı, nasıl?"

Birbirine kenetlenmiş ellerime baktım ve üzerlerini kanın kapladığını gördüm. Hapishaneden ya da sonuçtan korkmuyordum. Cinayetler için vicdan azabı bile duymuyordum. Ben de o kızlar kadar ölüydüm. Neden onlar için ağlamıyor, bağışlanmak için yalvarmıyordum? Nabzım çoktan düşmüştü, zar zor atıyordu.

"Yaptığını görmedim. Pek bir şey görmedim. Hamile olduğumu öğrendikten sonra beni bodrumdan yukarı taşıdı ve bir yatağa kelepçeledi."

Ben yukarı bakarken Braden'in yanağı tık tak etti. *Kimseyi* istemiyordu. Onu içeri tıkmak için kanıta ihtiyacı vardı ve o kanıt bende idi. Hem de hepsi. O pişin yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğimi bilmiyordu. Bedelini ödeyecekti, tıpkı benim ödediğim gibi, *ama daha kötüsünü*.

"Sana bir sürü soru soracaklarını biliyorum Anna, ama... bu adamı bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey hatırlıyor musun? Geri gelebilecek herhangi bir şey?"

Bakışlarım tekrar ellerime döndü, en azından uyuyormuş gibi davranmam gerektiğini biliyordum. "O diğer kardeşti. Kendini tamamen traşlı tutardı. O..." Durakladım, "bilgisayarlarda çok iyiyim.

Ve takıntılı bir şekilde telefonundan çıkmıyor. *Kimse* ne yaptığına dair bilgi almak için sürekli basına bakmıyordu. Tekrar öldürecek, muhtemelen yakında. Bundan önce başka bir kadını kaçırmamanın eşiğindeydi."

"Kurbanlarını nasıl seçtiğinden bahsetti mi? Ya da kimi seçeceğine dair ipuçları verdi mi?"

Başım sallandı. "Nasıl bir yol izleyeceği ya da kurbanının neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok." Esmer olacaklarından şüpheliydim. Bunlar benim içindi ve ben artık orada değildim.

Sessizlik bakışlarımı Braden'a çevirmeme neden oldu. Oğlumuzu bakıyordu. Hareket edebilmek için bacaklarımı az da olsa çalıştırmaya çalıştım. Acı dalgalanıyordu ve bir noktada Braden yardım etmek için yanıma geldi ama bana dokunmaya çalışmadan ellerim dışarı fırladı. Bir daha asla bu kadar güçsüz olmayacaktım. Asla bir kurban olmayacaktım. Güçlü olacaktım. Hızlı. İyiliğe inanmaya çalıştığım naif günlerim sona ermişti. Buradan çıktığım an yeni bir insan olacaktım, ilk kez ben.

Bölüm 38

Hiç kimse

Sarışın, esmer, kızıl saçlı. Kadınların önemi yoktu. Tek bir tanesi bile. İhtiyacım olan düzeltmeyi bana vermiyorlardı. Onlar Annalise değildi. Bana aylarca yalan söyleyen o işbirlikçi, çıkarıcı kaltak değillerdi. Neden yaşamasına izin vermiştim ki? Neden onu hastaneye götürmüştüm ki?

Benim olmayan bir çocuk için mi?

Başta inanmamıştım. Bunun bir örtbas olduğunu düşündüm; onurlu bir dedektifin çocuğuna hamileyken kaçırıldığı için daha fazla sempati kazanmasının bir yolu. Canavar bir katil tarafından hamile bırakılarak değil. Ama benden hamile kaldığına dair hiçbir kanıt ya da rapora rastlamadım. O lanet dedektifin soyadı, çocuğumun mezar taşı sandığım şeyin üzerindeydi. *Onun adı!* Cenaze görüntülerini izlemiştim. Başından beri Anna'nın yanındaydı, parçalanırken onu teselli ediyordu.

Siktiğimin orospusu. Serbest bırakılması beni her zamankinden daha fazla tehlikeye attı. FBI peşimdeydi ve resmim ve adım her yere asılmıştı. Umarım ona yaptıklarımın dolayısı acı çekiyordur. Hayatımı mahvettiği için acı çekmesini dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum. Ve çekecekti de. Zamanla onu geri kazanacaktım ve bunu yaptığımda, ona duyduğum sevgi bu kez kıcını kurtaramayacaktı.

"Lütfen. Lütfen!"

Gözlerimi indirdim ve metal masaya bağlı olan sarışına dik dik bakarken öfkeli yarıklara dönüştüler.

Elmacık kemiklerinin hemen üzerinde derin yaralar açılmıştı ve kendi dudaklarının üzerine oyduğum kıvrık dudakların etrafından kan akıyordu. Annalise'i ona çekmeye çalıştığımı biliyordum. Aralarında bazı benzerlikler olması önemli değildi. İçimdeki saatli bombanın yatışmasına yardımcı olmuyordu.

Annalise'in yüz hatlarının beni tekrar ele geçirmesine izin verirken sessiz kaldım. Ondan bu kadar nefret eden biri için göğsümdeki ağrı farklı bir hikâye anlatıyordu. Başka bir yalan, ya da ben öyle diledim. Sevemeyen biri için ben sevdim, kendi yöntemlerimle. Onu nefretle, tiksintiyle ve iğrenerek sevdim. Göğsümün iç kısımlarında alevlerin yalamasına neden olan özlem, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Benim olmayan bir çocuk için bir anlık sempati duydum ve son nefesini sonsuza dek içime çekmek istediğim kadını kaybettim. Ondan nefret ettiğimi düşünmek bile sikimi sertleştirdi.

Neşterin ucu sertçe itmemele kadının yanağına girdi ve kan gümüş metale doğru aktı. Yavaş bir hassasiyetle papatyanın şekillenmeye başlamasına izin verdim. Etrafımda çığlıklar yükseliyordu ama Annalise'in görüntüsüne odaklandığım için onları zar zor duyuyordum. Taç yaprağını kavislendirirken eldivenimin yan tarafına bulaşan koyu kırmızı renk rahat bir nefes almamı sağladı. Onu kesmek ve benim Annalise'im yapmak bana saniyeler süren bir sakinleşme sağladı. Saplantı içimde o kadar yoğun ki, yeterli konsantrasyonla, sanki o tam buradaymış gibi hissediyordum.

"Öğrenmeyeceğimi mi sandın? Bilmeyeceğimi ya da seni geri getirmeyeceğimi mi?"

Çığlıkların yankısı arttı. Aleti daha derine ittim, ortadaki daireye doğru ilerlerken

sersemledim. Etrafımı saran ölüm kokusu beni daha da zihnime sürükledi. Annalise uzak köşeye yığıdığım cesetler gibi çürüyecekti. Onu saklayacaktım ama bu kadınlarda olduğu gibi mecbur olduğum için değil. Öldüğüm güne kadar onun varlığının tadını çıkaracaktım. Öldükten sonra bile burada kalabilir ve bu kadınlar aracılığıyla onu hayata döndürmemi izleyebilirdi. Asla onun kadar güzel olamazlardı,

ama bunu düzeltebilirim. Tıpkı şimdiki sarışınımla yaptığım gibi.

Elimi uzattım, kan toplayarak dudaklarını izlemeye ve doldurmaya başladım. *Kırmızı dudaklar.*

Her zaman kırmızı. Katil dudaklar.

"Ölmek istemiyorum! Lütfen! Biri bana yardım etsin!"

Masamdaki kadın aklıma geldikçe dişlerim birbirine kenetlendi. Annalise değil. Hayır, onun adı Leslie'ydi. Üç ev aşağıdaki Leslie Sharpova, *şimdi* ölü olan köpeğini gezdiriyordu.

Sakince dönüp aşağıya baktım. Tepsinin üzerinde bir dizi alet duruyordu ve hiçbirinin bana hitap etmemesinden nefret ediyordum. Gerçek Annalise hayatıma girip *her şeyi* mahvettiğinden beri hiç çekici gelmiyorlardı.

"Kimse yok mu! Kimse yok mu, lütfen! Yardım edin!"

Bir iç çekiş beni terk etti. Onu susturmak için boğazına bıçak saplamaktan başka bir şey istemiyordum. Yakında yeni bir kurban bulamamanın verdiği endişe olmasaydı, derisinin her santimini makasın kâğıdı delip geçtiği gibi parçalardım.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Hıçkırıklar vücudunu sarstı ve hareket etmeye çalışırken omuzları kıpırdadı. Alnındaki kayış onu olduğu yere kilitlediğinden arkasını dönemiyordu.

"Sen hastasın. Lanet olası hasta! Yardım edin!"

"Hasta mısın?" Yanağındaki kanı sildim ve çiçeği ortaya çıkardım. "Hayır. Uyandığımı ve toplum yasaları tarafından kısıtlanmadığımı düşünmek istiyorum. Ne istersem onu yaparım. Bu gece, bu senin kanamanı izlemek."

Neşteri cömert çıplak göğüslerinin üzerinde gezdirmek için indirdim. Korkusu ve titreyen dudakları yüzüme bir gülümseme getirdi ama artık onu zar zor görüyordum. Annalise yeniden ortaya çıktı, ona öldürttüğüm kadınların göğüslerini kesiyordu. Sonra... masanın üzerindeki yerlerini alıyordu. Önümde uzanıyordu.

O büyük, kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

Dudaklarımı yaladım, karnından ve kalçalarından ilerleyerek uyluklarının tepe noktasının üzerinde duran iniş şeridinin hemen üzerinde durdum. Nefes almaktan korkuyormuş gibi sık nefesleri yavaşladı. Sadece bu değişiklik bile şehvetimi ortaya çıkarmıştı.

"Bana yalan söylemenin bedelini ödeyeceksin. Bana söz verdin. Bundan bu kadar kolay vazgeçebileceğini mi sanıyorsun? Veledin ölmüş olabilir ama sen hâlâ bana aitsin. Seni geri alacağım ve günlerinin geri kalanını bana merhamet dileyerek geçireceksin."

Açılmış kalçalarının arasına daldığımda çığlıkların şiddeti arttı. Teninin tanıdık tatlı kokusu etrafımda dolaşıyordu. Annalise'in kokusunun hayali bir koku olduğunu biliyordum, ama neşterin ucunu dizinin bir santim yukarısına itip yavaşça amına doğru keserken beni tamamen içine almasına izin vererek kokunun tadını çıkardım.

"Ahh! Ahh! Hayır! Hayır! N-No!"

Sonuncusu uzadı ama hiçbir şey mutlu ruhumu büyüleyen merak duvarını yıkamıyordu. Kan soluk teninde bir nehir gibi akıyordu ve ben daha derine iterek en içteki uyluğuna ulaştım. Düzensiz nefes alıp verışı ve hareket etmeye çalışmasıyla etleri titriyordu, bu da sadece onun daha fazla acı çektiğini görme ihtiyacımı besliyordu.

"Beni kandırmaktan ne kadar zevk almış olmalısın. Bahse girerim, benim bir aptal olduğumu düşünmüşsündür.

Sen."

"Lütfen!"

"Tek bildiğim, hiçbir şey bilmediğim ve tđm bunların sahte olduğu. Belki bebek benimdi.

Belki de

O benimdi ve sen onu kendin öldürdün! Burada yalnızdın. Bahse girerim sen yaptın, değil mi? Değil mi!"

"Hayır! Hayır!"

"Sen istemedin! Çocuğumu hiç istemedin. Bu yüzden mi kanaman vardı? Oğlumu öldürdüğün için mi?"

Bıçağı yırtıp bacağının kalan uzunluğunu kestim. Yaşadığı şok ve acıyla birlikte derin bir nefes sesi duyuldu ve ben neşteri ve yumruğumu amına saplarken çığlıklar patladı. Ve tüm öfkemle durmadım. Zaman yavaşladı ve kolum geri çekildi. Tek gördüğüm parmaklarımı kaplayan koyu kırmızıydı, ben sürekli ileri doğru yumruk atıyor, ucu girişine ve kıvrımlarına gömüyordum. Kaç kez sapladığımdan ya da ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Çığlıklar kesilmişti ve kolum o kadar ağırlaşmıştı ki zorlukla kaldırabiliyordum. Ter yüzümden aşağı akıyor, başıma dönmesine izin verdiğim kısa, siyah saçlarımı ıslatıyordu.

Kırmızı parçalanmış et beni içine çekti. Gözlerimi kırptırdım ve pantolonumun düğmelerini yeterince hızlı açamadım. Annalise'i bu şekilde görmek... onun bu kadar incinmiş ve açıkta olması, boğazımdan bir kükreme dökülmesine neden oldu. Bacaklarım pantolonu kurtarmak için çırpındı ve masanın üzerine fırladım. Sıcak, kaygan ısı sikimin başıyla buluştu ve kendimi içine sokmakta hiç tereddüt etmedim. Kör edici hayaller beni ele geçirdi ve neredeyse hayvani bir şekilde sevişmeye başladım. Aşağıya daldım ve dişlerimi boynunun birleştiği yere geçirdim. Eskiden istediğim her şeye yol vermemek için çok dikkatli olduğum yerde, kendimi kaybetmişim. Zihnimin içinde öyle bir karanlığa gömülüyordum ki, dürtülerimi ben bile kontrol edemiyordum.

Metalik bir tat dilimi karıncalandırdı ve daha sert emdim, tıpkı onun bana yaptığı gibi derisini yırtmak için başımı yana doğru salladım. Onu tatmaya ihtiyacım vardı. Varlığının her santimetresinde ona sahip olmak istiyordum. Dişlerimin titreşimleri uğuldadı ve doyumsuz seslerin en güzel melodisi havaya karıştı. Ona söylediklerim doğru çıkmıştı. Uyanmıştım. Özgürdüm.

Bölüm 39

Dedektif Casey

İnsanlar geldi. İnsanlar gitti. Anna'nın annesi günlerce yanından ayrılmadı. Anna dikkat etmediğinde bana attığı bakışlar öfkemi tavan yaptıırıyordu ama ne yapabilirdim ki? Kızının yanından hiç ayrılmıyordu ve yapmak istediğim son şey Anna'yı olduğundan daha fazla üzmekti. Şaşkınlık içinde kalan kadın tanımadığım biriydi. Sessiz ve içine kapanıktı. Bu kalbimi kırdı. Tek yapmak istediğim ona sarılmaktı ama sizi yakınında istemeyen birine nasıl sarılırdınız? Ne zaman bir adım yaklaşısam, kahverengi gözleri bana dikiliyordu. Arkalarındaki varlık bana temkinli olmamı söylüyordu. Derinliklerinde hoşlanmadığım bir şey vardı. İçimdeki dedektifi tereddüde düşüren bir şey. Bir tehdit gördüğümde anlardım ve Anna... Hayal bile edemeyeceğim sırlar sakladığına dair kötü bir his vardı içimde.

Kimsenin bahsetmediği kız düşüncelerimi zorladı. Görmezden gelmeye çalıştım ama hiçbir şey onun itirafını hatırlamamı engelleyemedi. Anna bir kızı öldürmüştü. Sevdığı bir kızı. Ve onu barın dışında öpüşürken görmüştüm. Bir parçam onun sözlerini reddetmeyi çok istiyordu. Gözümün önünde olanları inkâr etmek. Ama yapamadım. Onu sevmek benim lanetimdi ve bunun tek bir şeye bağlı olduğunu biliyordum: Kalbimin sesini mi dinleyecektim, yoksa görevimi mi yapacaktım? Eğer Anna tehlikeliyse, kurbanı adaleti hak ediyordu. Yine de bunu yapabilir miydim? Hissettiğim aşka sırtımı dönebilir miydim? Onu bir kez kaybettiğimi düşünmüştüm zaten. Bu ikinci şansımız olabilirdi. Onu iyileştirebilirdim. Onu iyileştirmek zorundaydım. Ve tekrar öldürecek gibi değildi. Buna izin vermezdim. Ayrıca, bana sahip olacaktı.

Aptaldım ve kendi sırlarımın kararımı etkilemesine izin veriyordum. Bunu biliyordum. Bir katili hiçbir şey durduramazdı. Ama o Anna mıydı? Çok mu ileri gitmişti? Tüm bunlardan önce, kesinlikle değil derdim. Şimdi, sadece bilmiyordum.

"Sana bir şey getireyim mi? Su? Yemek? Son birkaç gündür pek bir şey yemedin."

Sesim gözlerini yere baktığı yerden kaldırmasına neden oldu. Sarı saçları yüzünün etrafında düğümlenmişti ve şişmiş gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Yanağında ve gözlerinin hemen altında morluklar hâlâ belirgindi. İyileşme nedeniyle sarımsı bir mor renge dönüşmüşlerdi ve solgun teninde korkunç görünüyorlardı.

"Gidebilirsin."

"Gitmek mi? Ama... Artık burada yaşıyorum, Anna. Kira kontratı benim adıma. Sen kaybolduktan sonra eşyalarını taşıyacaklar ve evi tekrar satışa çıkaracaklardı. Bana bırakmaları için onlarla konuştum."

Sessizlik devam ediyordu ama bana bakarken çenesinin sürekli gerilme şeklini kaçırmadım. *O bakışta çok fazla hesaplama vardı. Aklında çok fazla düşünce vardı.*

"Belki de giderim."

Birkaç adım öne çıktım, gözleri daha da kısılnca durdum. "Bana çok kırgınsın. Bunun hakkında konuşacak mısın?"

Anna yavaşça ayağa kalktı ve kıvrıldığı battaniye, giydiği uzun gecelik gibi ayaklarının dibine düştü.

"Kızgın mısın? Beni çürümeye terk ettin. Buna karar vermeden önce beni ne kadar aradın?"

zahmete değmez miydi? Janneke'ye geçmeden önce mi?"

Titreme tüm vücudunu ele geçirdi ve alarmlar onu rahatlatma ve teselli etme ihtiyacını gölgede bıraktı. Anna'ya sarılıp onu rahatlatmam gerekirken, tamamen farklı bir suçluluk duygusu - Janneke'ye ihanet etmek- buna izin vermiyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Anna'yı her şeyimle seviyordum. Şu anda bile onu böyle perişan ve öfkeli görünce, onun için üzülüyordum. Janneke benim için hiçbir şeydi. Bu şekilde aklıma bile gelmiyordu.

"Asla hayatıma devam etmedim, Anna. Asla. Sana söyledim-"

"Yalan! Fotoğrafları gördüm. Yüz ifadeni gördüm. O yas tutan bir adam değildi. *Bana ihanet ettin.* O fahişeyi becerdin mi? Ona dokundun mu?"

Etrafımda dönmeye başladığında kullandığı dilin şokuyla başım sallandı. Saldırmaya hazır bir avcı gibi görünüyordu.

"Yapmadığımı biliyorsun. Üzgünsün ve zihnin gerçek bile olmayan bir şey yaratıyor.

Dr. Calter'ı arayalım. O size yardımcı olacaktır. Ben içeri gireceğim ve onunla

birlikte konuşacağız." "*Kimseyi aramayacaksın.*"

Kulağa neredeyse bir tehdit gibi gelmesi karşısında donup kaldım.

"O zaman ilaçlarından biraz almalısın. Sakinleşmene yardımcı olacaktır."

"Sakinleşmek istemiyorum. Bebeğimi geri istiyorum! Hayatımı geri istiyorum! İstiyorum..." Anna'nın elleri saçlarını çekmek için havaya kalkarken hıçkırıklar ve çığlık birbirine karıştı.

"Parmağımı istiyorum. Unutmak istiyorum. Unutmak..."

"Kahretsin, Anna, ben de öyle!" Dikkatin canı cehenneme. Dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüğümde beni hiçbir şey tutamazdı. Ses tonundaki ezici acıyı duymak gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine neden oldu.

"Bırak beni! Bırak beni!"

Kurtulmak için çırpınırken kollarım Anna'nın pazularını ve göğsünü sıkıca sardı.

"Artık bunu yapmıyoruz. Beni uzak tutmuyorsun. Sakin ol, bebeğim. Nefes al. Her şey yolunda. Ben yanıdayım. Seni seviyorum," dedim kulağına yaklaşarak.

"Yapamazsın!"

"Biliyorum," diye homurdandım. "Seni aramaktan hiç vazgeçmedim. Bir an bile. Beni sana geri götürecek herhangi bir şey için bu şehirdeki her sokakta yürümüş olmalıyım. Ve bu her gün oldu. Her lanet gün! Tanrım, bu beni öldürdü. Anlamıyor musun? Bu oydu. Seni benim hakkımda en kötü şeylere inandırdı çünkü kafanı karıştırmak istiyordu."

Hıçkırıkları ağırlaştı ve kollarımda gevşemeden önce son bir sarsıntı daha geçirdi. Kavga bitmişti ama ağlaması bitmemişti. Ve teslimiyetinin gerçek olup olmadığı henüz görülmemişti.

"Burada olmamalıydım," diye kekeledi. "Bu gerçek değil."

"Bunu daha önce de konuşmuştuk."

Sesimi yumuşak tuttum ve yere oturduğumuzda onu kucağıma daha çok çektim. Onu kucaklamak için havaya kaldırdığımda Anna elimden kaçmaya çalışmadı.

"Anlamıyorum. Hiç mantıklı değil. Az önce oradaydım. Doktora gidebilmek için serbest kalmak için yalvarıyordum ama o hayır dedi. Hayır dedi, Braden. Sonra...hiçbir şey. Hiçbir şey! Uyandım ve şimdi bebeğim yok. Artık kaçırılmadım. İşkence, tecavüz bitti. Sanki bir kabustu. Ama değildi. Hiçbir anlamı yok. Beni öldürmek istedi. Ölmemi isteseydi neden beni serbest bıraksın ki? Bırakmazdı. Bu gerçek değil."

Öfkem alevlendi ama hissettiklerimin bedenime ya da sesime yansımaya izin vermedim. Kendimi onun altında rahat tuttum, ileri geri sallandım.

"Bunun sizin için kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama bir şeylerin yanlış olduğunu

biliyor olmalıydı. Çocuğun kendisinden olduğunu sanıyordu. O... o..." derin bir nefes aldım, "kötü bir baba olmak istemiyordu, bu yüzden

başka seçeneği yokmuş gibi hissetti."

Hıçkırıklar kesildi ve Anna'nın başı yavaşça kalktı. Saniyeler boyunca gözlerini kırptırdı ve önüne baktı. "Tabii ki. Benim için geri dönecek. *Evet*. Geri dönecek."

"Hayır," diye tersledim. "Hayır, yapmayacak. Bu çok riskli olur ve bunu göze alamaz. Ayrıca, bu düşünce aklından bile geçmeden onu bulacağız. Ben konuşurken bile FBI yaklaşıyor."

"Onu bulamayacaklar."

Fısıltıyı daha fazlası izledi ama o kadar sessiz mırıldanıyordu ki duyamadım. "Onu bulacağız. Sana söz veriyorum."

"Söz mü?" Dürüstlüğüme meydan okumak istercesine tereddüt ederek bir kaşını kaldırdı.

"Ya vermezsen?"

Anna ilk kez başını kaldırıp gözlerime baktı. Yüzünde o kadar çok duygu vardı ki cevap vermem bir anımı aldı.

"Onlar yapmazsa, ben yaparım. Onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim, bebeğim. Bu olayı atlatacağız. İkimiz de olan her şeye alışmaya çalışıyoruz ama bizi yok etmeye çalışan psikopat bir piçten daha güçlüyüz. Sana seni sevdiğimi söyleyip duruyorum ve gerçekten seviyorum. Sadece inançlı olmalıyız."

"İnanç mı?" Küçük bir kahkaha onu sarstı. *Çılgınca, delice bir kahkaha*. "İnanç aptallar içindir, Braden. Yoksa bunu anlamadın mı? İnanç çocuğunun elinden alınmasına neden olur. İşkence görmene, dövülmene ve tecavüze uğramana neden olur. Bütün gün, her gün Tanrı'ya dua ettim ve o sadece merhamet gösterecek kadar değerli olmadığımı değil, aynı zamanda anne olmaya da uygun olmadığımı karar verdi. Beni burada ve orada acı çekmeye terk etti. Şimdi acımı hissetme sırası onda olacak."

"Anna, ne diyorsun sen?"

Gözlerini normalden bir an daha uzun kırptı ve bunu yaparken gözlerindeki yoğunluğu temizledi. "Yorulдум. Ben yatmaya gidiyorum. Yarın bir yer aramaya başlayacağım."

Kendini kaldırmaya çalıştıkça tutuşum sıkılaştı. "Gitmiyorsun. Sen ve ben, işimiz bitmedi."

"Kim demiş? Sen mi? Senin için zaten ölüyüm, Braden. Bunu kendin söyledin. Belki de *Kimse*'ye artık acı çekmediğim için mutlu olduğumu söylediğini unuttun. Bunun sebepleri önemli değil, o yüzden bunları söyleyerek acımı hafifletmeye çalışma. Hayattaydım ve sen beni bulamadın. Beni bulman gerekiyordu! Onun yerine Janneke ile kahve içiyor, hayalet olduğunu düşündüğün kişiyi anıyordun. Ölmüştün. Sana canlı olarak geri döneceğimi asla kabul etmedin. Kabul ettin mi!"

Yumruklarım göğsüme çarpıyor ve gözyaşlarım akarken onu sıkıca kendime çekerek bana daha fazla vurmasını engelliyordum. Sözleri canımı yakıyordu. Kederimle başa çıkma yöntemlerime bakışı canımı yakıyordu. Ama haklıydı. İçten içe onu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi onun öldüğüne ikna etmeye çalışmışım. Ya da öleceğine. Yine de bu pes ettiğim anlamına gelmiyordu.

"Hep arıyordum, Anna. Hiç durmadım. Tanrım, bu beni öldürüyor. *Bu beni öldürüyor!*"

Gerçek öfkem odanın içinde patladı. Ağlaması daha da şiddetlendi ve ben de onun yanımdaydım. Ağlıyordum. Dua ediyordum. Fokurduyordu. Her günün daha kolay geçeceğini ummuştum. Bir noktada Anna'nın bana karşı olan gerçek duyguları ortaya çıkacak ve beni tekrar sevecekti. Aksine, her zamankinden daha mesafeliydi. Günün sayısız saatini arayarak geçirdiğim kadın neredeydi? Bize yemek pişirirken bana güzelce gülümseyen kadın neredeydi? Benimle evlenmesini isteyeceğim kadın? Neredeydi o? Anna neredeydi?

Bölüm 40

Anna

"Anne, neden böyle güm güm ses çıkarıyor? Birbirine çok yakın hareket ediyor, sonra biraz duruyor. Sonra sallanıyor ve tekrar güm güm diye ses çıkarıyor. Neden? Bunu nasıl yapıyor?"

"Şey, basit, sevgilim. İnsan vücudunun yaşaması için kalbin vücudumuzun her yerine kan pompalaması gerekir. Hayati organlarımızdan herhangi birine kan gitmezse ölürüz."

Hareket etmeye devam eden yuvarlak şeyi dürttüm ve ona bakmak için geri dönmeden önce ön tarafına kan bulaştırdım.

"Yani bu işe yaramazsa, kız ölecek mi?"

"Aynen öyle. Neden? Bunu durdurmaya hazır mısın, Annalise?"

Gözlerim tekrar masanın üzerinde yatan kadına döndü. Göğüsleri yoktu ve yüzü artık kırmızı ve tanınmaz haldeydi. Başlangıçta yaptığım makyaj, kesiklerin altında bir yerlerdeydi ve kıpkırmızı olmuştu. Şimdi geriye kalan tek şey göğsünde bir delik ve göğüslerinin olduğu yerde iki küçük girinti olan parçalanmış bir bedendi. Hâlâ nasıl hayatta olduğundan bile emin değildim. Güm güm seslerinin yavaşladığını biliyordum. Bu noktaya kadar gelebildiysek hep öyle olurdu. Benim onları ya da onların kendilerini sonlandırması hiç uzun sürmezdi.

"Bu sefer durmak zorundalar mı anne?"

"Her zaman, Annalise. Kimse bize zarar veremez ve bundan kurtulamaz. Bu kadın babanı elinden aldı. Bitir işini, hemen şimdi. Ona affetmediğimizi ve unutmadığımızı göster."

Bıçağın sapı elime saplandı ve ben de dönüp kadının yüzüne bir göz attıktan sonra tekrar gümbür gümbür seslere bakmaya başladım. Kafa karışıklığı anlamadığım diğer duygularla karışmıştı. Ama yedi yaşındayken bile onları uzaklaştırmayı öğrenmiştim. Aklıma tek bir şey geliyordu: kelimeler.

Annem, ben daha anlamını kavrayamadan bu sözleri içime işlemişti.

Kurbanlarımızın ölümü üzerine sayısız kez söylediğini duyduğum bir şey. Bu kez, iki elimle bıçağı kavrayıp başımın üzerine kaldırarak onu alt ettim.

"Hoşça kal, kaltak."

"Anna? Uyanık mısın?"

Anıları göz kırparak uzaklaştırdım ve uyumakta olan Braden'a döndüm. Birlikte uyumamız için ısrar etmişti ve doğrusu o sırada itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Ne önemi vardı ki? Bana dokunmayacaktı. Artık daha iyi biliyordu. Ve bu en iyisiydi. İçimde o kadar çok öfke vardı ki, hissettiğim baskı yüzünden vücudumun bir şekilde patlamamış olmasına şaşırdım. Ağlamak, içimdeki bitmek tükenmek bilmeyen öfke patlamasına hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu. Sesim neredeyse kesilene kadar çığlık atmak bile işe yaramadı. Bunu zaten denemiştim. Kurtarılmamın ötesindeydim. Hiçbir şey beni daha iyi yapamazdı.

Kimseyi öldürmekten başka

bir şey değil.

"Uyuyamadım."

Yeşil gözleri ağır ağır kapandı, ancak tekrar açıldı. Yan tarafına yuvarlandı ve başını

yumruğunun üzerine yasladı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? İstersen konuşabiliriz."

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

"İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Keşke benimle konuşsan. Bu seni daha iyi hissettirebilir. Bu bize yardımcı olabilir."

"Zaten bilmediğini söyleyecek bir şey yok Braden. Ayrıca, yorgunsun. Biraz Uyu."

Ben konuştukça, onun daha da bilinçlendiğini görebiliyordum. Neden uyandığında bile beni aşırıyordu.

"Uyudum. Şimdi uyanığım. Ve ne bildiğimin bir önemi yok. Yine ne istersen söyle. Dinleyeceğim. Tek kelime etmeyeceğim."

Bir parçam gülmek istedi ama öfke onu hemen bastırdı. "Bu bir yalan. Soru sormadan edemediğini ikimiz de biliyoruz. Sen böylesin."

"Eğer siz konuşmak istiyorsanız, ben de çenemi kapalı tutmaya hazırım."

Dudaklarım büzüldü ve tekrar tavana baktım. Kafamın içinde o kadar çok şey vardı ki. Düşünceler hızla ilerliyordu; sesler ısrarcıydı. "FBI'a yalan söyledim."

"Ne?"

Yüzüm ona doğru döndü. "Sana söylemiştim."

Braden'ın ağzı kapandı, sadece açıldı ama tekrar kapandı. Elini kaldırdı ve sessizleşti. Birkaç saniye sonra içimi çektim ve tekrar tavana baktım.

"Hiç yapmak istemediğiniz bir şeyi yapmaya zorlandınız mı? Bana o kadınları öldürttüğünde, başlangıçta bunu yapmak istemedim. Gerçekten istemedim. Ama ortalarda bir yerde uyuşukluğum geçti. Öfkelen dim ve incitmek istediğim insanlar gördüm. Sonra, aradaki kısa anlarda eve döndüm. Gerçek annemin yanına. Sanki şimdiki zamanda onları gerçekten ayırmıyormuşum gibiydi. Çok küçüktüm. Çok huzurluydum. Zihnim bana böyle olduğumu söylüyor çünkü suçluluğumu sorun olmayan bir suçluluğa aktarıyordum. Affedildiğim bir suçluluğa. Bu sefer de affedileceğimden hiç şüphem yok. Mesele şu ki," dedim ona doğru bakarak, "bu sefer, bunun ne kadar yanlış olduğunun farkındaydım. Bu sefer sanırım daha çok hoşuma gitti."

Braden'ın okunamayan yüz ifadesi üzerine devam ettim.

"Lisede yaptıklarım hakkında sizi bilgilendirdiğini söyledi. Hiçbir şey keşfetmediniz mi, yoksa bakmayı mı reddettiniz?"

Hala sessizlik. Braden bana yaklaşıyordu. Korkuyordu, olması gerektiği gibi. Onu içimde bir yerlerde seviyordum ama artık bunu zar zor hissediyordum. Çok soğuktum. Ölmüştüm.

"FBI'a o kadınlardan bahsetmek için çok geç değil, Anna. Çok şey yaşadın. Korkuyorsun. Belli ki olaylar yüzünden travma geçirmişsin. Seni anlayacaklardır."

"Senden istediğim bu değildi."

Dudaklarını yaladı, çenesi gerilmeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. "Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranacağım. Bilmek de istemiyorum."

Göğsümde garip bir sızı hissettim ve bir an yüzünü inceledim. "Araştırmayı reddettin mi?"

"Dediğim gibi, neden bahsettiğinizi bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Tek istediğim sana sarılmak. Sana sarılmama izin verir misin? Sadece kısa bir süre için."

Sırlarımı öğrenmek istemedi mi? Onlara inanmak ya da işlediğim bir suçtan dolayı beni hapse atmak istemedi mi?

Anlamını kavradıkça buzlar biraz çözülüyor gibiydi. Pek çok düşünce devam etti. Pek çok soru. *Hiç Kimse'yi* öldürmem konusunda bir şey yapacak mıydı? Onu bulmama yardım eder miydi? Hayır. Bu yolu seçmesem daha iyi. Ama... kimse benim yaptığımı bilmeden bunu yapabilir miydim? Yapabilir miydim?

Braden şüphelerini kendine mi saklıyor?

Kolunun çıkışını ve başını yastığa koyuşunu izlerken içimde bir yumuşama oldu. Güven, temkinli benliğimle savaştı ve kendimi biraz daha yaklaşmış hissettim. Korktuğum gibi beni kendisine doğru çekmedi. Bunun yerine sabırla sonunda yanına gelmemi bekledi. Kendimi ona yasladığımda kalbim hızla çarpıyordu. Tıraş kreminin kokusu içimi rahatlattı ve bedenim gevşemeye başladı. Kendi rızamla herhangi bir temasta bulunmak bana çok yabancıydı.

Kolunu yukarı kaldırıp beni daha fazla içine çekerken pazu ve omuz kasları esnedi. Alnım yanağına yaslanmıştı ve göğüslerim göğsüne bastırılmıştı. Hissetmek istemediğim gerçeğine rağmen şehvet kıpırdandı. Rahatlık, güvenlik istiyordum ve bir kez daha bedenim bana ihanet ediyordu. Ama bu *Hiç Kimse'deki* gibi değildi. Braden bana tecavüz etmeyecekti. Beni isteğim dışında almayacaktı.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim. Tanrım, bunu özlemişim. Seni çok özledim. Bunu yeterince söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Sesi zayıf geliyordu ve içimdeki kıpırtı arttı. Her zaman teselli eden kişi ben olmuştum. Doğal bir bakıcıydım. Hayatım boyunca kendimi olmadığım biri haline getirmiştım ve şimdi sisim biraz dağılmıştı, kim olacağımı bilmiyordum.

Elimi kaldırdım ve yanına götürürken tereddüt ettim. Bana sertçe sarılması vücudumu gergin bir hale soktu.

"Şşşt, sorun yok, Anna. Sadece uyu. Lütfen, uyu. Bana güzel bir gece ver, tam burada silahlar."

Uyumak. Evet, en son ne zaman bir ya da iki saatten fazla uyuyabildim? Evet. Kabuslar gece gündüz çılgılık atmama neden oluyordu. Yorgunluğun ötesindeydim. Gözlerimin altındaki koyu halkalar bunun kanıtıydı.

Yumuşak bir mırıltı duydum ve Braden'ın pürüzsüz sesini, anlayamadığım bir şarkıyı hafifçe söylemeye başlarken dinledim. Sözler zihnimi çekiştiriyor, hipnotik melodiyle daha da yorulmama neden oluyordu. Kaçınılmaz olarak gelecek olan korkuyla savaşmayı düşünmeden karanlık etrafımı sardı ve yüzüyordum. Ama güvende idim.

Bölüm 41

Hiç kimse

Gevrek, serin hava ölüm kokuyordu - sahip olma ve tövbe iniltileri çıkaran vaatler. Gölgeler benimle konuşuyor, bir aşık gibi beni kendine çekiyordu. Fısıltılar çok tatlı ve baştan çıkarıcıydı, ama artık günlerdir öyleydiler. Gece benim arkadaşımdı. Başımı eğip büyük boy kazağımın kapüşonunu beni daha da gizlemek için yukarı kaldırdığımda kimse beni fark etmiyor gibiydi.

Bir sonraki avını arayan bir avcıydım. Şehir merkezindeki sokakları boş yere arşınladım. Ve seçimimde seçici olmaya başlamıştım. İnsan bir sonraki avından zevk almak istiyorsa öyle olmalıydı. Ve ben buna sahip olmalıydım. Risk çok yüksekti ve Leslie bana ihtiyacım olan heyecanı vermemişti.

Kanlı amını sikmek iki dakika boyunca iyi gelmişti. Onun yüzüne bakarken ne düşünüyordum? Gerçek, fantezime buzlu su gibi gelmişti. Zihnimin en derin girintilerini kırdı ve beni Annalise'den uzaklaştırdı. Ondan sonra benim için gitmişti ve yaptığım hiçbir şey onu ihtiyacım olan şekilde geri getirmemişti. Ve ona gerçekten ihtiyacım vardı. Onu o kadar çok istiyordum ki, bu beni sürekli onun evine çok yakın sokaklarda bırakıyordu. Ve onun da orada olduğunu biliyordum. Onu götürdüğüm çatının altına geri dönmüştü. Bekliyordu... onun için geri döneceğimi biliyordu.

Hâlâ polisin ya da FBI'ın koruması altında mıydı? Evet, öyle olmalı. Öyle değil mi? Belki de sadece dedektif onu izliyordu. Emin değildim ama eğer durum buysa, bir noktada çalışmak zorunda kalacaktı. Sonunda Anna'yı alma planım olmasaydı, pes eder ve onu arardım. Bunu ben de yapmak istedim. Onun kanının tadını en az onunki kadar çıkarmak istiyordum.

"Dikkat et."

Omzum, kolunu bir kadının koluna kilitlemiş olan bir adama çarptı. Yoluma devam ederken ters ters baktım. Ondan başka bir şey görmedim. Başka bir kurban bulabileceğimi düşündüğüm anda, bana neden yapmamam gerektiğini sessizce fısıldadı. Onun ölümüne ihtiyacım vardı. Ona sonsuza dek bir son vermem gerekiyordu. *Çılgılık atarken onu sikerken sarılmam gerekiyordu.* Ama bunu nasıl yapabilirdim? Onu becerip serbest bıraktığımdan beri sadece dokuz hafta geçmişti. Daha çok erkendi.

Köşeyi döndüm, şehir merkezinden yine elim boş ayrılacağımı biliyordum. Ve nereye gittiğimi biliyordum. Sanki kendimi durduramıyordum. Gittikçe yaklaşıyordum ve zihnim bana yakalanmak üzere olduğumu söylese bile bedenimi kontrol edemiyordum.

Yeni cipimin kilidini açıp içine tırmandığımda kırmızı ışıklar yanıp söndü. Kumaş koltuklardan bayat sigara dumanı yükseliyordu ve motoru çalıştırmak için iki tur atmam gerekti. Arabayı satın aldığım köhne satıcıdan, parayı bozdurduğumda kötü durumda olduğunu biliyordum ama şimdilik idare ederdi. Odaya ihtiyacım vardı. Onun için ihtiyacım vardı.

Zihnindeki sis daha da ağırlaştı ve Annalise'in varlığı orada daha güçlü bir şekilde ortaya çıktı. Trafik bana yol verdi ve kendimi Annalise'in evinden sadece birkaç blok ötede bulduğum yollardan geçerken buldum. Ta ki... oradaydım. Uzaktan, bir sundurma ışığının yumuşak parıltısı aydınlattı ve ben izlerken aracı kapatarak durdum.

Dedektifin cipi garaj yolundaydı ve sokaktaki arabaların çoğunu tanıdım.

Hiçbiri yerinde görünmüyordu ya da olası bir tuzak olarak dikkatimi çekmiyordu. Sabırsızlığımı besledi ve neredeyse

Kola uzanıyordum. Oradaydı. İerideydi.

Elim hızla atan kalbimin üzerine geldi. Kendim görmek istedim. Bu işi sonsuza dek bitirmek istiyordum. Bu, dedektife işkence etme zevkini kaybetmek ve sadece lanet kafasına bir kurşun sıkmak anlamına gelse bile, böylece onu dışarı çıkarabilirdim. Ama gizlice içeri giremeyecek kadar iyi bir nişancıydı. Orada olsaydı beni beklerdi. Hazır olurdu. Daha önce de onlarla aynı durumda kaldığımı bilmiyordu. Bir noktada gitmesi gerekiyordu ve gittiğinde ben burada olacaktım.

Bölüm 42

Dedektif Casey

"Bu da neydi böyle?"

Masamın önünden geçerken Diego'ya baktım ve başımı salladım. Sessizliğim üzerine beni karakoldan çıkarken takip etti ve hızıma ayak uydurdu. Özel aracıma varana kadar durdum ve onunla yüzleştim.

"FBI yaklaştıklarını düşünüyor. Bana pek bir şey söylemediler ama sorularıma verdikleri cevaplara bakılırsa yaklaşmışlar. Gerçi yeterince yakın değiller."

"Onlarla başka bir şey hakkında konuşmanız gerektiğini söylediniz. Sana ipuçlarının peşinde olduklarını söyleyebilirdim. Kanıtlar kendi adına konuştu. Rodney Turner'ı bulacaklar. Sonsuza kadar saklanamaz."

Sadece adı bile dışlerimin birbirine çarpmasına neden oldu. "İhtiyacım olan şey hakkında konuştuk. Gitmek zorundayım."

Anna annesiyle birlikte ve bu iyi bir şey değil."

"Eyvah. Kiliseyi henüz taşımadılar mı?"

"Bu hiç komik değil," dedim başımı sallayarak. "Çünkü doğru. Lanet olsun, dün on iki kişi oturma odamın etrafında oturmuş saatlerce dua ediyordu. Ve tabii ki Lucille bana her baktığında hançerler fırlatıyordu. Anna'ya kendi evine ne zaman taşınacağını bile sordu. Sanki Anna'nın o deli yarasanın yanında olması gerekenden daha fazla kalmasına izin verecekmişim gibi. Eğer işe gelmek zorunda olmasaydım, emin olun kapıyı kilitleyip giderdim."

Diego çevremizi tararken kısa ama sessiz bir kahkaha attı. "Anne ve kızı ayrı tutmak konusunda konuşacak biri değilim ama annesinin pek de iyi olmadığını kabul ediyorum. Anna'yı şehrin diğer tarafına taşımayı düşündünüz mü? Belki trafik kadını caydırır."

"Cehennem bile Lucille'i uzak tutamaz. Özellikle de şimdi." Başım sürekli sallanırken alt dudağımı ısırdım. Anna'nın kaçırılması ve çocuğumuzun ölümüyle ilgili suçlamaları aklımdan çıkmıyordu. Hala onun sözlerini, çılgılık atan ve tüm suçu bana yükleyen sesini duyabiliyordum. Ve şimdi çocuğum gerçekten öldüğüne göre, ona neredeyse inanmış olmam içimi kemiriyordu.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım, kapıyı çekerek açtım. "Eve giderken dikkatli sür. Uzun bir gece geçirdik."

"Ben her zaman yaparım."

Diego bana el salladı ve istasyona doğru geri döndü. Kapıyı çekerek açtım ve içeri girdim. Dakikalar uzadıkça uzadı ve ben FBI ile yaptığım konuşmayı düşünmek yerine Jade Winkle'ın faili meçhul dosyasında kayboldum. Böyle küçük bir kasabada kaybolan ergenlik çağındaki bir kızı bulmak kolaydı. Ama dosyada hiçbir şey yoktu. Kız hiç bulunamamıştı. Polis, günler önce erkek arkadaşından ayrılmasını gerekçe göstererek bunu bir kaçış olarak değerlendirdi. Ben gerçeği biliyordum, Anna ortaya çıkıp itiraf etmese bile.

Bip! Bip!

Aynı anda aynı şeride girmeye çalışan iki arabayı görmezden gelerek yan tarafa baktım.

Kendi çıkışıımı kullandım ve karanlık sokaktan aşağı inerek kendi sokağıma geldim. Evimin önünde bir değil, dört araba vardı ve üç araba daha park etmişti.

Dudaklarımdan bir küfür döküldü ve cipimden iner inmez kapıyı çarparak komşuların önünde durdum. Buna hazır değildim. Bu dua seansları ne sıklıkta olacaktı? Hayatımızın geri kalanında haftada bir mi? Haftada iki kez mi? Kiliseye karşı bir şeyim yoktu ama bunlar tipik üyeler değildi. Lucille kadar sert ve deliydiler.

Garaj yoluna yöneldim ve garajın üstündeki hareket lambasının yanmasıyla yukarı baktım. Gözlerimi parlaklıktan hemen aşağıya kaydırđım ve kardaki farklı ayak izlerine bakarak durdum. Küçük. Büyük. Kadın... erkek? Son birkaç seferdir burada hiç erkek olmamıştı ve bunlar evin yan tarafına doğru uzanıyordu.

Kaşlarım çatıldı ve silahımı geri çektim.

"Çekeceğiz. Sadece on beş dakikalık bir yol."

Kadın sesleri yükselmeye başladı ve yaklaştıkça farklı seslerin sayısı arttı. Köşeyi dönerken onları görmezden gelmeye çalıştım, ancak bir ses bana seslendi ve durmamı sağladı.

"Braden, seni görmek çok güzel."

Gözlerim kesildi ve tereddütle silahımı kılıfına soktum, karanlığın içinde kaybolan ayak seslerinin arasından komşunun evine ve Rachelle'e doğru ilerledim. Janneke'nin sürekli yer değıştirmesi dikkatimi çekti ve beni onlara yaklaştırdı. Anna döndüğünden beri ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmaya çalışmıştım, hatta onu üzmemek için geldiklerinde Bullet'i yürüyüşe çıkaracak kadar ileri gitmiştim ama bu hareket bir şeylerin ters gittiğine dair içgüdümü durduramamıştı.

"Braden, seni görmek çok güzel. Anne, bekler misin? Ayrılmadan önce dedektifle konuşmam gerek."

"İ-"

"Sadece bir dakika sürecek."

Eli pazımı kavradı ve ben kadınların yüzlerini taradım, avluya doğru ilerlerken Lucille'in bakışlarında durdum.

"Artık selam vermiyorsun."

Gözlerim onun mavi gözlerine kaydı ama bakışlarım ön kapıya gitmeden önce sadece bir an kaldı. Anna'nın dışarı çıkmasından korktuğum için ayaklarım titriyordu. Onu daha fazla üzemezdim. Her şeyin üstüne bir de bu eklenince. Zaten bana çok kızacaktı. İhtiyacım olan son şey benden tamamen nefret etmesiydi.

"Janneke, konuşmamalıyız. Anna iyi değil. Bizim-" Başımı sallayarak sözümü kestim. "Benim gitmem gerekiyor."

Janneke panikle uzanıp ellerimi tuttu. "Biliyorum. Bana kızgın olduğunu hissettim. Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Braden, o beni korkutuyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Bana bakışı sanki beni incitmek istiyormuş gibi. İyileşmesi için dua etmek için çok uğraşıyorum ama yemin ederim benden nefret ediyor gibi. Anna hiç böyle değildi. Gözlerinde hiç öyle bir bakış yoktu. Bana neredeyse hiç durmadan bakan bu kişiyi tanımıyorum, hem de duanın ortasında?

Bu kadın, o bir şeytan."

"Öyle söyleme," diye tersledim. "Çok şey yaşadı ama iddia ettiğın gibi biri değil. Kötülükten ne kastettiğınızı biliyorum ve Anna..." Söyleyeceğim şeyin yalan olduğunu bildiğım için sözümü yarıda kestim. Gözlerim yavaşça yükseldi ve tıpkı korktuğum gerçek gibi, onun orada olduğunu biliyordum. Anna'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Negatif aurasının beni neredeyse boğduğunu hissedebiliyordum. Ve bu onun daralmış bakışlarıyla eşleşiyordu.

Janneke'nin dediği gibi, *şeytaniydi*. Yoğunluk tüylerimi diken diken etmişti. Janneke haklıydı. Kapıda duran ve beni gözleriyle öldüren bu kadın, son birkaç gündür gözüme çarpan Anna değildi. Bu Annalise'di, katil.

Ellerimi Janneke'nin ellerinden çekip ayırdım ve aramıza mesafe koydum. "İyi olacaksın. O iyi iyi." olacak.

"Peki ya sen? İyi olacak mısın?"

"Tabii ki." Kaşlarım çatıldı ve nabzım hızlandı. Anna o kadar hızlı gitmişti ki göz kırptı ve ortadan kayboldu. Lucille evden çıkıyordu ve ben yan adımlarla girişe yöneldim. Hayatım boyunca kapıya sırtımı dönemedim. Anna'ya olan güvenim o anda yok olmuştu. Ona bir şekilde yardım edebileceğimi düşünmüştüm ve belki de o gece içini dökmesine izin vererek yardım etmiştim ama bu yeterli değildi. Yardıma ihtiyacı vardı. *Gerçek yardıma.*

"Hepimiz iyi olacağız. Dua etmeye devam edin. Şimdi git hadi. Annen bekliyor."

Boğazım düğümlenirken sonuncusu neredeyse fısıltıyla söyleniyordu. Hızlandım, kaldırımdan yukarı çıkıp eve girerken Lucille'i görmezden geldim. Kapıyı kapattığım anda enerji daha da ağırlaştı.

"Anna?"

Sessizli

k.

Oturma odası ve mutfak boştu, geriye sadece bizim odamız ve banyo kalmıştı.

"Anna?"

Her adım bir öncekinden daha zordu. Elimi silahımın üzerine koymamak için her şeyimi verdim.

İstedim. Buna ihtiyacım olduğunu hissettim, ki bu çok saçmaydı. Anna'nın sorunları vardı ama bana asla zarar vermezdi.

Yatak odasına girdim, dolaptan bir hareket yükselince yavaşladım. Kolları kıyafetlerle doluydu, çoğunun askıları hala takılıydı ve ön kolunun üzerinden sarkıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sessizlik. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Kıyafetler yatağın üzerine bir yığın halinde düştü ve bana doğru bir bakış bile atmadan dönüp dolaba gitti. Dudaklarımı yaladım, ciddi anlamda kötü bir duruma dönüşmek üzere olduğunu bildiğim şeye hazırlandım. Gitmeye çalışacaktı ve içime işlemiş yasalara ya da iyiliğe rağmen ona izin vermeyecektim.

"Benimle konuşacak mısın?"

Birkaç saniye içinde elinde daha fazla kıyafetle fırladı. Yatağa çarptılar ve döndüğünde yoluna çıkan benle durmak zorunda kaldı.

"Ne yapıyorsun, Anna?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Ben gidiyorum."

"Neden?"

Göz kapakları ince yarıklar halinde düşerken karanlık kahverengi gözlerine sızdı. Aynı hızla soldular ve yüzü yumuşadı. "Bu işe yaramıyor. Kendime zaman ayırmam lazım. Birkaç haftalığına annemin yanına gideceğim."

"Cehennem gibisin."

"Pardon?"

Derin bir nefes aldım ve kendi öfkemde artış hissettim. "Bu iyi bir fikir değil. Şu anda ihtiyacın olan kişi annen değil. Senin bana ihtiyacın var." Durakladım. "Bence gidip birlikte biriyle konuşmalı ve bunu çözmeye çalışmalıyız. Yaşadıklarımız-"

"Biz" mi? Ben! Ben, Braden! Ben işkence görürken, sen çoktan yerime birini bulmuştun. Ben!"

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Janneke ile neler olduğunu sana anlattım." "Oh...*evet*. Sana *yardım* ediyordu. Eminim öyledir. Tıpkı bu geceki gibi, ha?"

Yüzüm sertleşti ve tartışmanın duruma yardımcı olmayacağını biliyordum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kızgın bakışlarımla onu kısırdım. Bunu pek sık yapmazdım ve Anna değişimimi anında fark etti. Kaşları kalktı... *ve güldü*. Bu çok sıra dışıydı ve soğuktu-

meydan okuyor. Şaşırtıcı bir öfkeyle başımı yana eğdim.

"Eğer bu kadar üzgün olmasaydın, seni dizime yatırırdım. Janneke ile olan bu şeyi bırak. Hiçbir şey olmadı, olmazdı da. Bundan daha açık konuşamam. Seni üzmemek için onunla arama mesafe koymak için elimden geleni yaptım ama neden yapayım ki? Ben hiçbir şey yapmadım. Sözde gördüğün o sarılma, onun rahatlatma yönteminden başka bir şey değildi ve ben de ona sarılmadım bile. Kimsem yoktu, Anna. Seninle ilgili hikâyeler duymak benim başa çıkma yöntemimdi. Bana yardımcı oldu ve buna ihtiyacım vardı."

"Sana ihtiyacım vardı!"

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve şifonyere doğru dönerken hırladım.

"Elimden geleni yaptım. Tanrım, sen yokken benim için ne kadar zor olduğunu bir görebilseydin. Sevdiğin kadına işkence edilmesini videoda izlemek. Öldüğü söylendi, ancak senin çocuğunu taşıdığını ve hala işkence gördüğünü keşfetmek! Bunun bana ne yaptığı hakkında bir fikrin var mı? Keşke bilseydin."

"Bir bilsen," diye bağırdı omzunun üzerinden bakarak. "O bendim. Seni bekleyen bendim." Yüzünü bana dönerken elleri havaya kalktı. "Bitti. Benden bu kadar. İkimiz de bunu yaşamaya devam etmeyi hak etmiyoruz. Bana o ayları hatırlatan şeyleri yeniden yaşamaya devam edersem asla ilerleyemeyeceğim. Sadece sana bakıyorum... Seni suçlamamalıyım. İstemiyorum ama suçluyorum ve duramıyorum. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Duygularımla, bildiklerimle ve hatta yaptıklarımın parçalanmış bir halde daha da yaklaştım. "Anna, annene gidemezsin. Gidemezsin."

"Yapabilirim ve yapacağım."

"Hayır...*yapmayacaksın*. Sana izin vermeyeceğim."

Odanın etrafında dönmeye başladığında kahverengi gözlerinde panik vardı. "Beni burada tutamazsın Braden. Benim isteğim dışında olmaz."

"Bundan o kadar emin misin? Başkaları ve kendin için bir tehdit oluşturuyorsun. Senin için güvenli değil
Gidin."

"Tehdit mi?"

"Janneke bu gece bana sadece korktuğu için geldi. *Senden korktuğu için*." Yutkundum. suçluluk duygusuyla. "FBI'a onlarla konuşman gerektiğini söyledim. Elinde daha fazla bilgi olduğunu söyledim. Sana işkence ettirdiği ve öldürttüğü kadınları onlara anlatacaksın, yoksa bunu yapmakla yükümlüyüm."

"Ne? Onlara sen mi söyledin? Sana güvenmiştim!"

"Anna, öyle değil. Benim bir sorumluluğum var. Bu canavarın yaptıklarının cezasını çekmesini istiyorum ve ne olursa olsun herhangi bir bilgiyi saklamak bunu tehlikeye atabilir."

"Güven senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?" diye kükredi. "*Güven. Güven*. Onlara başka ne söyledin?" Durakladım, tam olarak ne demek istediğini biliyordum. Ya da daha önemlisi... kimi.

"Tek söylediğim, *bu* dava hakkında onlarla konuşmanız gerektiği idi. Ama eğer daha fazla söyle..."

"Çık dışarı. Hemen odamdan çık."

Yüzünde parlayan ihanet, kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı

Görev ve aşk arasında kalmaktan nefret ediyordum. Onun sırrını saklayarak çizgiyi aşıyordum. Eğer biraz onurum olsaydı, Jade hakkında bildiklerimi FBI'a anlatırdım. *Kimsenin* bana söylemediği

her şeyi onlara anlatırdım. Ama Anna'ya gelince, onu rahatlatmamak ve o kızın cinayetinin benimle birlikte mezara gideceğini söylememek için her şeyimi verdim.

İtiraf etmek kabul etmek demekti ve kabul etmek benim felaketim olacaktı. Onun sırlarını sonsuza dek saklayacaktım, hatta o bu sırların üzerine inşa etmeye devam etse bile. *Hiç Kimse'yi* çıplak ellerimle öldürür ve ona yaşatmayı hayal ettiğim işkencenin tadını çıkarırdım. Cehenneme giderdim ya da onun emriyle cehenneme sebep olurdum. Gerçeği kabul etmek

Yüksek sesle söylemek ona güç veriyordu ve ben onuruma pamuk ipliğiyle bağlıydım. Ya batacaktım ya da yüzecektim ve Anna'nın içimde ortaya çıkardığı şeytani cazibenin içinde boğuluyordum. Hepsi aşk için. Hepsi onun için.

Bölüm 43

Anna

Düşünemiyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, zihnim kaçmam için çılglık atıyordu. Ya da bunu sonsuza dek bitirmemi. Ama Braden'ı incitmek istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Ona kızgındım ama ölmesini istemiyordum. Yine de, gerçek annemin sözleri aklıma gelip duruyordu.

Beni FBI'a teslim etti. Ona kim olduğumun, neler yapabileceğimin en küçük parçasını verdim ve o da doğruca yetkililere koştı. İçten içe ona açılmaya niyetliydim. Onun bilmesini istedim. İyi yanımla onun yardımını istiyordum. Ama bu yeni ben, içimde dönüp duruyor, yapmak istemediğim emirler yağdırıyordu.

Kalbini al. Kalbini al. Lanet kalbini al ki sana bir daha zarar veremesin!

"Çık dışarı dedim."

Her zamankinden daha endişeli hissetsem de sesimdeki kavga gitmişti. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Gitmek ya da kaçmak. Tanrım, bu sürekli bunalmışlık hissinden kaçmak istiyordum. Ve şimdi, daha da kötüydü. Kontrolü nasıl ele geçirecektim? Yaptığım hiçbir şey işe yaramıyordu ve ilaçlar da odaklanmama engel oluyordu. Bunu riske atamazdım. *Kimse* benim için geri gelmeyecekti. Döneceğini biliyordum. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni o kadar kolay bırakmayacaktı. Ona söz verdim ve o da beni bayılmadan önce sözümü tutacağını açıkça belirtti. Ayrıca... Daha fazlasını hatırlıyordum. Beni geniş bir verandası olan gri bir evin kapısından dışarı sürüklerken küçük, bulanık görüntüler geri geldi. Kiraz ağacından kapıyı arkasından kapatmak için bizi döndürürken o bulanıklığı görmüştüm. Sadece bir anlık bir şeydi ama hatırladım. Gerçek miydi yoksa uyandığım sırada gördüğüm rüyanın bir parçası mıydı, bilmiyordum ama öğrenmem gerekiyordu.

Bullet odaya daldı ve çıkmaya başlarken Braden ona seslendi. Korkum sabırsızlığımla karışırken elimi uzatıp öne doğru bir adım attım. Yavru köpeğimizi görür görmez zihnimde canlanan şey beni dehşete düşürmüştü. Ama bu duvarların arkasında ne kadar çok zaman geçirirsem, onlardan ayrılmayı düşünmenin benim için o kadar zorlaştığı gerçeğinden de kaçamıyordum. Buna izin veremezdim. *Hiç Kimse'nin* beni daha da fazla tutsak etmesine izin veremezdim.

"Bullet, yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Yürüyüş mü? Hayır," dedi Braden başını sallayarak. "Hava karanlık ve tek başına dışarı çıkmak senin için güvenli değil." Durakladı. "Dışarıda..."

Gözlerim Braden'a kaydı ama o çoktan silahını çekip çıkarmış ve ağzı hafifçe açık bir şekilde geriye doğru adım atmaya başlamıştı.

"Ne var? Ne oldu?"

"Ayak izleri," dedi alçak sesle. "Unutmuşum, buraya geldiğimde görmüştüm. Herkesin gitmesi ve ardından Janneke'yle yaşadığım çile dikkatimi dağıttı. Hiç adam görmedim. Burada var mıydı?"

Başım sarsıldı ve vücudum sarsıntının etkisiyle neredeyse sarsılarak canlandı. Hissettiğim şey adrenalinin ötesine geçti. *O buradaydı.* Yakınımdaydı.

"Gidip onları kontrol etmeliyim. Komşunun evine gidiyorlardı ve belki aşırı tepki veriyorum ama emin olmalıyım. Hemen döneceğim. Neden gelip kapıyı arkamdan kilitlemiyorsun, her ihtimale karşı?"

Braden çoktan oturma odasına dönmüştü ve ben de hemen arkasındaydım.

"Oraya tek başına gidemezsin. Silahımı alayım. Ben de seninle geleceğim. İki kişi bir kişiden iyidir."

Braden başını sallarken kaşlarını içeri çekti. "Asla olmaz. Sen içeride kal. Kapıyı kilitle, Anna."

"Ben gidiyorum."

"Değilsin," diye homurdandı ve telefonunu çıkardı. "Beş dakika içinde dönmezsem Diego'yu ara."

Dokuzdan önce burada birileri olacak."

Braden'a olan sevgim, ona karşı hissettiğim incinmişlik ve ihanet duygusunu kesip atmaya başladı. Ya bir şey olduysa? Ya *hiç kimse* gerçekten orada değilse? Gözlerimiz buluştu ve eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Aynı hızla geri çekildiğinde cennet ve cehennem bir aradaydı.

"Kimseyi arayacağını sanmıyorum."

Tanıdık sesle boğazıma bir çığlık düğümlendi ve Anna'nın sinmek istediği yerde, Annalise mutfağa doğru dönerken içimde çıldırdı. Gürültülü patlama her şeyi durdurdu: nabzımı, düşüncelerimi... zamanı. Bir saniye önce Braden kolumu tutuyordu. Sonra, tutuşu gitti ve düşmeye başladı. Düşüyordu ve ben çığlık atarak kendimi ona doğru atıyordum, gri düğmeli gömleğine kan bulaşmıştı.

"Braden! Braden!"

"Biliyor musunuz, Dedektif, bu kadar tedbirli olduğunuza göre, bir kapıyı kilitlemeyi öğrenmeniz gerekirdi. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

Göğsüne bastırduğımda parmaklarımla arasındaki boşluklardan sıcaklık sızarken homurdanmalar ve kesik kesik nefesler onu terk etti. Braden'ın yüzünde şok vardı ve anlayamadığım başka bir şey daha vardı. Korku mu?

"Anna...silah. Al..."

Ayak sesleri yaklaştı ve Braden başını kaldırmaya çalışırken elleri deli gibi etrafındaki zemini aramaya başladı. Silahı birkaç adım ötedeydi ve ben ayağa fırladım, ağırlığın neredeyse anında bana çarptığını hissettim. Yere sertçe çarptık ve ben çırpınırken *Kimse Yok hemen* üzerime geldi ve beni kendisine doğru çekti.

"*Hayır, hayır, hayır.* Bunu yapmak istemezsin. Bana *yalan* söylediğin için zaten başın yeterince belada. Seni sözünde tutacağımı düşünmedin mi? Açıklaman gereken çok şey var ve bunu yapmak için dünya kadar zamanın var. Eve gitme zamanı."

"Asla!"

"Oh, geliyorsun, tamam." Ses tonunda öfke yoğunlaştı. Kolları sıkılaşmış kapıya yöneldiğinde ayaklarım yerden kesildi. Bacaklarım çılgına döndü ve var gücümle ona vurup parçalayarak çırpındım. Ağzımdan çığlıklar dökülüyordu ve tırnaklarımla yanağından akan kana odaklandığımda kendimi hiç bu kadar çılgın hissetmemiştim. Gürültülü bir ses onu terk etti ve ön kapıyı açmak için mücadele ederken biraz düştüğümü hissettim. Serinlik içeri sızdı, ölümün kendisi gibi boynumun arkasına doğru ilerledi. Ve eğer beni bu evden dışarı çıkarırsa bu benim sonum olurdu. Buz gibi havanın verdiği alarmla ayağımı tekmeleyerek ondan uzaklaştım ve bizi içeride tutan bariyere doğru yöneldim.

"Orospu!"

Sıkışmanın acısı göğsümü sıkıştırdı ve bizi tekrar kapıya doğru fırlattığında ayağımı kapıya dayadım ve tüm gücümle ittim. Sarsıntı bizi geriye doğru tökezletti ve o dengesini sağlamak için mücadele ederken ben bir şekilde kollarından kurtulmayı başardım.

Parmaklarım gömleğimi kavradı ve tırnaklarım mutfadı ayıran barın üzerindeki vazoya srtnrken çekiştirdi. Sallandı ve tam kalalarımđan geriye doğru çekilirken ellerimin arasına düştü. Ayaklarımın yere basmaması hayatta kalma igdm engellemedi. Kollarım geri çekildi ve camı kırdığımda cam patladı.

yüzüne karşı.

"Anna, çekil!"

Hiç Kimse'nin gürültüsü Braden'in zayıf bağırışını görmezden gelmeme neden oldu. Bırakıp yüzünü tuttuğundaki geçici özgürlük beni tekrar bara doğru itti. Kasap bıçağı tezgâhın üzerinde, kenarda duruyordu ve ben de ayağa fırlayıp saplarından birine uzandım.

Acı sırtımı tırmaladı ve kolu aynı hızla belime dolandı. Onun çekmesiyle bıçak serbest kaldı. Parmakları saçlarıma gömüldü, geriye doğru sarsıldı ve ayaklarım sallanırken beni olduğum yere kilitledi.

"Eve gittiğimizde çok kötü olacaksın. Beni duyuyor musun, amcık! Sana bunu ödeteceğim. Olacaksın-"

Bıçağı kalçasına bile sapladım ve hemen yere düştüm. Ama beni bırakmasını bekliyordum. Kontrolümün arttığını hissedebiliyordum ve artık korkmuyordum. Birdenbire şiddet ihtiyacıyla dolup taşmaya başlamıştım. Öyle ki, dizlerinin üzerine çöküp bağırdığında bile ağırlığımı ona doğru atmaya başlamıştım.

Sırt üstü yere düştük ve yumruğumun yan tarafını yüzüne çarparken diğer elimle kalçasında duran çıkıntılı bıçağın sapını tuttum.

"Ben geldim. Beni duyuyor musun? Ben evimdeyim!" Bıçağı serbest bıraktım, kolumu geri getirdim ve yüzünü örten kalkık ön koluna sapladım. "Ben evimdeyim! Ben evimdeyim!"

Defalarca sapladım, kemiğe vurdum, ucu şişip diğer tarafı kesene kadar tüm kasını delip geçtim. *No One* yan tarafına döndü, kaçmaya çalışıyordu, neredeyse beni deviriyordu. Giydiği koyu renkli kapüşon benim karanlığımı harekete geçirdi. Beni kırmızı bir bayrak gibi çağırıyordu. Vücudunun onu yaşatan kısmını ortaya çıkarmak bir zayıflıktı. Bu onun için bir ölüm fermanıydı.

"Anna, hayır!"

Kolumu kaldırdım ve uzun bıçağı kaburgalarına sapladım. Bir kez. İki kez. *No One*'dan çıkan soluğu, beni tekrar üzerinden atmaya çalışırken vücudunu savurması izledi. Çok fazla kan kaybediyordu. *Kan*. Evet, her yerindeydi. Benim üzerimdeydi.

Yapış yapış, kıpkırmızı ellerimi tuttum ve yan tarafını ıslatan ıslaklığa döndüm. Yavaşlıyordu. Kollarını hareket ettiriyordu ama vücudunu değil. Arka planda hızlı bir konuşma vardı. Braden mi? Bilmiyordum. Yakında öldüreceğim kişiden başka bir şey görmüyordum. Ölmek üzere olan tutsağımın homurtuları ve iniltilerinden başka bir şey duymadım.

"Annem bir keresinde bana acıyı durdurmak için kalbi almamız gerektiğini söylemişti. Sen... *beni incittin*," dedim öfkeyle. Sen benim oğlumu aldın. Bana bak!"

Onu yuvarladım ve ağır göz kapaklarının açık kalmak için verdiği mücadeleyle izledim. "*Benim...* oğlum."

"Hayır!" Bağırdım. "Benim oğlum. Braden'in oğlu. Onu benden aldın. O asla senin olmadı. Asla senin olmadı."

Bana yaptıklarını asla unutmayacağım. Asla affetmeyeceğim. *Asla unutmayacağım... asla affetmeyeceğim*," diye mırıldandım annemin ve benim o kadının cesedinin başında durduğumuz göz kamaştırıcı anıların arasından. "Asla... unutmayacağım. Affetmeyeceğim. Asla."

Her nasılsa, *Kimse Yok mu'nun* eşofmanını hararetle kestiğimi biliyordum ama gerçeklik çarpıtmaya devam ediyordu. Altan gelen bir sarsıntıyla onu hareketsiz tutmak için omzuna defalarca bıçak sapladım. Kan tükürmesi ya da kalbini vücudundan çıkarabildiğimden daha hızlı ölmesi umurumda değildi. Annem korkuyordu. Çok hızlı konuşuyordu, belki ben de öyleydim?

"Şunu duyuyor musun? Bu da ne?"

Ellerim kadının göğsünde durakladı ve duvara çarparak açılan bodrum kapısına doğru baktım. Adamlar geliyordu. Aceleyle içeri girip bağııyorlardı. Ve annem, o

Bağırmak da.

Nabzım daha hızlı atmaya başladı ve ellerimde duran şeye baktım. Güm güm sesleri çoktan bitmişti ama umurumda değildi. Kadının işi gerektiği gibi bitirilmeyecekti. Bizi korumak için kalbi çıkarılmayacaktı. Ve annem bana ulaşmaya çalışıyordu. Adamlar silahlarını çekmiş ona doğru koşarken ağlıyordu.

Eller kaburgalarımı kavradı ve bir çığlık attım, memur beni cesetten uzaklaştırmaya çalışırken kalbi çekiştirip kendimle birlikte serbest bıraktım.

"Anne! Anne! Anne! Beni yalnız bırak. *HAYIR!*"

Daha fazla el. Üzerimdeydiler, beni oturma odama ve kendi kanlı odama geri getiriyorlardı. Eller.

Hiç Kimse'nin kalbini kavradım, tıpkı o zaman yaptığım gibi sıktım. Tırnaklarımı sıktım ve yırttım

Tıpkı geçmişim gibi, benden uzaklaşana kadar kalın kasın içine.

Çığlıklarım devam etti ve bir şekilde oturma odasının diğer tarafına taşındığımı ve yere yatırıldığımı biliyordum. Adamların kısıtlamalarına karşı savaşıyordum. Her zaman savaşıyordum. Her zaman savaşacaktım. O zaman. Şimdi de. Gelecekte de. Daha sıkı kavradılar ve hareketlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Kollarım savaştı. Bacaklarım tekmeledi. Hâlâ çığlık atıyordum.

Ne kadar zaman geçtiğini belki de hiç bilemeyecektim. Annemi görmeye devam ettim. Onu duymaya devam ettim.

Ama beni geri getiren Braden'ın sesiydi. Bana yalvarıyordu. Haykırıyordu. Ve ben, aniden bir sedyedeydim. Ve hala savaşıyordum. Etrafımdaki renkler bükülürken ve sesler tek bir şeytani, derin vızıltıda birleşirken anlayamadığım anlamsız şeyler konuşuyordum. Bana gülüyorlar mıydı? Cehennemdeki *Hiç Kimse* şimdi bile alaylarıyla bana işkence mi ediyordu?

"Anna? Tanrım, bana bak. Anna, *lütfe*."

Hayır, bendim. Gülen bendim. Ve bağlara karşı neredeyse sarsıcı bir şekilde sarsılıyordum.

Boğazımdan bir çığlık koptu ve başımı ileri geri çevirirken saçlarım yüzümü kapladı.

Tuvaletin eşiğinde duran ve telefonla konuşan *Hiç Kimse'nin* görüntüleri aklıma geldi. Panayırda koştüğüm sahnelere dönüştü. O kadar hızlı yanıp sönüyordu ki, zihnimin yaşadığı şokun etkisiyle bedenimin acı içinde kaskatı kesildiğini hissettim. "*Bubby. Bubby, yavaşla. Bubby. Bubby. Davis! Anneme söyleyeceğim.*"

"*Bubby, ne buldun?*" Bunu biz tuvaletteyken söylemişti. Yayınlanmadan önce raporlardan bahsetmişti. O...

Çocuğun yüzünün görüntüleri geri geldi. Sanki başından beri biliyormuşum gibi birbirine mükemmel bir şekilde uyan görüntüler. Daha önce görmüştüm. Cenazede. Sonrasında haberlerde.

Evet. Evet, tabii ki.

"Günaydın, Rockland. Ben Davis Knight. Davis Knight," diye tekrarladım, histerik bir şekilde gülerek. "Davis Knight, *kapatıyorum.*"

Sonsöz

Dedektif Casey

"O nasıl, Dr. Smith? Dünden beri bir değişiklik var mı?"

Doktor bıyık altından güldü ve camdan arkasını dönerek kolumun bağlı olduğu askıya baktı, sonra da kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Sizinle konuşacak mı diye soruyorsanız, cevabım hayır. Ziyaretleriniz hakkında onunla konuştum. Kimseyle görüşmeyi reddediyor. Bunun dışında Anna harika gidiyor. İlk yetmiş iki saat onun için zordu ama şimdi iyi. Terapi iyi gidiyor. Anna'nın çocuğunuzun kaybından duyduğu üzüntü beklenebileceği kadar hafifliyor. Ve kaçırıldığı zaman hakkında daha çok konuşuyor. Bir hafta önce eve dönebilirdi. Kendinden emin olana kadar burada kalmanın daha güvenli olduğunu düşünmesi bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Adam geri döndüğünde yaşadığı nöbet... olası bir geri dönüşle karşı karşıya kalması beklenen bir şeydi. Hayatı için savaşıyordu. O anda aklının alamayacağı kadar çok şey vardı. Ama iyi olacak."

Koşu bandında sabit bir tempoda ilerlerken Anna'nın yüzünden ter boşanıyordu. Kontrol edildiği klinik, asla ayrılmayacağını düşündüğüm bir klinikti. Özellikle de o gece kırıldığını görünce. Korku beni hiç Rodney'nin kalbini almak için göğsünü kestiğini gördüğüm andaki kadar sarmamıştı. Onu defalarca bıçakladığı için yüzüne kan sıçramıştı ve aşık olduğum Anna'ya hiç benzemiyordu bile. Çıldırılmıştı. Onunla bir çocuğun bakış açısıyla konuşurken delirmişti.

Diego ve Dedektif Ward'ın onunla güreşmesini izlerken onun artık yok olduğunu düşünmüştüm. Sonunda ona yaklaşmayı başardığımda... gerçekliğin onun içinde olduğu bir şey olmadığını biliyordum.

Yine onu hayal kırıklığına uğrattım. Bunu ben yapmıştım. Ayak izleri. Kapıyı kilitlememeyi. Janneke'nin dikkatimi dağıtmasına izin vermek yerine onları kontrol etmeye gitmeliydim.

Suçluluk duygusu mide bulantımı daha da kötüleştirdi ve bacakları ile omuzlarının hatlarını incelerken omzumdaki acıyla yer değiştirdim. Daha önce kıvrımlıydı. Şimdi ise sıkı ve sertti. Yüzündeki sabit ifade vücuduyla uyumluydu. Anna spor salonunda kendini öldürüyordu. Artık tek yaptığı buydu. Ne zaman onu görmeye gelsem, buradaydı. Koşuyordu. Ağırlık kaldırırdı. Bana kaçırıldığı zamanki halimi hatırlatıyordu.

"Onunla konuşmayı deneyemez miyim?"

Doktor başını sertçe salladı. "Yapmamanızı tercih ederim. Bir gerilemeye ihtiyacı yok. Anna'ya biraz zaman verin. Sizi görmek istediğinde, size gelecektir."

Hayır, yapmazdı. Benden nefret ederdi. Bilgilerini FBI'a vermemden sonra bunu yapmak zorundaydı. Ve bu buzdağının sadece görünen kısmıydı. Kalbim onun için acısa da merakım dinmiyordu.

Jade. Tam olarak ne olduğunu çözmek istedim. Doğru olup olmadığını görmek için cesedini kurtarmak istedim. Bana ne anlatırsa anlatsın, onun davasına son vermek istedim.

İki farklı yöne çekildiklerinde ne yapmalılardı? Ben dedektiftim. Bir katili seven adamdım. Hem iyi hem de kötüydüm. İçten içe bunu biliyordum. İnsanlar aşk için öldürür. İnsanlar öldürmeyi severdi. Anna ve benim tekrar bir şansımız olabilir miydi? Var mıydı

Zorla öldürülen bir katilin kefareti mi ödeyecekti, yoksa yine kendi başına mı saldıracaktı?
Zaman gösterecekti. Yüzünün profilinden, karakterinin ve eylemlerinin profiline kadar...
Bunu öğrenmemizin uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Okuduğunuz için teŖekkürler!
Düşüncelerinizi ve tepkilerinizi bir yorumla
paylaşın!

Amazon
[Goodreads](#)

Yazar Hakkında

Alaska Angelini, karanlık, çarpık sonsuza dek mutlu sonların En Çok Satan Yazarıdır. Şu anda Wisconsin'de ikamet ediyor, ancak bir kuruşun düşmesiyle hareket ediyor. Birkaç ay sonra tekrar kontrol edin, yeni bir yerde yaşayacağı kesin.

Saplantılı, takipçi, mega-alfa kahramanlar/anti-kahramanlar onun işi. İçine biraz ip, kelepçe ve bir iki kırbaç atın ve büyüünün başlamasını izleyin.

Daha fazla bilgi edinmek için onunla bağlantı kurmak istiyorsanız, alaska_angelini@yahoo.com adresine e-posta göndermekten çekinmeyin veya onu [Facebook](#)'ta bulun. Ayrıca <http://www.alaskaangelini.com> web sitesine de uğrayabilirsiniz.

Twitter: <http://twitter.com/alaskaangelini>
Goodreads: <http://goodreads.com/alaskaangelini>
Pinterest: <http://pinterest.com/alaskaangelini>
Haber Bülteni: <http://alaskaangelini.us9.list-manage1.com/subscribe?u=bab41358f98da39a35c46dccb&id=19172fa88c>

Bu yazarın diğerk kitapları:

A.A. Dark- [24690](#)

A.A Dark- [White Out \(24690-Kitap 2\)](#)

[Dayanılmaz](#)

[SLADE: Karanlığın Esiri](#)

[BLAKE: Karanlığın Esiri](#)

[GAIGE: Karanlığın Esiri](#)

[LILY: Karanlığın Esiri, Özel Baskı 1 CHASE:](#)

[Karanlık ve Tehlikeli CCTD Seti 2 İzle Beni:](#)

[Stalked](#)

[Rush](#)

[Dom Up: Devlin Black 1](#)

[Dom Fever: Devlin Black 2](#)

[Bu Dom: Devlin Black 3](#)

Karanlık Paranormal severler? Alaska'nın diğerk kitaplarına

göz atın... [Kurt \(Kurt Nehri 1\)](#) *FİLM İÇİN

SEÇİLDİ!

[Av: Marko Delacroix 1](#)

[Kan Bağı: Marko Delacroix 2](#)

[Cazibe: Marko Delacroix 3](#)

[Kural: Marko Delacroix 4](#)

[Saltanat: Marko Delacroix 5](#)